

Giới thiệu Vương Gia Cầm Phi

Truyện Vương Gia Cầm Phi, một vương gia ưu tú với vẻ ngoài rất cao to lịch lãm được rất nhiều nữ nhân ngưỡng mộ nhưng anh chỉ một lòng một dạ với một mình cô, nhưng cô không hề yêu hắn.

Cho dù nàng có cái nam trang thì hắn vẫn biết đó là nàng, cho dù nàng có trốn đến nơi đâu thì hắn cũng nhất quyết tìm nàng cho ra, bởi vì trong tình yêu hắn rất chung tình yêu một người là mẫu người đàn ông của biết bao cô gái hằng mơ ước.

Nàng kiếp này nhất định phải là thê hắn, hắn nhất định sẽ tìm được nàng. Nhưng, hắn sẽ có biện pháp làm cho nàng yêu thương hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Cầm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Trong đêm đen, xung quanh một mảnh tĩnh lặng.

Trăng sáng, lấp lánh phản chiếu trong nước ao, khéo đưa đẩy tảng đá trắng xây thành trì, bốn phía lộ vẻ xanh tươi của cây cối chung quanh quây thành rừng, hơi nước như đám sương nhẹ nhàng bay lên, giống như một tòa thành tiên cảnh chi tuyền.

Này ẩn mật ôn tuyền chi trì, ở một tòa biệt thự lịch sự tao nhã thanh tĩnh phía sau, mà chủ nhân của biệt thự có được ôn tuyền này—đương triều Tĩnh vương — Long Hạo Thiên.

Một đôi cánh tay bạch ngọc khẽ giơ lên cao, đem một vài lọn tóc rơi tới vai phải, hé lộ ra dung nhan thanh lệ tuyệt mỹ. Chỉ thấy nàng cử chỉ tao nhã, lấy mười ngón vuốt nhẹ phía bên phải tóc đen, phần môi mê người khẽ nhếch, tựa hồ thập phần hưởng thụ giờ phút này yên tĩnh.

Bỗng dung, nguyên bản động tác phút chốc buộc chặt, một cổ mảnh liệt tồn tại cảm làm nàng gáy sau lông tơ thẳng dựng thẳng! (chịu thua, đọc không hiểu), phía trước nàng còn không kịp phản ứng, phía sau một đôi cánh tay sắt từ thân sau đánh úp lại, chuẩn xác chế trụ eo nhỏ của nàng, làm tám lưng trần trụi bóng loáng như ngọc đánh vào trong lồng ngực to lớn đồng dạng trần trụi, tiếng kinh hô thấp không thể nghe thấy phát ra từ người phía sau.

“Ngươi là ai? Thật to gan, dám xâm nhập nơi này. Ngươi cũng biết chỗ này là của ai?”

Tiếng nói nam nhân này tràn ngập khí phách hùng hậu, nguy hiểm ở sau gáy nàng truy hỏi, đôi mâu chim ưng, giờ phút này đảo qua nhìn nữ nhân ở trong lòng hắn, tầm mắt nhìn chiếc cổ trắng nõn nà không tì vết, cuối cùng dừng ở bả vai trái của nàng—trên vai là một cái bớt hình bán nguyệt.

“Còn không mau nói!” Hắn quát chói tai.

Cánh tay sắt cảnh cáo buộc chặt, con ngươi đen tinh nhuệ híp lại, chú ý tới phản ứng của nữ tử trong lòng quá mức trấn định, làm hắn không thể không nghi ngờ, tâm ý dao động, chuẩn bị đem nữ tử đang đưa lưng về phía hắn quay lại, làm cho hắn có thể thấy rõ dung mạo của nàng.

Trong lòng thân thể mềm mại của nữ tử lại xoay mình mềm nhũn, nếu không phải chính hắn kiềm chế trụ của nàng eo nhỏ, chỉ sợ nàng sớm ngã trong nước.

Con ngươi đen của nam nhân lộ ra tia phòng bị, đang chuẩn bị đem thân mình người yếu đuối phía trước xoay chuyển lại, phút chốc bọt nước văng khắp nơi, hình thành một bức tường nước ở trước mắt hắn, hắn cảm thấy không ổn, thân thể mềm mại trong lòng tựa như con cá trơn trượt sớm từng bước đào thoát, chớp mắt, người cũng biến mất trước mắt hắn.

“Hạnh ngộ Vương gia. Sau này còn gặp lại.”

Một chuỗi tiếng nói trong trẻo bí mật mang theo một tia trào phúng, ở trong trời đêm vang lên.

“Đáng giận!”

Nam nhân, cũng chính là Tĩnh vương — Long Hạo Thiên, cắn răng thầm rửa, con ngươi đen nguy hiểm nheo lại, nhìn chăm chú vào thanh âm trôi đi phương hướng, thật lâu...

Thấp thoáng bóng người trong đêm tối chạy gấp, cũng không quay đầu lại nhìn xung quanh, tốc độ cũng chưa từng giảm, mắt thấy khó thoát khỏi truy binh phía sau, nhìn phụ đệ khí thế hùng vĩ gần ngay trước mắt, khẽ nhún người, trốn vào trong phủ.

Hai mặt bóng dáng đuổi kịp ở phía sau thấy thế, người nam nhân một thân bạch sam (áo trắng) vốn muốn đuổi theo, lại bị cánh tay cứng rắn của người kia giữ lại.

“Không được, nơi này là Tỉnh vương phủ, chúng ta phải vào phủ từ cửa chính.”

Nam nhân đang nói chuyện, chính là Thiết Diện thần bộ —— Thành Cương; Mà nam nhân một thân bạch sam bên cạnh hắn, là người hợp tác, cũng là sư đệ Ngọc Diện thần bộ —— Đông Phương Kiệt. Người mà hai người đang truy bắt là trại chủ Hắc Phong Trại, cách đây không lâu hai người đã dẫn quan binh bao vây tiểu trù, tên là “Đồ Tề”; Hắc Phong Trại hơn một trăm người đều bị bắt, chỉ còn lại có một mình Đồ Tề đào tẩu, cho nên hai người một mạch đuổi theo đến đây.

“Được rồi, nếu sư huynh kiên trì như vậy, chúng ta liền nhanh chóng đến đại môn (cửa chính) bái kiến, tránh cho Đồ Tề lại chạy thoát.”

Trên mặt tuần mã của Đông Phương Kiệt có mặt bất đắc dĩ. Đây là nguyên nhân hắn không thích đi phá án cùng sư huynh, sư huynh quá mức ngay thẳng, làm việc có nề nếp, thực đối nghịch với cá tính xúc động, thoải mái của hắn.

“Đi thôi.” Thành Cương dẫn đầu đi hướng phía đại môn của vương phủ.

“Người nào? Đêm khuya vì sao còn tới vương phủ?”

Hai gã thủ vệ trông coi ở cửa chính vừa thấy có người tới gần, cầm kiếm trong tay, phòng bị nhìn hai người, ra tiếng hét lớn.

“Thỉnh hai vị thông báo với Vương gia là Thiết Diện Thành Cương cùng Ngọc Diện Đông Phương Kiệt có việc gấp cầu kiến.”

Thành Cương đem lệnh bài ngự ban lấy ra, hai gã thủ vệ xác nhận không sai, một gã trong đó lập tức đi vào thông báo.

“Thỉnh hai vị chờ cho một chút.”

Một tên thủ vệ khác thái độ chuyển sang thập phần khách khí, ánh mắt dừng trên người Đông Phương Kiệt đứng phía sau Thành Cương, đáy mắt khó nén kinh diễm; Nghe đồn rằng Ngọc Diện thần bộ Đông Phương Kiệt dung mạo thập phần tuần mã, so với nữ tử còn hơn, hôm nay vừa thấy, quả thật là danh bất hư truyền.

Cẩn thận đánh giá, một đôi mắt trong suốt sáng ngời, đôi mi thanh tú, môi anh đào, một thân tư thế oai hùng hiên ngang, nghi nam nghi nữ giả dạng, làm cho người ta hoa mắt hôn mê.

Không bao lâu, thủ vệ đi vào thông báo vội vàng đi ra, tiến tới trước mặt hai người, giọng điệu thập phần cung kính.

“Hai vị đại nhân xin đi theo ta, Vương gia thỉnh hai vị vào.”

Hai người một trước một sau, đi theo thủ vệ đi vào; đi sau thủ vệ vào đến đại sảnh vương phủ; bước vào trong đại sảnh, liền nhìn thấy ngai trên thủ tọa là một nam nhân cao lớn một thân lam cẩm bào (áo màu lam bằng gấm).

Nam nhân tướng mạo tuấn dật phi phàm, một thân khí phách tỏa ra xung quanh khiến người ta khó có thể xem nhẹ; Một đôi mắt thâm thúy nhìn hai người bước vào đại sảnh, khi nhìn thấy diện mạo Đông Phương Kiệt, đáy mắt xẹt qua một chút kinh dị, lập tức cầm lấy chung trà ở một bên, khẽ ho vài tiếng, ánh mắt vẫn là không rời khỏi Đông Phương Kiệt.

“Đêm khuya quấy rầy giấc ngủ của Vương gia, đúng là bất đắc dĩ, thỉnh Vương gia thứ tội.”

Thành Cương ôm quyền tạ lỗi, giọng điệu cung kính có lễ, dù sao nửa đêm quấy rầy người khác ngủ, bất luận kẻ nào cũng không vui vẻ được, huống hồ thân phận người này còn là Vương gia, đương nhiên càng cẩn thận ứng đối.

“Rốt cuộc có chuyện gì, có thể khiến hai vị thần bộ đêm khuya đại giá quang lâm?”

Tỉnh vương Long Hạo Thiên buông chung trà trong tay, trên khuôn mặt tuần dật tựa tiểu phi tiểu*, làm cho người ta nhìn không ra cảm xúc chân thật của hắn giờ phút này, chỉ có một đôi con ngươi đen hăm chứa một ánh sáng khác lạ khóa chặt Đông Phương Kiệt, tư thái thanh thần không một tia tức giận, một chút cũng không giống như bộ dáng vừa bị đánh thức.

*tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười.

“Chỉ vì sư huynh đệ chúng ta một đường lừng danh trại chủ Hắc Phong Trại – Đồ Tề, chính mắt thấy hắn tiến vào trốn trong vương phủ, bởi vậy mới đêm khuya mạo muội cầu kiến.”

Thành Cương nói chưa dứt, tức thì nghe được tiếng thét chói tai của nữ tử, Đông Phương Kiệt nhanh hơn một bước đuổi theo ra đại sảnh.

Đông Phương Kiệt theo tiếng la truy tới một chỗ sân, lập tức nhìn thấy cánh tay Đồ Tề đặt tại cổ một nữ tử dung mạo xinh đẹp, xung quanh hai người không ít hộ vệ vây quanh, mọi người đều không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Trăm ngàn đừng làm quận chúa bị thương!”

Nha hoàn Tiểu Lan sợ hãi đứng ở trên hành lang dài la lên, tiếng thét chói tai mới vừa rồi kia chính là của nàng. Đều do nàng không tốt, nếu không phải nàng phát hiện ra ác đồ này xâm nhập, sợ tới mức thét chói tai, cũng sẽ không kinh động quận chúa chạy ra khỏi phòng, liên lụy người bị ác đồ bắt.

“Đồ Tề, còn không mau buông quận chúa ra.”

Đông Phương Kiệt mày kiếm hơi nhướn, xem tình thế trước mắt, tự hỏi bước tiếp theo nên xử lý như thế nào, mà lúc này đám người Long Hạo Thiên cùng Thành Cương cũng đồng thời đuổi tới.

“Đông Phương Kiệt, Thành Cương, nếu các ngươi dám đến đây, ta liền một kiếm giết chết nàng ta!”

Đồ Tề thấy mọi người đều có bộ dáng kiêu kỳ, hiểu được trong tay mình nắm được vương bài, đắc ý cười to ầm ỹ.

“Đại ca, cứu ta!”

Long Thiên Kỳ thấy huynh trưởng, gấp đến độ cuống quýt cầu cứu. Thật sự là họa trời giáng! Lần này nàng lại không đi ra ngoài gây chuyện, không nghĩ tới ngoan ngoãn ở trong vương phủ cũng sẽ có việc.

Sắc mặt Long Hạo Thiên hơi trầm xuống, hai tay chấp phía sau, cặp con ngươi đen nhìn chằm chằm muội muội bị khống chế, tiếng nói hùng hậu lộ ra một tia sáng giọng, thấp nói:

“Thành Cương, Đông Phương Kiệt, các ngươi nghe cho kỹ, đêm nay quận chúa nếu có chút gì tổn thương, cẩn thận cái đầu của các ngươi.”

“Vương gia xin yên tâm, chúng ta nhất định cứu quận chúa bình an.”

Thành Cương đáp ứng. Nghe đồn Tĩnh vương tính tình khó dò, lại là đường huynh kính yêu của đương kim Thánh Thượng, hẳn nên cẩn thận ứng đối mới được.

“Đồ Tề, chỉ cần ngươi buông quận chúa ra, chúng ta sẽ để ngươi bình an rời khỏi nơi này.”

Đông Phương Kiệt cân nhắc thiệt hơn, vì an nguy của quận chúa, không thể không lựa chọn thả cộp về núi.

“Ha ha ha!” Đồ Tề ngửa đầu cười to, đem quận chúa đưa ra trước người, trên mặt toát ra hận ý hung tàn, nhìn Đông Phương Kiệt cùng Thành Cương quát:

“Hai người các ngươi dẫn binh diệt Hắc Phong Trại của ta, bắt bằng hữu huynh đệ của ta đi, các ngươi nghĩ ta sẽ bỏ qua cho các ngươi sao, hiện tại ta nắm trong tay con tin trọng yếu này, làm sao có thể buông nàng ta ra! Hiện tại các ngươi lùi ra cho ta! Nếu không lùi ra, ta lập tức giết nàng ta!”

Thấy Đồ Tề uy hiếp, mọi người không thể không lùi lại, mắt thấy quận chúa sẽ bị mang đi, Thành Cương cùng Đông Phương Kiệt rất ấn ý trao đổi một ánh mắt, nhanh như chớp, hai người đồng thời ra tay!

Đầu tiên là Thành Cương hướng mặt Đồ Tề bắn ra phi tiêu, đồng thời phía bên kia Đông Phương Kiệt cũng phát ra bột phấn trong tay, mục tiêu là hai mắt của Đồ Tề. Đồ Tề kêu một tiếng thảm thiết, tay ấn chặt cổ của quận chúa cũng đang đau mà phải hạ xuống, kiếm trong tay Đông Phương Kiệt đã hướng ngực trái hắn đâm, một tay kia đem quận chúa đã bị kinh sợ kéo vào trong lòng. Cùng thời gian, song chưởng của Thành Cương từ phía sau đánh về phía sau lưng Đồ Tề.

Sư huynh đệ bày ra tuyệt hảo ăn ý, động tác liền mạch lưu loát, mọi người chưa kịp kinh ngạc thì Đồ Tề rất nhanh đã chết trong tay hai người.

“Quận chúa không sao chứ?”

Đông Phương Kiệt quan tâm hỏi người trong lòng rõ ràng bị dọa ngốc, mà hồn nhiên chưa thấy cử chỉ của chính mình không hợp lẽ nghi.

Sắc mặt Long Thiên Kỳ hơi trắng, ngẩng đầu nhìn hắn, nhìn thấy dung nhan tuấn mỹ, nhất thời ngây người.

“Này! Ngươi còn không buông quận chúa ra.”

Tiểu Lan đánh tới, kéo ra chủ tử trong lòng hắn ra. Quận chúa thân phận tôn quý, sao có thể tùy ý ôm vào trong ngực!

“Thiên Kỳ, có bị thương hay không?”

Long Hạo Thiên bước đến bên cạnh muội muội, ánh mắt lo lắng nhìn nàng một lần, xác định nàng không bị thương, con ngươi đen sắc bén mới nhìn phía Đông Phương Kiệt cùng Thành Cương.

“Ta không sao.”

Long Thiên Kỳ buông tầm mắt xuống, thỉnh thoảng nhìn về phía Đông Phương Kiệt ngắm gương mặt tuấn mỹ, nhìn hắn một thân tư thế oai hùng hiên ngang.

“Mới vừa rồi các ngươi quá mức mạo hiểm, vạn nhất làm quận chúa bị thương thì làm sao.”

Khuôn mặt tuấn tú của Long Hạo Thiên hơi trầm xuống, giọng điệu trách cứ.

“Thịnh Vương gia bớt giận. Chúng ta dám làm như thế, nhất định nắm chắc cứu quận chúa an toàn.”

Khuôn mặt Thành Cương toát ra nghiêm nghị bất khuất, một chút cũng không sợ Thịnh vương tức giận.

“Nếu hung đồ đã chết, quận chúa cũng bình an cứu trở về, hai người cũng có thể đi rồi.”

Khuôn mặt tuấn tú của Long Hạo Thiên không có tia hờn giận, con ngươi đen khê đảo qua hai người liếc mắt một cái, lạnh nhạt hạ lệnh đuổi khách.

“Đêm khuya mạo muội quấy rầy Vương gia, Thành Cương cáo lui.”

Thành Cương cung kính ôm quyền, nhìn ra Long Hạo Thiên không vui, nghĩ rằng nếu Đồ Tề đã chết, vẫn là sớm rút lui một chút.

“Sau này còn gặp lại, Vương gia.”

Đông Phương Kiệt cũng ôm quyền hành lễ, dẫn đầu tiêu sai xoay người rời đi; Hắn luôn luôn không thích giao tiếp cùng hoàng thân quốc thích, bởi vì chỉ toàn phiền toái.

Long Hạo Thiên phất chốc cả người chấn động! Ngực khí trào phúng kia giống như đã từng nghe qua, làm con ngươi đen nguy hiểm nheo lại, nhìn chăm chăm bóng dáng Đông Phương Kiệt đang tiêu sai rời đi, đột nhiên khê quát:

“Đứng lại!”

Đông Phương Kiệt cùng Thành Cương bị tiếng hô này làm cước bộ dừng lại, hai người đồng thời buồn bực quay đầu, nhìn gương mặt Long Hạo Thiên nháy mắt trở nên âm trầm khó dò.

“Xin hỏi Vương gia có gì phân phó?”

Thành Cương khó hiểu hỏi, không rõ là nguyên nhân gì làm sắc mặt Vương gia đại biến.

Long Hạo Thiên bước đến trước mặt Đông Phương Kiệt, con ngươi đen cẩn thận theo dõi gương mặt tuấn mỹ kia, ánh mắt đó thật giống như thợ săn nhìn thẳng con mồi, tản ra tia biến hoá kỳ lạ.

“Thành Cương, người xưa nay có danh xưng Thiết Diện thần bộ, đối với người phạm pháp đều hướng đến thiết diện vô tư, đây có phải là sự thật không?”

“Hồi Vương gia, đúng vậy. Thành Cương đối với người phạm pháp tuyệt không khoan hồng, làm việc ngay thẳng, có danh xưng Thiết Diện.”

Thành Cương tự hào đáp lời, vừa ý nhưng cũng không khỏi một tia hoài nghi, hắn chú ý tới Long Hạo Thiên hỏi hắn, nhưng hai mắt cũng là nhìn chăm chăm sự đệ, đây rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra?

“Tốt lắm. Nhớ kỹ lời người nói đêm nay, hai người đi đi.”

Nét mặt Long Hạo Thiên biểu lộ một chút cười khó lòng, nụ cười kia làm người ta không khỏi sợ hãi, đáy lòng Đông Phương Kiệt dâng lên một tia bất an.

“Đêm mười lăm trăng rằm, trong hồ ôn tuyền*, đặc biệt làm người ta khó quên, ta nói có đúng không, Ngọc Diện thần bộ Đông Phương Kiệt?”

*ôn tuyền: nước nóng.

Tiếng nói hùng hậu thâm ý, hàm chứa châm chọc, trong đêm khê vang lên.

Thân hình bạch sam khê cứng lại, ngay sau đó, hắn quay đầu lại, trên mặt tuấn mỹ mỉm cười, lạnh nhạt nói:

“Xin thứ cho tại hạ tư chất ngu dốt, không hiểu ý Vương gia.”

Nghe vậy, Long Hạo Thiên ngửa đầu cười to, khiến mọi người trong vương phủ ai cũng dâng lên một cổ rùng mình.

“Khá lắm, không hiểu!”

Trên khuôn mặt tuấn tú của Long Hạo Thiên tựa tiêu phi tiêu, con ngươi đen nhìn thẳng hắn, khoe miệng hiện lên một chút hứng thú, lạnh nhạt nói:

“Bỏn vương thập phần chờ mong ngày người hiểu được.”

“Nếu không có việc gì, thịnh Vương gia cho phép sư huynh đệ chúng ta cáo lui.”

Tiếng nói Đông Phương Kiệt vừa dứt, không đợi hắn ăn chuẩn, liền dẫn đầu rời đi; Mà suốt dọc đường đi, vẫn cảm giác được phía sau có một cặp mắt nóng rực nhìn mình chăm chú.

“Muội nói thật đi, rốt cuộc muội đã đắc tội với Long Hạo Thiên khi nào vậy? Còn có, câu hấn nói vừa rồi rốt cuộc là ý tứ gì?”

Trên đường hai người đi đến khách điểm, Thành Cương liền hạ giọng cẩn thận hỏi “Sư đệ” luôn làm hấn thập phần đau đầu này. Việc nào cũng có nguyên nhân của nó, Long Hạo Thiên tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ nói những lời này.

“Sư huynh, đó là vì thần trí Long Hạo Thiên không bình thường, nói chuyện lung tung, sao muội biết được.”

Đông Phương Kiệt bất đắc dĩ thở dài, châm ly trà nóng, nhấp một ngụm, tựa hồ không hề lo lắng.

“Nếu ta nhớ không lầm, thời gian trước tựa hồ muội rất thích đi ra ngoài lúc nửa đêm, nói là tìm được một cái hồ ôn tuyền; Muội xác định đêm mười lăm trăng rằm, trong hồ ôn tuyền, không có liên quan gì đến muội chứ? Sư muội!”

Thành Cương nhìn bộ dáng việc không liên quan đến mình của sư muội, bất giác hơi hơi tức giận. Trời biết, từ ngày có sư muội này, hấn bắt quả gần ba mươi tuổi thôi, không ngờ đến giờ đầu đã bạc đi một chút; Mà hấn còn ở trước mặt Long Hạo Thiên tự hào nói là thiết diện vô tư, nhưng cũng xuất hiện ngoại lệ, ngoại lệ chính là sư muội vạn phần đau đầu trước mắt hấn này.

“Ai, sư huynh, tin muội đi, kia chỉ là ngoài ý muốn.”

Đông Phương Kiệt nói vân đạm phong khinh*. Không trách được sư huynh thiếu niên đã đầu bạc, chính là vì loại cá tính hay than phiền này. Đòi người ngăn ngừa, nên tận hưởng lạc thú trước mắt mới phải chứ.

*vân đạm phong khinh: mây bay gió thoảng, ý nói nhẹ nhàng.

“Hay cho cái gọi là ngoài ý muốn. Ta mà tin tưởng lời muội nói, chẳng phải uổng làm sư huynh của muội nhiều năm sao. Từ giờ đến Trung thu còn ba tháng, cũng đừng quên hứa hẹn của muội với đại ca muội – Đông Phương Lăng.”

Thành Cương tức giận nói. Hấn hiện tại chỉ hy vọng nhanh đến Trung thu, như vậy là hấn có thể đem củ khoai lang phòng tay này quăng trả lại cho Đông Phương phủ.

Tay cầm chén của Đông Phương Kiệt hơi cứng lại, khuôn mặt tuấn mỹ mê người biểu lộ một chút cười khổ. Sư huynh thật đúng là không biết có phải hồ đồ hay không, gần đây dường như huynh ấy rất thích xát muối vào miệng vết thương của nàng thì phải.

Nghĩ đến ước định cùng đại ca bốn năm trước sắp đến, bốn năm qua nàng tự do tự tại tiêu dao, căn bản nàng chưa từng nghĩ tới ngày mất đi tự do, chỉ nghĩ đến thôi cũng khiến cho nàng cảm thấy không thể chịu đựng được; nhưng nếu nàng dám bội ước, với tính tình của đại ca tin chắc tuyệt đối sẽ tróc nã nàng hồi phủ, đến lúc đó kết cục của nàng cũng không phải sẽ là một chữ “Thảm” rất to sao.

Đúng vậy, Ngọc Diện thần bộ Đông Phương Kiệt nổi tiếng trong giang hồ là nữ nhi, cũng là tứ tiểu thư của Đông Phương phủ tại thành Lạc Dương.

Bốn năm trước, năm nàng vừa mới mười sáu, vì tính tình thích làm nam tử, một ngày, trong lúc vô tình nàng đã cứu Thánh Thượng hiện nay – Long Dực Phi chuẩn em ra khỏi cung. Long Dực Phi tưởng lầm nàng là nam tử, biết được “Hấn” là sư đệ của Thiết Diện thần bộ, lại là tứ tử (con trai thứ tư) của ân sư, nên đã tứ phong “Hấn” chức Ngọc Diện thần bộ, cũng ngự ban một khối kim bài, để “Hấn” Có thể tùy ý đi lại giữa các phủ của đại quan, tùy thời điều động trợ giúp, nếu bắt được tham quan, còn có thể tiền trăm hậu tấu.

Sau đó, chuyện này bị Đông Phương Lăng biết được, thập phần tức giận, vốn muốn áp Đông Phương Kiệt đi gặp Thánh Thượng làm sáng tỏ sự thật, nhưng Đông Phương Kiệt khản cầu, lôi kéo hai vị huynh trưởng khác cam đoan, hẹn ước bốn năm, khi nàng tròn hai mươi tuổi, bất luận như thế nào cũng phải từ chức thần bộ, khôi phục thân phận nữ nhi.

“Sư muội, không phải sư huynh muốn nói muội, nhưng thật sự là muội.”

Thành Cương mang vẻ mặt nghiêm túc trừng mắt nhìn về vẻ mặt không chịu nghe dạy bảo của Đông Phương Kiệt, hai hàng mày rậm nhướng lên, lời nói thâm thúy than nhẹ.

“Sư huynh, thời gian đã muộn, huynh đừng nhắc lại nữa.”

Sắc mặt Đông Phương Kiệt đại biến, vẻ mặt hoảng sợ, tiếng nói trong trẻo khẽ run.

“Muội làm việc luôn xúc động như thế, nếu một ngày muội xảy ra chuyện gì, muội bảo ta làm sao có thể giao phó với sư phụ cùng ba vị huynh trưởng muội đây? Còn nữa lần trước truy bắt.”

Rắn dạy thao thao bất tuyệt giống như Hoàng Hà vỡ đê, càng không thể vãn hồi; Một lúc lâu sau, tình huống vẫn như một chút cũng không có định thôi, mà Đông Phương Kiệt đã sớm ghé vào trên bàn thống khổ rên rỉ. Dù thế nào cũng không chịu nổi sư huynh nhắc đi nhắc lại, nhưng cũng không dám rời đi.

Còn nhớ có một lần, nàng cả gan đào tẩu khi sư huynh đang rắn dạy, chọc hấn giận tím mặt; sau khi nàng bị bắt trở về, liền nghe hấn huấn kinh cả một ngày. Từ kinh nghiệm thống khổ lần đó về sau, bất luận như thế nào nàng cũng phải nhịn xuống mới được, dù sao nàng cũng có kinh nghiệm.

Ông trời! trời mau mau sáng đi, nàng sắp khổ muốn chết rồi, sư huynh còn chưa niệm xong, thật không hổ là nam nhân lưỡi dài nhất thế gian. Mặc kệ, nàng quyết định trực tiếp mê man, hết thảy chờ nàng tỉnh dậy rồi nói sau.

Đông Phương Kiệt, sinh ở Lạc Dương, là tứ tử của Đông Phương phủ; Phụ thân từng giữ chức Thái Sur, đại ca Đông Phương Lăng, Nhị ca Đông Phương Ngao đều kinh thương cao siêu, vài năm ngắn ngủi liền làm cho Đông Phương phủ trở thành thủ phủ ở Lạc Dương; Tam ca Đông Phương Đường là thần y tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, hắc bạch lưỡng đạo đều từng chịu quá ân huệ của hắn. Tứ huynh đệ Đông Phương phủ có thể nói là một nhà anh hùng hào kiệt.

Khi Đông Phương Kiệt sinh ra thì mẫu thân bị trúng độc lúc còn mang thai nên suýt chết, tình cờ gặp gỡ Xuất Trần đại sư mới được cứu sống; Sau đó, liền bái Xuất Trần đại sư làm sư phụ, rời khỏi Đông Phương phủ, thẳng đến năm mười sáu tuổi mới trở về.

Trong một lần cơ duyên tình cờ, Đông Phương Kiệt xuất thủ cứu Hoàng Thượng khi đang một mình du lịch; Hoàng Thượng cảm ơn rất nhiều, về sau lại biết được thân phận hắn, long tâm đại duyệt**, chính mệnh tứ phong chức Ngọc Diện thân bộ.

**long tâm đại duyệt: tựa như lòng vua đã quyết định.

Đông Phương Kiệt từ khi thụ mệnh tới nay, phá vỡ số án kiện lớn nhỏ, không phụ hoàng ân; dung mạo tuấn mỹ dị thường, được hầu hết nữ tử yêu thương, hơn nữa tính không câu nệ tiểu tiết, trên giang hồ kết giao không ít bạn tốt.

Trên trang giấy đặt trên gỗ hắc đàn thượng hạng, mới vừa rồi đúng là tư liệu điều tra Đông Phương Kiệt mà Lưu Dững phụng mệnh.

Long Hạo Thiên khoanh tay đặt phía sau, nhìn tước điều(chim tước) trên cây gương cánh đứng ở trong sân, con ngói đen thâm trầm khó dò.

“Theo ngói thấy, Đông Phương Kiệt là dạng người nào?”

“Hỏi Vương gia, thuộc hạ cùng Ngọc Diện thân bộ cũng không có thâm giao, nhận thức về hắn cũng chỉ giới hạn trong nghe đồn. Bất quá, nghe nói hắn trời sanh tính rộng rãi, dễ kết bạn, khắp ngũ hồ tứ hải (năm châu bốn bể) đều có bằng hữu, hơn nữa chỉ cần hai sư huynh đệ Thiết Diện cùng Ngọc Diện liên thủ, không có vụ án nào không phá được. Không biết Vương gia vì sao lại hỏi như vậy?”

Lưu Dững theo mệnh điều tra Đông Phương Kiệt, bây giờ chủ tử lại hỏi như vậy nên khó nén tò mò.

“Theo như ngói vừa nói, sư huynh đệ bọn họ cảm tình rất tốt sao?”

“Đúng vậy.”

“Xưa nay cũng có rất nhiều nam sinh nữ tướng***, nhưng chưa bao giờ gặp qua nam tử giống như Đông Phương Kiệt tuấn mỹ dị thường, làm cho người ta không thể không hoài nghi hắn có thực là nam tử hay không.” Con ngói đen hơi hạ, khóe môi khẽ cong, nhạt nói.

*** nam sinh nữ tướng: sinh ra là nam lại có tướng mạo của nữ

“Nghe nói Đông Phương Kiệt hận nhất là có người ở trước mặt hắn nhắc tới chuyện có liên quan tới dung mạo. Kỳ thật đại đa số nhìn thấy hắn, đều từng kinh diễm hoài nghi, lại ngại thân phận của hắn, nên không ai dám ở trước mặt hắn nhắc tới chuyện này.” Lưu Dững tần trách nhiệm mà báo cáo, đáy lòng lại thấy chủ tử tò mò đối với một người như vậy, không khỏi nổi lên điểm khả nghi.

Cốc cốc. Ngoài thư phòng truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập, mảy kiếm của Long Hạo Thiên khẽ nhếch, quát khẽ:

“Vào đi.”

Tiếng nói vừa dứt, hai phiến cửa gỗ lê hoa lập tức bị đẩy mở ra, đi vào là Thái tổng quản với thần sắc sốt ruột.

“Vương gia, không xong rồi, quận chúa đã để thư lại rồi đi ra ngoài.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Cầm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Trên chợ rộn ràng náo nhiệt, chung quanh có thể nghe được tiếng của tiểu thương hét to, hình thành một cảnh tượng náo nhiệt.

“Tiểu thư, đợi ta với!”

Tiểu Lan đuổi theo bóng dáng phía trước thình thoảng chen vào giữa đám đông, chỉ khi thấy bóng người phía trước cuối cùng đứng ở một quán nhỏ bán ngọc sức, mới nhẹ nhàng thở ra, khóe mắt thoáng nhìn một tiểu nam hài quần áo tả tơi, chừng tám tuổi, chính là đang lén lút tiếp cận tiểu thư, nằng nặt vàng lên tiếng cảnh báo.

“Tiểu thư, cẩn thận!”

Long Thiên Ki hai tay chọn ngọc sức, so sánh màu sắc, phía sau lại truyền đến tiếng kêu sợ hãi của nha hoàn, nàng buồn bực buông ngọc bội đang thường thức trong tay, chuẩn bị quay đầu, phía sau đột nhiên va chạm một cái, làm hại trọng tâm cơ thể nàng mất thăng bằng, cả người ngã ghé vào trước quán nhỏ.

“Là tên hỗn đản nào dám đẩy bổn tiểu thư!”

Long Thiên Ki kêu thảm thiết một tiếng, quay đầu tức giận mắng, lại tìm không thấy cái tên hỗn đản đẩy mình xuống.

“Tiểu thư, người không sao chứ? Chúng ta mau đuổi theo, tiểu tử kia trộm tiền túi của người!”

Tiểu Lan vội vàng tiến lên nâng nàng dậy, xác định nàng không có việc gì, sau mới kéo tay nàng, hai người điên cuồng đuổi theo, bên đường càng không ngừng kêu to :

“Kẻ trộm đừng chạy!”

“Người phía trước ngăn kẻ trộm kia lại!”

Hai người truy hô suốt dọc đường, đi vào một nơi yên tĩnh, không ngờ tên trộm túi tiền của các nàng đang đứng ngay tại trong ngõ nhỏ chờ các nàng, bên cạnh hẳn còn có mấy người chừng mười ba, mười bốn tuổi, quần áo đồng dạng cũ nát, thỉnh thoảng tản mát ra một cỗ kì dị, đang từ từ tụ lại đây vây quanh các nàng.

“Tiểu tử thôi, còn không mau đem túi tiền trả lại cho ta!”

Long Thiên Ki không nhìn thấy bọn họ đang vây quanh mình, đối với tiểu nam hài trộm túi tiền của nàng sẵn giọng.

“Tiểu thư.....”

Tiểu Lan giữ chặt tay áo của tiểu thư. Mấy người này xem ra ý đồ không tốt, mà các nàng lại bị vây ở trong ngõ nhỏ này, có thể an toàn rồi đi hay không là một vấn đề nan giải, mà tiểu thư vẫn còn tâm tình lo chuyện túi tiền bị trộm.

“Hai à đàn bà thôi này, còn không đem đồ vật đáng giá trên người giao ra đây, nếu không đừng trách ta đem hai người bán cho kỹ viện.”

Vài tên thiếu niên còn lại đứng bên cạnh tiểu nam hài cũng không có hảo ý đánh giá hai người.

“Lớn mật, các ngươi cũng biết bản quận —”

Long Thiên Ki tỉnh tỉnh ngang ngạnh, không nhìn cảnh báo của Tiểu Lan, lớn tiếng tính giáo huấn bọn họ, nói đến một nửa, liền bị Tiểu Lan che miệng lại, kéo về phía sau.

“Tiền chúng ta đều bị các ngươi trộm đi, còn gì đáng giá mà để lại. Các ngươi nếu dám xằng bậy, ta sẽ kêu cứu mạng.”

Tiểu Lan lấy ánh mắt cầu xin quận chúa nhà mình, đừng chọc giận bọn họ nữa. Nàng thật đúng là mệnh khổ, quận chúa trốn nhà, người khổ nhất chính là nàng. Nếu quận chúa thiếu một sợi lông tơ, nàng cũng không còn sống đi trở về.

“Ít đông dài! Không ngoan ngoãn giao ra đây, cũng đừng trách chúng ta không khách khí.”

Thiếu niên đứng đầu vừa dứt lời, mắt thấy vài tên còn lại sẽ động thủ.

“Cứu mạng a!”

Tiểu Lan mất thấy tình huống không tốt, lấy thân che chở chủ tử, lớn tiếng cầu cứu.

“Đừng kêu, nơi này là địa bàn của ta, nếu ai muốn sống an nhàn sẽ không quản chuyện này đâu.”

Khóe miệng thiếu niên đứng đầu gọi lên tia cười lạnh, làm như thập phần thích thú nhìn hai người đang bối rối.

“Phải không? Nếu ta càng không muốn sống an nhàn mà quản loại chuyện này thì sao?”

Bỗng dung, một đạo tiếng nói trong trời vang lên, mọi người nhìn về phía tiếng phát ra, chỉ thấy trên mái hiên không biết khi nào có một nam tử nguyệt nha bạch cầm y (áo gấm màu trắng), dung mạo tuấn mỹ đang nằm; Trên mặt hẳn tựa tiểu phi tiểu, bộ dáng giống như an nhàn, cánh tay chống phía sau, nhìn xuống dưới.

Vài tên thiếu niên vừa thấy hắn, đều há hốc vì kinh ngạc, người người sắc mặt trắng bệch, nhất thời quên mất việc đang làm.

“Đừng hòng chạy!”

Nam nhân xoay người đứng lên, nhanh nhẹn hạ xuống, chắn trước mặt tiểu nam hài.

“Đông Phương ca ca.....” Tiểu nam hài thấy hấn, về mặt chột dạ, cúi đầu xuống.

“Trương Chấn, Trương Thăng, huynh đệ các người hai tháng trước đồng ý với ta cái gì? Chẳng lẽ thật sự thích ăn cơm lao miễn phí như vậy sao?”

Ánh mắt nghiêm khắc của Đông Phương Kiệt đảo qua hai người, tầm mắt cuối cùng dừng trên mặt thiếu niên Trương Chấn.

Hai tháng trước, nàng đi qua nơi này, phát giác hai huynh đệ này kết đảng hoặc trộm hoặc cướp, trình diễn tiết mục giống như hiện tại: Nàng đã hung hăng giáo huấn bọn họ một chút, biết hai huynh đệ vì mẫu thân sinh bệnh nặng thiếu tiền thuốc men, không tiếc làm ra chuyện phi pháp, hơn nữa nhận hết nhân tình âm lạnh, tính cách đã trở nên cực đoan; Bởi vậy, trước khi nàng rời đi, ngoài việc thỉnh đại phu thay mình chẩn bệnh cho mẫu thân bọn họ, còn để lại ngân lượng, bắt hai huynh đệ cam đoan hứa hẹn không gây án nữa, mới an tâm rời đi. Không dự đoán được hai tháng sau, nàng gặp lại tình cảnh đồng dạng.

“Trương Chấn, còn không mau trả lời ta!” Đông Phương Kiệt khẽ quát.

“Nương* đã chết.”

*Nương: cách gọi mẹ.

Trương Chấn âm thầm nói, đáy mắt xẹt qua một chút bi thương. Hấn cũng không muốn cho thân bộ Đông Phương Kiệt mà mình kính ngưỡng phải thất vọng, từ khi nương mất, hai huynh đệ không có ai để dựa vào, vì sống sót, hấn cũng chỉ có thể mang theo tiểu đệ lại gây án.

“Đông Phương ca ca, người đừng mắng ca ca, những người đó vẫn mắng chúng ta là khát cái**, còn đánh chúng ta.”

**khát cái: ăn mày.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Trương Thăng lộ vẻ ủy khuất, nhịn không được khóc kể với đại ca ca mình sùng bái.

Nghe vậy, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Đông Phương Kiệt có mặt đau lòng. Nàng không dự đoán được sự tình sẽ diễn biến thành như vậy, hai huynh đệ còn nhỏ, liền mất đi chỗ dựa, nếu nàng không giúp bọn hấn, có thể đoán được tương lai hai huynh đệ này tất sẽ không thể quay đầu lại được.

“Các người tin tưởng ta không?”

Đông Phương Kiệt ngồi trước mặt hai huynh đệ, cầm tay bọn họ, đáy lòng quyết định dàn xếp cho bọn họ.

“Tin tưởng!” Hai huynh đệ không chút do dự, trăm miệng một lời nói.

Ở trong mắt hai huynh đệ, chỉ có Đông Phương Kiệt mới là người duy nhất trên đời này thiết tình coi bọn họ là người tốt.

“Tốt lắm, theo ta.”

Đông Phương Kiệt cũng không nhiều lời, dẫn hai huynh đệ đi ra ngõ nhỏ, từ đầu tới đuôi không liếc mắt nhìn chủ tớ Long Thiên Kỳ một cái.

“Tiểu Lan, không thể trông tượng được lại gặp gỡ Đông Phương Kiệt như thế này, chúng ta mau đi cùng đi!”

Hai mắt Long Thiên Kỳ sáng lên! Lần này nàng chuẩn em đi ra, trừ bỏ du sơn ngoạn thủy, chính là mong gặp lại Đông Phương Kiệt một lần. Từ đêm đó hấn ở trong vương phủ cứu nàng ra, hình bóng hấn vẫn luôn quấn trong tâm trí nàng, nghĩ đến phong thái mê người chỉ mình hấn có, làm cho hai gò má nàng không khỏi ửng đỏ, vội vàng đi theo.

“Quận chúa, đợi ta với a!”

Tiểu Lan còn chưa kịp phản ứng lại lời nàng, mắt đã thấy chủ tử đi xa, vội vàng đuổi theo.

Long Phụng Lâu là trụ sở sản nghiệp của Đông Phương phủ, sở hữu năm mươi chi nhánh khắp cả nước, lợi nhuận hàng năm của mỗi gian tửu lâu đều thập phần khả quan, có thể nói là việc kinh doanh kiếm tiền cho Đông Phương phủ đứng hàng thứ nhất.

Đông Phương Kiệt mang theo huynh đệ Trương gia đi vào gian Long Phụng Lâu ở Khâu Lăng thành, bởi vì giờ phút này đúng vào thời gian dùng bữa, mắt thấy đám người đại cai long rầm rộ đến quán, cũng không khó nhìn ra làm ăn có bao nhiêu tốt.

“Đông Phương ca ca, vì sao lại dẫn chúng ta tới nơi này?”

Trong mắt Trương Thăng toát ra khát vọng. Long Phụng Lâu là tửu lâu lớn nhất trong thành, nghe nói bên trong thức ăn, điểm tâm, rượu, trà, cùng với phục vụ đều là nhất; Đương nhiên, giá cũng tuyệt đối không thấp, cũng không phải người như bọn họ có thể ăn được.

“Các người đã đói bụng chưa? Vào ăn một chút đi?”

Đông Phương Kiệt nhìn bộ dáng hai huynh đệ vẻ mặt thèm nhỏ dãi, trừ bỏ cảm thấy đau lòng, càng thêm quyết tâm phải giúp đỡ bọn họ.

Hai huynh đệ gật đầu lia lịa, Đông Phương Kiệt nhìn mà buồn cười không thôi.

Đông Phương Kiệt không gia nhập hàng ngũ xếp hàng, mà là trực tiếp đi vào tửu lâu, không nghĩ tới lại bị một tiểu nhị mới làm chưa lâu ngăn lại.

“Vị khách nhân này, thật ngại quá, xin chiếu theo trình tự xếp hàng.”

“Mặt trời mọc Đông Phương (phía đông), làm việc thiện thiên hạ, duy ta Đông Phương.”

Đông Phương Kiệt thuận miệng đọc câu khẩu hiệu, khẩu hiệu này là đại ca nghĩ ra, mục đích là muốn người của Đông Phương, bất luận đang ở chỗ nào, cũng không quên tổ huấn***. Bất quá, đối với nàng mà nói câu khẩu hiệu này dùng để ăn không phải trả tiền thật tiện lợi.

***tổ huấn: lời răn dạy của tổ tiên.

Sắc mặt tiểu nhị nhảy mắt đại biến, chuyển thành một mặt hưng phấn, thẳng nhìn hấn.

“Xin hỏi người là vị nào trong bốn vị chủ tử?”

“Tại hạ Đông Phương Kiệt.”

“Tứ thiếu gia xin mời đi theo ta.”

Tiểu nhị khách khí dẫn ba người đi lên lầu hai, dọc theo đường đi không ít người thấy thái độ cung kính của tiểu nhị cảm giác sâu sắc tò mò, đều nhìn ba người vài lần.

Tiểu nhị mang theo bọn họ đi vào một bàn vị trí cạnh cửa sổ, trên mặt lộ vẻ tươi cười, giọng điệu thập phần cung kính có lễ.

“Tứ thiếu gia, thỉnh ngồi ở nơi này trước, không biết muốn ăn gì? Ta lập tức gọi người chuẩn bị.”

“Mang thức ăn ngon nhất ở nơi này lên, thêm chút điểm tâm cùng với hồ trà cùng rượu.”

Đông Phương Kiệt cười nhìn vẻ mặt hưng phấn của hai huynh đệ, không chút để ý nhại nói.

“Dạ. Tứ thiếu gia thỉnh chờ, rượu và thức ăn lập tức đến.”

Tiểu nhị vừa rời đi, trên mặt Trương Chấn khó nén kích động, khẩn cấp hỏi:

“Đông Phương ca ca, người thật là Tứ thiếu gia của bọn họ sao?”

Hấn chỉ nghe qua danh hào Ngọc Diện thần bộ Đông Phương Kiệt, lại không biết hấn cùng với Long Phụng Lâu có liên quan, hôm nay vừa thấy, thật đúng là làm cho hấn chấn động.

“Đúng vậy. Về sau đừng gọi ta Đông Phương ca ca, trực tiếp kêu tứ ca là được rồi.”

Nghe qua cũng có vẻ dễ nghe. Không phiền có thêm hai tiểu đệ, nàng tuyệt không để ý. Nàng là nhỏ nhất trong nhà, được ba vị huynh trưởng “chiếu cố” nhiều năm, hiện tại thêm hai tiểu đệ, tất nhiên là mừng rỡ thêm hai người có thể sai phạm.

“Thật sự có thể chứ?”

Hai đôi mắt của hai huynh đệ sáng lên, trăm miệng một lời hỏi, nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ có cơ duyên như vậy.

“Đương nhiên, còn không mau gọi.”

Đông Phương Kiệt cười nói. cảm giác như bị nhìn chăm chăm làm cho ánh mắt nàng quét toàn bộ lầu hai, ánh mắt bất chợt nhận ra một đôi con người đen đang thâm trầm đánh giá nàng.

Đó là vị trí cách nhau một cái bàn nàng ngồi, đồng dạng dựa vào vị trí cửa sổ, hai nam nhân dung mạo khác nhau: Hai người trong góc khiến người khác chú ý, là nam nhân thân lam cầm bào(áo gấm màu lam) kia, khuôn mặt tuấn dật xuất sắc, ánh mắt ẩn chứa khí thế không giận mà uy, cho dù hấn cực lực che dấu tinh quang của mình, nhưng người sáng suốt vừa nhìn, vẫn sẽ nhìn ra thân phận người này phi phàm.

Thật đúng là trùng hợp. Không nghĩ tới ở nơi này lại gặp được hấn, bất quá vẫn làm như không nhận ra thân phận của hấn thì tốt hơn, cũng bớt được một việc.

“Tứ ca!”

Hai huynh đệ hưng phấn trăm miệng một lời kêu to, thanh âm lớn đến toàn bộ lầu hai đều nghe được.

“Ngoan.”

Đông Phương Kiệt mỉm cười, hai tay vuốt đầu hai người. Cảm giác bị nhìn chăm chú vẫn tồn tại như trước, làm cho lông mày nàng không khỏi hơi nhú.

Xoay mình, trên thang lầu truyền đến tiếng bước chân dồn dập, hấp dẫn ánh mắt mọi người; Ngay sau đó xuất hiện một thân hình cao gầy, phía sau còn đi theo tiểu nhị hai tay bưng thức ăn, nhìn hắn bước nhanh đi đến bàn Đông Phương Kiệt, giọng điệu kích động nói:

“Tứ thiếu gia, ta là chương quầy Vương Khâm, không biết Tứ thiếu gia đến, nếu chiêu đãi không chu toàn, mong Tứ thiếu gia thứ lỗi!”

“Được, không vội. Người tới vừa đúng lúc, ta muốn xếp hai huynh đệ này ở đây, có vấn đề gì không?”

Đông Phương Kiệt nói thẳng vào vấn đề. Đây cũng là mục đích chủ yếu nàng tới nơi này, tin tưởng hai huynh đệ ở lại đây, tuyệt đối so với bọn họ lưu lạc bên ngoài tốt hơn.

“Không thành vấn đề.” Vương Khâm một tiếng liền đáp ứng, xoay mình nhớ tới một chuyện, vội la lên:

“Tứ thiếu gia, đại thiếu gia mười ngày trước từng phát ra thông cáo cho chương quầy mỗi gian Long Phượng Lâu, thông cáo nói rõ bất luận là chi nhánh nhà ai thấy Tứ thiếu gia, đều nhắc nhở ngài, tới Trung thu phải về Đông Phương phủ, nếu không đại thiếu gia sẽ tự thân xuất mã thỉnh ngài trở về.”

Khi hắn nhận được thông cáo cũng cảm giác kinh ngạc. Tứ thiếu gia rốt cuộc là làm chuyện gì, lại làm cho đại thiếu gia không tiếc tự thân xuất mã? Mà Tứ thiếu gia hiện tại trước mắt, hẳn cho dù thật sự tò mò, vẫn là không dám hỏi nhiều.

“Ta đã biết.”

Đông Phương Kiệt khoé miệng hơi hơi co rúm. Đại ca có cần phải nhắc nhở nàng như thế không? Tính hắn ngoan độc! Ý định không bỏ qua cho nàng đây mà.

“Vậy tứ thiếu gia mời dùng thong thả. Ta đã dặn dò phòng bếp, chuẩn bị trước đem đến cho tứ thiếu gia, nếu tứ thiếu gia không có gì giao phó, ta đây đi xuống làm việc.”

Wương Khâm ngấm quan sát tứ thiếu gia sau khi nghe hắn nói, sắc mặt liền trở nên thập phần khó coi, không khỏi làm hắn càng thêm tò mò rốt cuộc là chuyện gì.

“Không có việc gì, người đi xuống làm việc đi.”

Đông Phương Kiệt vẫy tay đuổi người, ý bảo hai huynh đệ dùng trước, khẩu vị hiện tại của nàng đã hoàn toàn biến mất.

Xem ra lần này nàng muốn giả ngu cũng không được, chỉ là cuộc sống tiêu điều tự tại này thật sự sắp chấm dứt.

“Thực trùng hợp. Đông Phương Kiệt, không ngờ ở nơi này cũng có thể gặp người.”

Bỗng dưng, một đạo tiếng nói hùng hậu ở trước mặt Đông Phương Kiệt đang thất thần vang lên.

Đông Phương Kiệt kinh ngạc nhìn nam nhân cao lớn trước mắt, muốn làm bộ như không thấy cũng không được.

“Vương..... Long thiếu gia, thật đúng là trùng hợp a.”

Nàng vội vàng đứng dậy, trên mặt tuần mỹ cứng ngắc, ý thức được trước mắt người ở từ lâu hỗn tạp, vội vàng sửa miệng.

“Phải, thực trùng hợp. Không ngại ta ngồi ở đây chứ?”

Tiếng nói vừa dứt, y bảo giường lên, thân hình cao lớn tự ngồi xuống bên cạnh nàng.

Thấy thế, đáy lòng Đông Phương Kiệt cho dù không tình nguyện, nhưng trên mặt vẫn duy trì lúm đồng tiền mê người đủ để mê đảo mọi nữ tử như trước.

“Long thiếu gia, là đi du ngoạn sao? Có nhã hứng đến nơi này dùng bữa?”

“Du ngoạn? Ta không rảnh rồi như vậy. Thiên Kỳ rời nhà trốn đi, ta thân là huynh trưởng, không thể không quan tâm.”

Long Hạo Thiên nâng con người đen thâm thúy nhìn chăm chú vào ý cười vốn có trên mặt hắn ta, gương mặt thập phần tuần mỹ xuất sắc; Hắn chú ý tới lâu hai này đã có không ít nữ tử si mê nhìn hắn ta, ngay cả nam nhân cũng đồng dạng về mặt kinh diễm, Đông Phương Kiệt này quả thật là cái họa thủy.

“Cái gì! Quận..... Long tiểu thư rời nhà trốn đi, bên cạnh nàng ấy có người đi theo không?”

Đông Phương Kiệt kinh hô. quận chúa này được nuông chiều từ bé, thật đúng là lớn mật.

“Chỉ có một nha hoàn đi cùng nàng.”

“Nếu tại hạ nhìn thấy Long tiểu thư, tự nhiên sẽ báo cho người biết, không biết Long thiếu gia dùng chân ở nơi nào?”

“Nếu có tin tức, ngươi cứ đi một chuyến đến Vân Yên bộ quán, nơi đó hẳn là ngươi không xa lạ chứ.”

Long Hạo Thiên tự cầm lấy ly rượu hân ta đã dùng qua, thay chính mình châm ly rượu, một ngụm uống cạn.

“Long thiếu gia thật sự là thích nói đùa, tại hạ làm sao có thể biết Vân Yên bộ quán ở nơi nào được?”

Trên gương mặt tuấn mỹ của Đông Phương Kiệt bất động thanh sắc, mỉm cười nhạt nói.

“Phải không?”

Long Hạo Thiên hứng thú cầm cái chén đã không còn rượu, con ngươi đen tựa tiểu phi tiểu chủ chăm chú nhìn hân ta, trên môi lộ ra một chút ý cười.

“Ta đây thấy nên nhắc nhở ngươi một lần cũng tốt, đi về hướng nam, cách Lạc Hà Phong mười dặm, lúc này ngươi cần phải nhớ kỹ.”

“Tại hạ nhớ kỹ. Có tin tức gì sẽ hồi báo.”

Hai người ngươi một lời ta một câu, sóng ngầm mãnh liệt, liền ngay cả hai huynh đệ ngồi đối diện cũng có thể cảm nhận được bầu không khí quý dị trong đó.

“Ta còn có việc, nên đi trước. Ta ở Vân Yên bộ quán chờ ngươi đại giá.”

Long Hạo Thiên buông ly rượu trong tay, đồng thời đứng dậy, ẩn chứa lực đạo vô nhẹ lên đầu vai gầy của hân ta, nhìn thấy sắc mặt hân ta khẽ biến, mới cười to nghênh ngang rời đi.

Xác định bóng dáng Long Hạo Thiên biến mất ở chỗ rẽ phía sau thang lầu, sắc mặt Đông Phương Kiệt hơi trắng lúc này mới thở ra một hơi.

Hay cho Long Hạo Thiên! Lúc rời đi vẫn muốn thử nội lực của nàng, nếu không phải võ công nàng không kém, chẳng phải sẽ bị nội thương sao!

“Tứ ca, người không sao chứ? Long thiếu gia kia rốt cuộc là loại người nào?”

Hai huynh đệ thấy hân khác thường, đứng dậy quan tâm, tới bên cạnh hân, trầm miệng một lời vội hỏi.

“Ta không sao. Các ngươi tiếp tục ăn cơm đi.” Đem hai huynh đệ ngồi lại vị trí cũ, sắc mặt Đông Phương Kiệt khẽ biến nhạt nói: “Hân là Tĩnh vương Long Hạo Thiên. nam nhân này sâu không lường được, là một nhân vật phiến toái. Kỳ quái, gần nhất ta đã làm gì trêu chọc đến hân sao? Xem ra ta phải đi miếu thấp hương giải hạn, xua đi vận đen mới được.”

Đông Phương Kiệt bất đắc dĩ thở dài, nói xong lời cuối cùng, nhưng lại biến thành lầm bầm lầu bầu. Tĩnh vương ngay cả đương kim Thánh Thượng cũng phải tôn kính ba phần, nàng ngoài việc phải đi chọn ngày lành để ra ngoài, còn phải tự cầu phúc mới được.

“Tứ ca, người thật sự muốn huynh đệ chúng ta ở lại nơi này sao?”

Hai huynh đệ vừa ăn cơm vừa nhìn bốn phía lầu, giọng điệu có chút lo lắng lại hưng phấn hỗn loạn.

“Đúng vậy. Ta sẽ nói Vương chương quây chiếu cố các ngươi thật tốt. Các ngươi ở lại, vẫn tốt hơn là lưu lạc khắp nơi, ta sẽ thường xuyên đến thăm các ngươi.”

Vỗ vỗ đầu hai huynh đệ, ánh mắt ẩn chứa yêu thương. Vô duyên vô cớ có thêm hai tiểu đệ, cảm giác vui còn không kịp.

“Được, chúng ta nghe tứ ca, sẽ không làm người thất vọng, tứ ca đừng quên thường xuyên đến thăm chúng ta nha.”

“Không thành vấn đề.”

Đông Phương Kiệt mỉm cười nhận lời, ánh mắt nhìn thấy thân hình cao ngất dưới lầu đã đi xa, khóe môi không khỏi có ý cười.

Dự cảm của nàng luôn luôn chuẩn. Xem ra, ngày sau vẫn là tận lực tránh gặp phải Long Hạo Thiên là tốt nhất.

Khách điểm Hi Lai, lần thứ hai có người truyền đạt, tốc đến.

Đông Phương Kiệt nhìn tờ giấy trong tay, đây là khi nàng mới vừa rời khỏi lầu, Vương chương quây nói là một cô nương nhắc nhở muốn giao cho nàng. Rốt cuộc là ai hẹn nàng? Xem ra chỉ có tự mình đi một chuyến làm cho rõ ràng.

“Vị công tử áo trắng này xin dừng bước.”

Nghe tiếng, Đông Phương Kiệt nhìn xung quanh, phát giác tiếng gọi nàng lại là một lão tiên sinh thầy tướng số cạnh gốc cây xuân, quầy hàng còn cắm một cây cờ xí tung bay, phía trên viết bốn chữ to “Thiết khẩu thẳng đoan”.

“Lão tiên sinh có việc gì sao? Ta không tin tướng số này đâu.”

Đông Phương Kiệt đánh giá xong, hai tay khoanh trước ngực, tư thái an nhàn, cho dù đáy lòng bài xích, trên mặt tuấn mỹ của nàng vẫn duy trì cười tao nhã yếu ớt như mọi khi, làm cho người ta nhìn không ra đáy lòng nàng không kiên nhẫn.

“Xin thứ cho lão hủ nói thẳng. Công tử, chiếu theo tướng mạo của ngươi xem ra, ngươi sinh ra phú quý, mang công danh trong người, cả đời đào hoa không ngừng, nhưng.....”

Lão tiên sinh nói đến một nửa, mày nhíu lại, thẳng theo dõi mặt hắn.

“Nhưng cái gì?”

Cũng diễn đến đây. Xem ra vị thầy tướng số này là tính lấy bạc của nàng. Đông Phương Kiệt phong độ mười phần, phối hợp hỏi.

“Công tử, ngươi tốt nhất trong hai tháng tới tức tốc về nhà. Quý phủ của công tử là nơi tích thiện hiếm có, khả năng sẽ giúp ngươi tránh qua một kiếp, nếu không đại kiếp nạn sinh từ này, chỉ sợ ngươi rất khó qua khỏi.”

Lão tiên sinh một thân áo bào tro rộng thùng thình, hình như có vài phần tiên phong đạo cốt, một tay xoa xoa chòm râu bạc trắng, sắc mặt ngưng trọng thờ dài.

“Đa tạ. Nhưng là ta cũng không tin việc này.”

Đông Phương Kiệt buông bạc vụn, xoay người muốn rời đi. Nghe thầy tướng số này nói xong, làm cho nàng không thể không hoài nghi người này có phải là người đại ca phải tới dự thuyết nàng trở về hay không.

“Công tử, ngươi nếu không muốn trở về, còn có một phương pháp. Ngươi hướng phía nam mà đi, sẽ gặp quý nhân của ngươi, có thể giúp ngươi vượt qua một kiếp này. Nếu công tử không tin lời lão phu, chỉ sợ là kiếp nạn khó thoát.”

Lời lão tiên sinh nói thắm thía, hướng về người phía trước cước bộ chưa từng ngừng nghỉ, bóng dáng bạch sam sớm đã đi xa.

Hướng nam? Đông Phương Kiệt nhíu mày kiểm lại. thầy tướng số này thật đúng là lợi hại, như thế nào chuyên chọn chỗ đau của nàng mà nói! Nàng luôn luôn không tin loại lời nói thầy bà này, đương nhiên càng không đặt trong lòng.

Mất thấy đằng trước chính là khách điểm Hi Lai, cước bộ Đông Phương Kiệt nhanh hơn đi vào khách điểm, trực tiếp đến quầy hỏi.

“Chường quây, ta muốn tìm khách nhân các ngươi đã truyền đạt cái này cho ta.”

“Công tử họ Đông Phương?” Chường quây xác định hỏi.

“Đúng vậy.”

“Công tử xin đi theo ta, hai vị cô nương chờ đã lâu.”

Chường quây dẫn đầu đi ở đằng trước, ý bảo hắn đi theo, bước lên lầu hai.

Hai vị? Đông Phương Kiệt càng hồ nghi. Rốt cuộc là ai muốn tìm nàng? Người tìm nàng là nữ nhân, nàng thật muốn bắt bình, kia rốt cuộc là ai?

Ngay khi nàng vẫn đoán không ra là người phương nào, chường quây đã mang nàng đi vào một gian sương phòng.

“Đông Phương công tử, chính là gian phòng này. Không có việc gì, ta đi trước.”

Chường quây vừa rời khỏi, Đông Phương Kiệt lập tức gõ cửa, không bao lâu, hai phiến cửa gỗ từ trong mở ra, đi ra một cô nương thanh tú, nhìn có chút quen mắt.

Người tới thấy hắn, đầu tiên là sững sờ, tiếp theo là kinh hô, vội vàng vui vẻ hướng bên trong gọi:

“Quận chúa, Đông Phương Kiệt đến đây!”

Không thể nào?

Nghe vậy, gương mặt tuấn mỹ của Đông Phương Kiệt nháy mắt suy sụp, thấy bên trong đi ra là nữ tử xinh đẹp, chợt thấy mây đen trên đầu, nhất thời ngậm miệng, đứng thẳng bất động ở cửa.

“Đông Phương Kiệt, ngươi còn không mau tiến vào.”

Trên gương mặt xinh đẹp của Long Thiên Kỳ lộ vẻ xấu hổ, cử chỉ lộ ra tư thế xinh đẹp của tiểu nữ nhi, nũng nịu khẽ gọi.

Đông Phương Kiệt bất đắc dĩ nhận mệnh bước vào trong phòng. Tiểu Lan tay chân lạnh lợi vội vàng đem cửa gỗ đóng lại.

“Quận chúa, một canh giờ trước ta mới gặp mặt Vương gia, Vương gia chính là đang tìm người khắp nơi.”

Nàng gần đây là cái vận gì, như thế nào bị hai huynh muội này bám theo? Không khỏi dưới đáy lòng ai thán liên tục.

“Ta biết. Cho nên ta mới có thể hẹn gặp mặt người tại đây.”

Long Thiên Kỳ giờ lên một chút đắc ý cười. Nàng nguyên bản là muốn đi theo Đông Phương Kiệt vào Long Phụng Lâu, nhưng lại bị tiểu nhị thập phần khách khí bắt dừng lại, muốn nàng xếp hàng chờ! Ngay khi nàng phần nộ bước ra từ lâu, lại để nàng nhìn thấy bóng dáng đại ca trên lầu hai, làm nàng sợ tới mức vội vàng chạy thoát thân, một khắc cũng không dám dừng lại.

“Không biết quận chúa tìm tại hạ có gì chuyện quan trọng?”

“Đông Phương Kiệt, ta khó mà chuồn êm ra ngoài, ta muốn người theo ta du sơn ngoạn thủy khắp nơi.”

Long Thiên Kỳ chủ động đi đến trước mặt hắn, ngẩng gương mặt mang chút ngượng ngùng, đôi mắt tỏa sáng nhìn hắn.

Nhìn đến loại ánh mắt si mê này của nàng, giống như đa số ánh mắt của các nữ tử khác, trong lòng Đông Phương Kiệt chỉ có thể thở dài, lần đầu tiên hối hận không nên nữ phần nam trang, một câu nguyên rủa của sư huynh nàng, nàng phong lưu sớm hay muộn sẽ có một ngày bị hại chết.

“Quận chúa, chi sợ không được. Tại hạ công vụ quán thân, hành tung xưa nay không ngừng, quận chúa là kim chi ngọc diệp, thật sự không thích hợp cùng tại hạ bôn ba khắp nơi.”

“Ta mặc kệ! Ta muốn đi theo người, ta sẽ không ảnh hưởng đến việc người phá án. Nếu người không đáp ứng, ta sẽ nói với đại ca là người khi dễ ta, đến lúc đó thành tội danh khi dễ quận chúa, ta xem người sẽ làm sao.”

Long Thiên Kỳ tính tình giống như điều ngoa, không chấp nhận được bị người cự tuyệt, dù sao nàng chính là bám chặt Đông Phương Kiệt rồi.

Đông Phương Kiệt cười khổ, có thể đoán được sau này chính mình ngày đêm không thể an bình, vì thế có chút nhận mệnh hỏi:

“Nếu tại hạ đồng ý, quận chúa tính khi nào hồi vương phủ?”

“Đương nhiên là chờ ta chơi xong sẽ nói sau.”

Long Thiên Kỳ thấy hắn đồng ý, vui vẻ cười ra mặt, quên hình tượng giữ chặt ống tay áo hắn.

“Một tháng. Nếu quận chúa đồng ý một tháng sau chắc chắn hồi vương phủ, như vậy tại hạ mới đồng ý cùng quận chúa du ngoạn.”

Đông Phương Kiệt ra điều kiện, nàng cũng không tính theo hầu quận chúa được chiều chuộng này lâu.

“Đông Phương Kiệt, người dám uy hiếp ta?!”

Long Thiên Kỳ tròn tròn hai mắt, thờ phỉ phỉ trừng mắt hắn, tay nhỏ bé bỏ ống tay áo hắn ra. Hắn thật đúng là to gan, nàng chỉ muốn hắn đi cùng, hắn cũng dám không biết phân biệt tốt xấu!

“Quận chúa nói quá lời. Tại hạ cũng là vì quận chúa, nếu quận chúa không đồng ý, tại hạ lập tức đi Vân Yên bộ quán gặp Vương gia, tin tưởng Vương gia sẽ mang người về.”

Đông Phương Kiệt chủ động ngồi xuống, tự rót ly trà uống vào, cũng không tin nàng trị không được quận chúa này.

“Người..... Người..... Người.....”

Long Thiên Kỳ thấy bộ dáng nhàn nhả của hắn, hoàn toàn không thấy nàng đang tức giận, phần nộ đi qua đi lại; Tuy rằng chịu không được giọng điệu này, nhưng nhớ đến mục đích chủ yếu đi ra ngoài, đôi mắt đẹp trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, giọng điệu thất bại thỏa hiệp.

“Được rồi, ta đồng ý là được.”

“Tốt lắm, chúng ta liền bắt đầu. Quận chúa có hứng thú đi xem miếu Quan Âm nơi này hay không? Nhìn cảnh sắc xung quanh miếu Quan Âm miếu thập phần u nhã, thật ra đáng giá xem.”

Đông Phương Kiệt buồn cười nhìn nàng quyết miệng, thấy quận chúa này mặc dù bướng bỉnh, nhưng cũng là có vài phần đáng yêu.

“Ta muốn đi! Chúng ta lập tức đi!”

Hai mắt Long Thiên Kỳ sáng lên, lôi kéo tay hắn, đi ra ngoài. Nàng chỉ có một tháng, thế nào cũng phải chơi thật nhiều, huống hồ lại có người trong lòng đi cùng, nàng thế nào cũng phải thật quý trọng khoảng thời gian này mới được.

Đông Phương Kiệt tùy ý để nàng lôi kéo, trên mặt tuấn mỹ thủy chung mang nụ cười. Có lẽ quận chúa này cũng không khó chơi như nàng tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Cầm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

“Vương gia, đã tra được nơi quận chúa dừng lại, trước mắt nàng cùng Đông Phương Kiệt đang cùng một chỗ.”

Lưu Dững vô thanh vô tức đi vào thư phòng, hỏi báo với chủ tử đang chuyên chú cầm sách trong tay.

vô thanh vô tức: không một tiếng động.

Long Hạo Thiên mày rậm khẽ nhích, buông quyển sách trên tay sách, trầm ngâm, nhàn nhạt nói:

“Thiên Kì như thế nào lại ở cùng một chỗ với Đông Phương Kiệt?”

“Tiểu nhân cũng không biết. Bất quá vừa mới nhìn thấy hai người ở miếu Quan Âm, quận chúa tựa hồ chơi thật vui vẻ.”

Lưu Dững thành thật hỏi báo lại tình cảnh đã thấy vừa rồi; Hấn phụng mệnh mọi nơi tìm kiếm chỗ quận chúa dừng chân, không nghĩ tới ở miếu Quan Âm lại nhìn thấy hai người.

“Phải không?”

Long Hạo Thiên có chút đăm chiêu, khóe môi có một chút biến hoá mang theo nụ cười kỳ lạ. Nếu hấn đoán không sai, nha đầu kia tám phần là thích Đông Phương Kiệt rồi.

“Vương gia, có cần mang quận chúa về không?”

“Tạm thời không cần. Biết nơi nàng dừng chân là tốt rồi, tin tưởng Đông Phương Kiệt sẽ chiều cổ nàng thật tốt. Biết nơi dừng chân nàng hiện tại của nàng chưa ?”

Có lẽ hấn có thể lợi dụng Thiên Kì giúp hấn chứng thật một việc.

“Ở khách điểm Hi Lai, từ hai người hỏi báo lại.”

“Tốt lắm.”

Long Hạo Thiên buông quyển sách trên tay, thân hình cao lớn có vẻ thương thức hai bàn tay bắt vào đan xen các ngón tay với nhau, một kế hoạch lặng lẽ thành hình ở trong đầu hấn.

Xem ra, Đông Phương Kiệt không có khả năng chủ động đến Vân Yên bộ quán này, như vậy hấn cũng không ngại chủ động đi tìm hấn ta; Dù sao thời gian này nhàn đến vô sự, khó có được một việc làm hấn cảm thấy hứng thú, không tra ra manh mối, hấn sao có thể bỏ qua.

Hấn hiện tại thập phần chờ mong một khắc chân tướng kia rõ ràng .

“Lưu Dững, chuẩn bị một chút, chúng ta cùng đi khách điểm Hi Lai một chuyến.”

“Vâng.”

Lưu Dững trộm liếc mắt nhìn chủ tử một cái, nhìn thấy hai mắt hấn tỏa sáng dị thường, ẩn chứa một cỗ khí nóng bỏng, cảm thấy không khỏi run lên. Bình thường lúc chủ tử toát ra loại ánh mắt này, liền sẽ có người gặp chuyện không hay, hấn thập phần đồng tình với người đã khiến cho chủ tử hứng thú.

Thập phần đồng tình.

Nhìn trong khách phòng bài trí ngăn nắp sạch sẽ, khi ánh mắt nhìn thấy chăn đệm trên giường, là chăn phủ gấm màu xanh nước biển nhạt, nàng chưa cần chạm đến cũng có thể dễ dàng đoán được giường chăn phủ gấm kia ắt hẳn là thập phần thoải mái, cảm giác thật tốt; Cảm tạ đại ca thật hiểu mình, xem ra đêm nay nàng sẽ có giấc ngủ thật ngon.

Ở mỗi nhà Long Phượng tửu lâu trên cả nước đều giữ lại bốn gian phòng thượng đẳng, đó là dành cho bốn huynh muội bọn họ có thể tùy thời vào ở. Đại ca biết nàng ở bên ngoài khách điểm luôn luôn ngủ không tốt, mới yêu cầu các nhà tửu lâu nếu là thấy nàng đến tìm nơi ngủ trọ, phải dùng chăn đệm thoải mái nhất , chính là hy vọng cho dù nàng hành tung bất định cũng có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Ngay lúc nàng cởi áo ngoài, chuẩn bị leo lên giường đi ngủ, xoay mình, một bóng người xẹt qua cửa sổ.

“Ai?!”

Nàng quát khê, cầm lấy kiếm trên bàn , ngay sau đó đuổi theo ra, đuổi tới hành lang gấp khúc ngoài tiểu đình viện, thấy một bóng dáng cao lớn đang ngồi trên ghế đá trong đình viện uống rượu, gương mặt tuấn mỹ khê biến.

“Ngươi đã tới. Đêm nay trăng sáng, ta chuẩn bị riêng một ít rượu và thức ăn, lại đây cùng nhau ăn đi.”

Long Hạo Thiên thấy hấn đến, một tay cầm chén, hướng hấn mời, mắt đen thâm trầm đánh giá hấn.

Cẩn thận nhìn, một đôi mắt trong suốt sáng ngời, khuôn mặt hình trứng tinh xảo trắng như bạch ngọc, độ cong của môi duyên dáng, buộc vòng quanh hé ra dung nhan tuyệt mỹ.

Nếu hấn đoán không sai, Ngọc Diện thần bộ trước mắt làm cho nữ nhân trong thiên hạ lâm vào ái mộ này, thật sự là nữ tử, như vậy sau khi nàng thay nữ trang thì khuôn mặt thoát tục tuyệt mỹ sẽ phong tình vạn chủng đến thế nào? Mắt đen của Long Hạo Thiên thâm thúy nheo lại, phát giác chính mình lại có tâm lý chờ mong dị thường.

Lúc này, một trận gió lạnh nhẹ phẩy, làm bạch sam(áo trắng) của Đông Phương Kiệt hơi bay dưới ánh trăng, làm cho hấn trông càng gầy hơn, một tia cảm giác khác thường thỉnh thoảng xẹt qua ngực Long Hạo Thiên .

“Vương gia, ngài thật là có nhã hứng, đêm khuya còn mang theo rượu và thức ăn đến đây.”

Đông Phương Kiệt nhìn rượu và thức ăn trên bàn đá, nhú mày, đáy lòng hiện tại buồn bực Long Hạo Thiên này rốt cuộc muốn gì. Nàng ban ngày phải cùng quận chúa du sơn ngoạn thủy, buổi tối còn phải ứng phó nam nhân này, huynh muội này là làm sao vậy? Quả nhiên được hoan nghênh cũng là chuyện phiền toái , nàng nhin không được dưới đáy lòng thờ dài.

“Đừng đứng mãi ở đó, như thế nào? Sợ ta ăn ngươi sao?”

Thấy hấn vẫn đứng ở nơi đó, tiếng nói hùng hậu mỉm cười ẩn chứa ngả ngớn.

“Vương gia thật thích nói giỡn.”

Đông Phương Kiệt chậm rãi ngồi xuống đối diện hấn, tiếp nhận ly rượu đầy do hấn rót, ngửa đầu một ngụm uống cạn.

Long Hạo Thiên nhìn hấn mắt cũng không chớp, bộ dáng hào khí khi uống, trên mặt tuấn dật tựa tiểu phi tiểu, tay chống cằm, liếc mắt nhìn hấn ta.

tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười.

“Ngươi không sợ rượu có vấn đề sao?”

“Ta cùng Vương gia không thù không oán, ta tin tưởng Vương gia sẽ không làm ra loại chuyện bất lợi hại người này .”

Đông Phương Kiệt tự gấp chút cá kho tiêu, vị cay đến miệng làm cho nàng nháy mắt thanh tỉnh. Quả thật là vị cay mười phần, cay đến nàng chịu không nổi, không tự giác thè lưỡi, nhanh chóng rót đầy ly rượu của chính mình, một hơi uống xuống.

Mắt đen của Long Hạo Thiên thâm u xẹt qua một chút ánh sang dị thường, một cái chớp mắt cũng không rời nhìn chăm chú vào động tác trẻ con của hấn, một cổ cảm giác khó có được từ nơi nào nổi lên như một đạo sấm rền, gọn sóng va chạm hướng đến đáy lòng của hấn .

“Ngươi sợ cay sao?”

Nhìn hấn ta ăn chưa được mấy miếng, nước mắt nước mũi liền chảy ròng, bộ dáng thập phần chật vật, kỳ dị lại làm hấn không di chuyển tầm mắt được.

Đông Phương Kiệt này quả thật là kẻ họa thủy. Hấn phát giác hứng thú của chính mình đối với hấn ta càng ngày càng nhiều, nếu hấn ta thật sự là nữ tử mà đêm đó hấn gặp trong ao ôn tuyền(hồ nước nóng) thì hấn ta tuyệt đối không thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay hấn .

“Vừa thích vừa sợ. Ta thích ăn cay nhưng mỗi lần ăn lại khiến cho chính mình vạn phần chật vật, nhưng lại thích hương vị cay đã nghiền của nó. Đã để Vương gia chê cười.”

Long Hạo Thiên này sao lại không ăn ? Một đôi mắt luôn nhìn chăm chăm nàng, hại nàng lòng tơ dựng thẳng.

“Ngươi tựa hồ không sợ ta?”

Khuôn mặt tuấn tú của Long Hạo Thiên khê mỉm cười, quan sát bộ dáng tự tại của hấn ta, hứng thú dạt dào hỏi.

“Không. Xin hãy tin tưởng ta thập phần kính sợ ngài.”

Nếu giọng điệu hấn ta không phải ẩn chứa giọng mỉa mai, có lẽ hấn thực sẽ tin.

“Không hỏi ta vì sao đêm khuya tới tìm ngươi uống rượu sao?”

“Ta nghĩ Vương gia ngồi ngủ không được, không ngại đường xa, tới tìm ta uống rượu.”

Đông Phương Kiệt giống như thật sự suy nghĩ một chút, thuận miệng nói có lẽ, ngay sau đó, lại vội đầu tiếp tục ăn cay đã nghiền.

Một đạo tiếng cười hùng hậu theo gió phiêu tán ở trong trời đêm.

Con người đen phức tạp nhìn hắn, trên khuôn mặt tuần tú có chút đăm chiêu, khóe môi mang một chút cười.

“Đông Phương Kiệt, người là người thú vị, ta đã thật lâu không cùng người khác đàm luận vui vẻ như vậy.”

“Nha, chắc là những người bên người Vương gia đều là người nhàm chán nên mới làm Vương gia chịu không nổi, không quản đêm khuya tới tìm ta nói chuyện phiếm”

Đông Phương Kiệt nhú mày, động tác ngừng lại, liếc mắt nhìn hắn.

Nàng đương nhiên biết mục đích hắn tìm đến nàng tuyệt không đơn thuần, nhưng có lẽ ban đêm khuya yên tĩnh, làm nàng không tự chủ được dõ xuống lòng đề phòng, cùng hắn nói chuyện thoải mái.

“Người nói không sai, bên người bốn vương xác thực không có người thú vị giống như người, nếu bản vương nói sẽ thường xuyên tới tìm người uống rượu, người có hoan nghênh không?”

Đôi mắt thâm thúy dừng ở hắn. Đông Phương Kiệt này bất luận là nam hay là nữ, đều đã khiến cho hắn mãnh liệt hứng thú: Hắn không vội mà vạch trần đáp án, ngược lại nghĩ nhiều cơ hội cùng hắn ta ở chung một chút, dù sao hắn rất ít gặp được người có thể làm hắn cười to thoải mái như vậy.

“Ta đương nhiên hoan nghênh. Chẳng qua, Vương gia ngồi cũng biết, tại hạ công vụ quán thân, hành tung bất định, chỉ sợ Vương gia rất khó tìm được ta.”

Đông Phương Kiệt rót đầy rượu cho cả hai, giọng điệu chân thành, lại ẩn chứa hàm ý. Nàng tìm mọi cách không muốn bị Long Hạo Thiên này nhìn ra, nam nhân này quá thâm trầm, rất nhiều tâm cơ; Lời sư huynh cảnh cáo còn văng vẳng bên tai, nếu không muốn thân phận bị vạch trần, vẫn là cách xa nam nhân này một chút sẽ tốt.

“Vậy một lời đã định. Chỉ cần ta có bản lĩnh tìm được người, người phải cùng ta uống rượu giải sầu.”

Long Hạo Thiên không phải không nghe ra ý trong lời hắn ta nói, hắn ta càng phòng bị, hắn càng không dễ dàng buông tha.

“Một lời đã định.”

Đông Phương Kiệt lưng không ngừng đổ mồ hôi lạnh, tuần mỹ trên mặt có mặt cười khổ, cắn răng hứa hẹn.

“Quận chúa liền phiền người chiếu cố, chờ nàng chơi đã, ta sẽ mang nàng hồi phủ.”

Nha đầu kia muốn chơi một tháng mới bằng lòng ngoan ngoãn theo hắn trở về, có Đông Phương Kiệt chiếu cố, hắn có thể yên tâm. Nghĩ đến vẻ mặt muội muội xấu hổ khi nhắc tới Đông Phương Kiệt, rõ ràng là thích Đông Phương Kiệt, quả thật là nữ nhân lớn rồi không thể giữ.

Đông Phương Kiệt nghe thấy thì sửng sốt! Lời của Long Hạo Thiên có ý gì, hay là hắn. vội vàng nuốt đồ ăn trong miệng xuống, vội la lên:

“Vương gia, quận chúa là kim chi ngọc điệp, thật sự không nên đi theo tại hạ mạo hiểm”

kim chi ngọc điệp: cành vàng lá ngọc.

“Bốn vương tín nhiệm năng lực của người. Việc này không cần nói thêm nữa, đã không còn sớm, chúng ta cạn xong chén này, người liền nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Chén bạch ngọc ở không trung khẽ chạm lẫn nhau, phát ra tiếng thanh thúy, Long Hạo Thiên ngửa đầu một ngụm uống cạn, buông ly rượu, con người đen vừa nhấc, liền chấn động mạnh.

Thấy Đông Phương Kiệt khuôn mặt nguyên bản tuần mỹ vì uống rượu mà nổi lên hai mặt đỏ ửng, ở dưới ánh trăng dịu nhẹ lại xinh đẹp không gì tả được.

“Đông Phương Kiệt, nếu người là nữ tử, ta tuyệt đối sẽ không thả người đi.”

“Đông Phương Kiệt, nếu người là nữ tử, ta tuyệt đối sẽ không thả người đi.”

Tiếng nói Long Hạo Thiên hùng hậu có chút áp lực, mắt đen nhìn chăm chú vào đôi mắt đang kinh ngạc nhìn hắn.

Tầm mắt hai người giao nhau ở không trung—

Một đôi mắt đen sáng quắc lộ ra tình thế bất buộc dị thường cuồng nhiệt.

Một đôi mắt sáng hiện khủng hoảng.

Đau đầu mãnh liệt.

Mất ngủ hơn nửa say rượu, làm Đông Phương Kiệt mới sáng sớm sắc mặt liền trắng bệch, ôm đầu ngồi ở trên giường rên rỉ.

Đều do lời nói tối hôm qua của Long Hạo Thiên khiến nàng sợ tới mức một đêm trắng không thể ngủ say. Xem xem nàng đã thay chính mình rước lấy một cái phiền toái to lớn như thế nào rồi.

Nhớ tới vẻ mặt rất thật của Long Hạo Thiên đêm qua, dọa nàng không rét mà run, dự cảm của nàng quả thực đã trở thành sự thật.

Ai! Như thế tốt rồi, nếu như bị sư huynh biết, nàng chuẩn sẽ bị hấn nhắc đi nhắc lại, càng không nói đến đề ba vị huynh trưởng khác biết, nàng lại sẽ có bao nhiêu thâm nữa.

Cốc cốc. Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, cùng với tiếng kêu của tiểu nhị:

“Tứ thiếu gia, người tỉnh chưa? Ta đưa nước rửa mặt đến cho người đây.”

“Vào đi.”

Nghe vậy, tiểu nhị đẩy cửa gỗ đi vào, liếc mắt một cái liền nhìn thấy khuôn mặt tuần mỵ của Đông Phương Kiệt, nháy mắt giật mình, tiếp xúc đến ánh mắt không hồn giận, vội vàng phục hồi tinh thần lại, đem nước ấm đổ vào trong bồn gỗ bên giường, lấy khăn sạch sẽ treo lên, trước khi rời đi không quên hỏi:

“Tứ thiếu gia, xin hỏi người muốn ở trong phòng dùng đồ ăn sáng, hay là muốn dùng bữa bên ngoài?”

“Ta muốn dùng đồ ăn sáng bên ngoài, thuận tiện giúp ta pha ấm trà đặc.”

Hai tay Đông Phương Kiệt nhẹ day giữa trán, hé ra mặt thói giao phó. Đầu nàng đã mau đau muốn chết! Uống ly trà đặc xem tinh thần có thể tốt hơn một chút hay không.

“Vâng. Nếu không còn việc gì, tiểu nhân xin cáo lui trước.”

Khi tiểu nhị đóng cửa gỗ còn trộm ngắm người trong phòng, vẫn là khó nén kinh diễm. Cho tới bây giờ, hấn chỉ nhìn qua đại thiếu gia, người nhà Đông Phương thật đúng là một người so với một người đều tuần tú, nhưng Tứ thiếu gia này cũng tuần mỵ quá đi, khó trách trên giang hồ lại xưng hấn là Ngọc Diện thần bộ.

Dùng nước ấm rửa mặt xong, tinh thần Đông Phương Kiệt đã tốt hơn một chút, cầm lấy thanh hồng kiếm, đẩy cửa gỗ đi ra ngoài.

Đi xuống lầu hai, chọn vị trí ở góc có cửa sổ ngồi xuống, tiểu nhị vừa thấy hấn, vội vàng đem đồ ăn sáng đã sớm chuẩn bị tốt cùng một bình trà đặc nóng đưa lên.

“Tứ thiếu gia, mời từ từ dùng.”

Đông Phương Kiệt uống ly trà đặc nóng, tinh thần tốt lên, cầm cái bánh bao, cắn vài miếng, vừa lúc nghe được phía sau truyền đến âm thanh khe khẽ thảo luận.

“Các ngươi nghe gì chưa? Trong ngôi miếu đồ nát ở thành tây, sáng nay phát hiện một khối thi thể nữ nhân, tình trạng cô nương kia cực thảm, nhìn quần áo nàng hỗn độn xem ra là trước khi chết nhất định bị lãng nhục qua. Thảm nhất là hung thủ còn lột toàn bộ da mặt của nàng.”

“Oa! Thật hay giả ?! đừng nói nữa, ta sắp ói ra rồi.”

“Là thật. Trên đường ta đến đây còn nhìn thấy Trịnh bộ khoái của nha môn dẫn người chạy qua.”

Đông Phương Kiệt nghe thế, sắc mặt ngưng trọng lên, bỏ lại bánh bao trong tay, phút chốc đứng dậy, hướng thang lầu đi đến.

“Tứ thiếu gia, người đi đâu? Đồ ăn sáng còn chưa ăn.”

Tiểu nhị ở giữa thang lầu lướt qua sát bên người hấn, thấy sắc mặt hấn khác thường, liền hỏi.

“Ta có chuyện quan trọng phải làm.”

Đông Phương Kiệt trả lời ngắn gọn, đi qua quầy lầu một, hướng Vương Khâm nhẹ vuốt cằm, giống như một trận gió biến mất trước mắt mọi người.

Trước miếu đồ nát ở thành tây có một đám người vây chung quanh. Người đầu tiên phát hiện thi thể, sau thấy trình trạng thể thảm của thi thể, sắc mặt trắng bệch, đang hướng mọi người kể ra sự việc làm người ta giận sôi, thật là một chuyện mất hết nhân tính; tất cả mọi người nghe xong về mặt đều kinh hách, vừa tò mò lại vừa sợ hãi, đều đem tầm mắt dời vào phía trong ngôi miếu đồ nát; Lúc này hai gã bộ khoái đang đứng ở trước ngôi miếu đồ nát ngăn cản mọi người tiến vào.

Đông Phương Kiệt đi tới trước miếu đồ nát, liền nhìn thấy mọi người đều vây quanh đường đi của nàng, liền mỉm cười có lẽ về phía mọi người kêu gọi:

“Các vị hương thân xin cho một đường đi.”

Mọi người nghe tiếng, đều tránh ra một đường đi, đoàn người tò mò đem ánh mắt chuyển qua trên người hắn, khe khẽ đoán thân phận của hắn.

“Bên trong tình hình như thế nào?”

Đông Phương Kiệt đưa ra lệnh bài ngự ban, hướng hai tên bộ khoái hỏi.

“Trịnh bộ đầu mang theo người khám nghiệm tử thi đang ở bên trong, đại nhân mời vào trong.”

Hai gã bộ khoái không dám cản lại, khom mình hành lễ, thái độ thập phần cung kính.

Đông Phương Kiệt vượt qua cửa, bước vào, cảnh tượng lọt vào trong tầm mắt có thể được, làm cho nàng chau mày, sắc mặt trầm trọng. Thi hài nữ phơi bày ở trong ngôi miếu đồ nát, giống như lời nàng vừa nghe được ở tửu lâu, rõ ràng là bị cưỡng gian rồi giết sau đó còn bị lột da mặt. Nhìn huyết nhục mờ hồ khùng bố trên mặt nàng kia làm nàng không đành lòng nhìn tiếp, vội vàng dời tầm mắt. Đây là từ lúc nàng đảm nhiệm bộ khoái tới nay lần đầu nhìn thấy thi thể đáng sợ như vậy.

“Đông Phương lão đệ, người tới rồi.”

“Trịnh huynh, kiểm tra thực hư như thế nào?”

Đông Phương Kiệt cất lực nhìn xuống không khoé trong bụng, chỉ dám đem ánh mắt dừng lại trên mặt Trịnh bộ đầu.

“Cũng như người vừa chứng kiến, người chết là bị cưỡng gian rồi giết sau còn bị lột da mặt, thủ đoạn thập phần tàn nhẫn, rốt cuộc là người nào lại mất đi nhân tính như thế!”

Trịnh bộ đầu nói xong lời cuối cùng, giọng điệu tràn ngập kích động cùng oán giận, hận không thể ngay bây giờ rat ay chém hung đồ, vì người chết báo thù.

Bỗng dưng, trước miếu đồ nát truyền đến tiếng tranh chấp, hấp dẫn ánh mắt hai người.

“Các người là người nào?! Người không phận sự không được phép đi vào!”

Hai gã bộ khoái tận trách nhiệm canh giữ ở cửa miếu, cầm kiếm ngăn cản, không cho hai người trước mắt bước vào một bước.

“Lớn mật! Nơi này không đến lượt các người nói chuyện, còn không mau thoái lui.”

Lưu Dững hộ ở trước người chủ tử, lớn tiếng rống hai người không có mặt.

“Long thiếu gia, sao người lại tới đây?”

Đông Phương Kiệt nghe tiếng quay đầu, không nghĩ tới ở đây gặp được Long Hạo Thiên, kinh ngạc vội vàng đi lên trước.

“Đông Phương Kiệt, người tới vừa vặn, người nói xem, ta là người không phận sự sao?”

Long Hạo Thiên hai tay khoanh trước ngực, trên khuôn mặt tuấn tú có mặt hứng thú, lúc nhìn thấy hắn xuất hiện, chính mình không tự giác nâng mi.

“Người đương nhiên không phải người không phận sự. Chính là, Long thiếu gia như thế nào lại xuất hiện lúc này?”

Đông Phương Kiệt nhíu mày, buồn bực lại ở chỗ này gặp hắn, Long Hạo Thiên này thật đúng là âm hồn không tiêu tan.

“Đông Phương lão đệ, hai người kia là ai?”

Trịnh bộ đầu theo sau cùng đi ra đánh giá Long Hạo Thiên. Người tới dáng vẻ bất phàm, vô hình trung tán mát ra một cỗ khí tôn quý, hơn nữa theo khẩu khí của Đông Phương Kiệt làm hắn không thể không tò mò thân phận của hắn ta.

Đông Phương Kiệt đem Trịnh bộ đầu kéo đến một bên, thấp giọng nói nhỏ vào tai hắn.

Thấy thế, khuôn mặt tuấn tú của Long Hạo Thiên hơi trầm xuống, đáy lòng không hiểu dâng lên một cỗ không hồn giận. Hành động này của hai người không khỏi rất thân cận.

Chỉ thấy Trịnh bộ đầu một bên bị kéo đến sắc mặt khê biến, ba bước cũng làm hai bước, đi đến trước mặt Long Hạo Thiên, chấp tay hành lễ, giọng điệu sợ hãi.

“Vương..... Long thiếu gia xin thứ cho tiểu nhân mất vụng về, không nhận ra người, xin thứ tội.”

“Thôi.” Long Hạo Thiên vung ống tay áo, cũng không thèm nhìn tới hắn, ánh mắt đen nhìn về phía Đông Phương Kiệt, tiếng nói hùng hậu có chút uẩn: “Nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đông Phương Kiệt liếc gương mặt hơi trầm xuống của hắn, nghĩ rằng nam nhân này thật sự là hi nộ vô thường. Bất quá, vẫn là đem sự tình nhìn thấy đơn giản nói qua một lần.

hi nộ vô thường: vui buồn thất thường.

“Kể tiếp ngươi tính làm như thế nào?”

Long Hạo Thiên hỏi người trước mặt, chú ý tới quang đén dưới hai mắt hắn. Tối hôm qua hắn không ngủ được sao?

“Việc này ta sẽ cùng Trịnh bộ đầu thảo luận, trong thời gian ngắn nhất phá án, xin Long thiếu gia yên tâm.”

Đông Phương Kiệt ưng thuận hứa hẹn. Án tử này nếu không sớm phá, tuyệt đối sẽ khiến dân chúng lòng người hoảng sợ.

“Đã tra ra thân phận người chết hay chưa?”

Long Hạo Thiên liếc mắt nhìn thi thể khiến người ta sợ hãi trong ngôi miếu đồ nát, giọng điệu trầm trọng hỏi.

“Còn chưa.....”

Đột nhiên, đám người bên ngoài ồn ào, chỉ thấy hai gã lão phu phụ trước mặt mọi người đang vây xem một đường đầy ra, rồi tiến vào.

“Lớn mật! Nơi này không phải nơi xem náo nhiệt, còn không mau lui ra!”

Hai gã bộ khoái hét lớn, nhanh tiến lên, ngăn cản hai vị lão nhân gia đi vào.

“Không phải! Hai vị đại nhân, chúng ta không phải đến xem náo nhiệt.....”

Hai vị lão nhân gia bị đẩy dờ đi, gấp đến độ lớn tiếng cầu tình, bối rối không biết như thế nào cho phải.

“Chậm đã.”

Đông Phương Kiệt ra tiếng ngăn cản, đi tới trước mặt hai vị lão nhân gia, hai gã bộ khoái thấy hắn, liền tự thoái lui. Đông Phương Kiệt giọng điệu hiền lành hỏi:

“Hai vị lão nhân gia, các người đến đây có việc gì? Hay là các người có quen biết người chết?”

“Đại nhân, chúng ta chính là muốn đến nhìn một cái, bởi vì cháu gái chúng ta hôm kia nói muốn đi dâng hương cho cha mẹ đã mất, đến bây giờ còn chưa trở về.”

Lão trưởng thấy Đông Phương Kiệt giọng điệu hiền lành, vội vàng bắt lấy ống tay áo hắn.

“Hai vị lão nhân gia, xin theo ta.”

Đông Phương Kiệt nghe vậy, vội vàng mang theo hai người đi vào trong ngôi miếu đồ nát, hai vị lão nhân gia vừa thấy người chết, lập tức lên tiếng khóc lớn.

“Trời ạ! Đúng là Vân Nhi! KIỆN quần áo kia là ta từng đường kim mũi chỉ làm cho Vân Nhi mặc! Vân Nhi, cháu gái ngoan của ta a.....”

Lão phụ kích động gào khóc, nhìn thấy cháu gái chết thảm, khóc ngã vào người bạn già, hoàn toàn không thể thừa nhận đã kích này.

“Thì ra là cháu gái Tôn lão. Thật sự là đáng thương a, nghe nói Tôn Vân Nhi là một tiểu mỹ nhân, không thể tưởng được tuổi còn trẻ đã chết thảm như vậy, hai lão về sau phải làm thế nào mới tốt.....”

Trong đám người có người nhận ra thân phận hai lão vừa đến, khe khẽ nói nhỏ một tiếng bi thương.

“Lão trưởng, các người xác định vị cô nương này thật là cháu gái các người?” Đông Phương Kiệt hỏi.

Lão trưởng hai mắt đỏ bừng, trấn an lòng bạn già, không đành lòng nhìn lại thi thể cháu gái lần nữa, nghẹn ngào nói:

“Đúng vậy. KIỆN quần áo Vân Nhi mặc trên người kia, chính là bạn già ta tự tay may. Nếu các người không tin, có thể xem một chút, trên tay phải Vân Nhi có một nốt ruồi son.”

Đông Phương Kiệt khom người, nâng tay phải thi thể, vừa nhắc lên, quả thực có nốt ruồi son, xem ra người chết quả thật là Tôn Vân Nhi.

“Xin hai vị lão nhân gia nén bi thương. Chúng ta nhất định mau chóng tìm ra hung thủ, đem hung thủ ra trước công lý, cho các người một cái công đạo.”

Đông Phương Kiệt về mặt nghiêm nghị, ứng thuận hứa hẹn.

“Long thiếu gia, Đông Phương lão đệ, chúng ta đây trước hết hồi nha môn một chuyến, cáo từ trước.”

Trịnh bộ đầu sai người đem bạch bố bao trùm ở trên thi thể, lại dùng cáng đem thi thể đi trước nâng hồi nha môn. Hai vị lão nhân gia một đường khóc rống đi theo phía sau, đoàn người bên ngoài tránh đường đi sau, trong ngôi miếu đồ nát chỉ còn lại có Đông Phương Kiệt cùng Long Hạo Thiên chủ tớ ba người.

“Án tử này người tính xử lý như thế nào?”

Long Hạo Thiên khuôn mặt tuấn tú nghiêm túc, mơ hồ phát hiện sự tình tuyệt đối không đơn thuần, có lẽ đây chỉ là khởi đầu mà thôi.

“Tạm thời còn không có phương án suy tính. Ta sẽ ở lại nơi này tiếp tục truy tra, Long thiếu gia, sao lại trùng hợp xuất hiện tại đây?”

“Không phải trùng hợp. Ta có chuyện quan trọng rồi đi, vừa vặn đi qua nơi này.”

“Một khi đã như vậy, xin thứ cho tại hạ không tiễn khách.”

Đông Phương Kiệt khéo léo đuổi người. Nam nhân này đúng là âm hồn bất tán, vẫn là sớm một chút chạy lấy người tốt hơn.

“Như thế nào đã vội vã đuổi ta đi? Đừng quên ước định của chúng ta lúc đó, quận chúa liên phiên người chiếu cố.”

Đôi mắt Long Hạo Thiên mỉm cười nhìn chăm chú vào hắn; Hắn ta càng vội vã muốn thoát khỏi hắn, hắn càng không cho hắn ta như nguyện, ai kêu hắn ta khiến cho hắn hứng thú.

“Chỉ sợ tại hạ lo truy tra hung thủ, thật sự không thể làm bạn với quận chúa, sao không,.....”

“Ta tin tưởng người sẽ bảo hộ quận chúa thật tốt, hết thầy phiên người, bốn vương sẽ lại đến tìm người.”

Long Hạo Thiên ngắt lời hắn nói, không cho hắn cơ hội chối từ, con người đen nhìn có chút dăm chiêu, thật sâu lại liếc mắt nhìn hắn một cái, xoay người cùng Lưu Dững một trước một sau rồi đi.

Đông Phương Kiệt nhìn chăm chú vào bóng dáng hắn rồi đi, cũng chỉ có thể lắc đầu cười khò.

Ngoài cửa lớn Long Phượng Lâu, một nữ tử một thân hoàng sam (áo vàng) xinh đẹp đứng lặng, nhưng thấy nàng hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt bức mình từng mắt nhìn người đi ở ngã tư đường.

“Tiểu thư, Đông Phương Kiệt không biết có trở về hay không, chúng ta phải chờ tới khi nào?”

Tiểu Lan đứng bên cạnh hồi chủ tử. Quận chúa sáng sớm liền kích động lên, không nghĩ tới lại không gặp được hắn; Các nàng đứng làm môn thần (thần giữ cửa) tại cửa chính một canh giờ, mới nghĩ đến Đông Phương Kiệt có lẽ sẽ không trở lại.

“Ta cũng không biết.”

Long Thiên Ki phần nộ dậm chân tại chỗ. Đông Phương Kiệt không giống như là loại người nói không giữ lời, nếu hắn thật sự không trở lại, nàng thật không biết sẽ đi đâu tìm người nữa.

“Tiểu thư, hắn đã trở lại! Đông Phương Kiệt đã trở lại!”

Tiểu Lan vui sướng chỉ vào bóng dáng phía trước đang hướng nơi này đi tới.

“Đông Phương Kiệt, người tới rồi sao? Người cuối cùng đã trở lại!”

Long Thiên Ki thờ phỉ phỉ tiến lên trước chất vấn. Cho tới bây giờ chỉ có người khác chờ nàng, nàng cho tới bây giờ không đợi qua ai, không nghĩ đã đợi được một canh giờ, nếu không phải đối với hắn rất nhiều hảo cảm, nàng đã sớm chạy lấy người.

“Quận chúa, tại hạ chỉ sợ không thể cùng người. Nơi này vừa phát sinh án mạng, hung thủ còn chưa bắt được, vì an toàn của quận chúa, xin quận chúa tức tốc hồi vương phủ để đảm bảo an toàn.”

Đông Phương Kiệt đem án mạng đơn giản trần thuật một lần, liền phán quận chúa điều ngoa này sẽ bị dọa, sớm một chút chạy lấy người thì tốt.

“Rất đáng giận! Trên đời này như thế nào có người tàn nhẫn như vậy. Ta mặc kệ! Ta không quay về, ta nhất định phải chính mắt trông thấy, rồi cuộc tên tâng tưng lương tâm đó có bộ dạng gì, lại đối với một cô nương hạ độc thủ như vậy.”

Long Thiên Ki sau khi nghe xong, lòng đầy căm phẫn, không những không bị dọa, ngược lại càng kiên quyết muốn ở lại.

Đông Phương Kiệt không dự đoán được phản ứng của nàng là như thế này, chỉ có thể ai thán dưới đáy lòng, xem ra nàng thế nào cũng không muốn mang theo quận chúa bên người là điều không thể.

“Được rồi, quận chúa nếu đã quyết định, đến lúc đó đi theo ta chạy ngược chạy xuôi, đừng kêu khổ với ta.”

“Ta đã biết. Ta cam đoan ngoan ngoãn nghe lời người nói, không gây chuyện cho người.”

Long Thiên Ki lộ ra lúm đồng tiền như hoa, vui vẻ chủ động tiến lên ôm lấy cánh tay hắn, lấy lòng nói.

Tối hôm qua đại ca đến tìm nàng, nguyên tưởng rằng đại ca là tới bắt nàng trở về, không nghĩ tới đại ca lại đồng ý cho nàng ở lại, điều kiện tiên quyết là muốn Đông Phương Kiệt bảo hộ. Nếu đại ca đồng ý, nàng đương nhiên an tâm thoải mái chơi.

“Quận chúa cũng đừng quên hẹn ước hiện tại.”

Đông Phương Kiệt cười khổ. Ca ca đã khó chơi rồi, lại còn một muội muội phiền toái, huynh muội này thật đúng là bám dính nàng.

“Một lời đã nói, tứ mã nan truy. Hiện tại trước cùng ta dùng đồ ăn sáng, sau đó liền tất cả nghe lời người.”

Long Thiên Ki không cho hắn cự tuyệt, cứng rắn lôi kéo hắn đi vào trong Long Phượng Lâu; Đông Phương Kiệt cũng chỉ có thể bắt đầu dĩ tuý ý nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Cẩm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Hai con tuần mã một trước một sau trên đường tiến vào thành Hoài Ninh, lúc còn ở nơi vắng người làm dấy lên từng trận cát bụi, mãi đến khi đi qua đường cái có nhiều tiệm hàng đông đúc mới thả lỏng dây cương, thả chậm tốc độ ngựa. Hai con tuần mã trước sau đứng ở trước cửa chính màu đỏ, trên xà ngang treo cao ở trước cửa lộ ra một tấm biển đen đề chữ vàng đề hai chữ “Phó phủ” to tướng. Nam nhân cao lớn cầm đầu liền dẫn đầu xoay người xuống ngựa, cơ hồ cùng lúc này cửa chính màu son cũng từ trong mở ra, một gã gia nhân đi ra, gia nhân vừa thấy hắn, lập tức kính hì bước nhanh tiến lên, cung kính chấp tay hành lễ.

“Vương gia, ngài tới rồi, lão phu nhân đã ở trong phòng hạng nhất đợi ngài, phân phó nếu ngài tới nơi, lập tức đến gặp người.”

“Đã biết.”

Long Hạo Thiên đem ngựa giao cho gia nhân, đi được vài bước, xoay mình dừng cước bộ lại, thân mật hỏi:

“Thiếu gia ở trong phủ sao?”

“Hồi Vương gia, thiếu gia đi Kim Chức phường ở thành tây còn chưa trở về. Có cần đi thỉnh thiếu gia trở về không?”

Gia nhân vô cùng cung kính trả lời. Vương gia khó có khi đến đây được một chuyến, hắn đang chuẩn bị tự mình hoá tốc đi thành tây thỉnh thiếu gia trở về gấp.

“Không cần.”

Long Hạo Thiên nhướng mày cười nhạt, một lần nữa bước đi, đi vào trong phủ, Lưu Dững theo sát phía sau.

Hành dinh rất nhiều hành lang gấp khúc, núi giả lầu các, bên đường không ít nô bộc vừa thấy hắn, đều dừng cước bộ lại, hướng hắn khom người hành lễ, Long Hạo Thiên nhẹ vuốt cằm, cước bộ chưa ngừng, đi vào chỗ một tòa sân sâu nhất trong phủ, hướng chủ phòng nhẹ gõ cửa, sau khi được bên trong đáp ứng thì cung kính đi vào.

“Di nương, người vội vả tìm ta, có việc gì gấp không?”

Long Hạo Thiên tiến vào trong phòng, thấy Phó lão phu nhân, liền vội mở miệng hỏi, nghĩ rằng nhất định là có chuyện trọng đại, nếu không di nương cũng sẽ không sai người dùng bò câu đưa tin, muốn hắn mau chóng tới đây.

“Như thế nào? Ta muốn gặp cháu trai của mình cũng phải có chuyện trọng đại mới có thể tìm vị Vương gia cao cao tại thượng người sao?”

Phó lão phu nhân tiếp nhận chung trà nha hoàn bên cạnh dâng lên, mở nắp chén ra, nhất thời một trận mùi hương lan tỏa bốn phía, nhẹ uống vài ngụm, mới đem chung trà giao cho nha hoàn bên cạnh, hai mắt nhìn về mặt lo lắng của người phía trước, tức giận trào phúng.

“Di nương, ta không phải ý tứ này.”

Long Hạo Thiên nghe vậy, đồng thời cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, cũng chỉ có thể lắc đầu cười khổ, một câu cũng không dám phản bác.

Phó lão phu nhân cúi đầu hoàn ra, phân phó bắt luận kẻ nào cũng không được tiến vào, mới một lần nữa ngẩng đầu trừng mắt nhìn người trước mắt về mặt cười cười.

“Nha đầu Thiên Kì kia đâu? Như thế nào không cùng đến với người?”

“Ta nguyên tưởng rằng di nương có việc gấp tìm ta, cho nên một mình đi tới trước, cũng không có nhắc chuyện này với Thiên Kì.”

Nếu sớm biết di nương tìm hần không phải là việc gì gấp, hần cũng không chạy nhanh như thế, vừa rồi hần là bảo gia Nhân kêu biểu đệ trở về một chuyến mới đúng. Long Hạo Thiên không khỏi thâm nghĩ dưới đáy lòng.

“Nghe nói thời gian trước Thái Hậu cùng Hoàng Thượng tính tử hôn cho người, lại bị người mãnh liệt cự tuyệt phải không?”

Nàng chính là nghe cái tin tức này, suy nghĩ một khoảng thời gian mới quyết định đem sự tình nói cho hần.

“Đúng là có chuyện này. Di nương vì việc này mà vội vã tìm ta tới sao?”

Khuôn mặt tuấn tú của Long Hạo Thiên khẽ biến. Nếu ngay cả di nương cũng bắt đầu quan tâm đến hôn sự của hần, có thể dự đoán những ngày về sau của hần càng khó qua rồi.

“Hạo Thiên, người năm nay đã ba mươi, tuổi tác cũng không còn nhỏ mà vẫn chưa gặp được cô nương nào vừa ý sao?”

Hai mắt Phó lão phu nhân chăm chú nhìn hần. Đứa nhỏ này ngày thường luôn đặt bất phẩm, thân phận tôn quý, càng phụ trợ thêm cho khí thế phi phàm của hần.

“Chưa.”

Long Hạo Thiên trả lời. Càng thêm cảm thấy lần này thật đúng là đến nhầm, ở trong cung bị phiền còn chưa đủ, hiện tại lại tự động đưa lên cửa, thật sự là thất sách a.

“Có một chuyện ta vẫn chưa nói cho người, hiện tại cũng là lúc nên nói cho người rồi.”

“Chuyện gì?” Chỉ cần không có quan hệ với hôn sự của hần, cũng không có vấn đề gì.

“Người cũng nghe qua chuyện Đông Phương phủ ở Lạc Dương rồi chứ?”

“Nghe qua.”

Long Hạo Thiên mơ hồ cảm thấy chuyện di nương sắp nói ra tuyệt đối không đơn giản.

“Đây là chuyện hai mươi năm trước. Nương người khi còn sống cùng Đông Phương phu nhân là bạn thân khuê phòng, hai mươi năm trước, Đông Phương phu nhân mang thai lần thứ tư, từng chủ động nói nếu là sinh con gái, hy vọng có thể xứng đôi với người; Nếu là nam hài thì kết làm kim lan. Lúc ấy nói rõ nếu là sinh nữ sẽ lấy trăm cái bảo cho biết, nếu là sinh nam, sẽ đưa lên một đoàn chủy thủ. Không ai biết trước được Đông Phương phu nhân lại bị người hạ độc, nghe nói sau khi sinh không lâu thì đã qua đời, mà đứa trẻ mới sinh ra cũng kế tục độc tố trên cơ thể mẹ, thiếu chút nữa đã chết.”

Phó phu nhân nhắc lại chuyện cũ vẫn không khỏi thôn thức. Lúc ấy tỷ tỷ nghe tin bạn tốt mất đã khổ sở một thời gian dài.

“Kia không biết Đông Phương phu nhân sinh hạ rốt cuộc là nam hay là nữ?”

Về mặt Long Hạo Thiên bình tĩnh, nhưng hai tay lại nắm chặt, giọng điệu hơi kích động hỏi.

“Đó chính là điểm kỳ quái, cũng là điều ta cùng tỷ tỷ thủy chung không nghĩ ra. Lúc ấy tỷ tỷ nhận được rõ ràng là trăm cái do Đông Phương phu nhân phái người đưa tới nhưng Đông Phương quý phủ lại thề thốt phủ nhận, một mực chắc chắn là nam hài. Bởi vì khi đó Đông Phương phu nhân đã tạ thế, mà đứa trẻ mới sinh lại bị người trộm mang đi, cho nên việc này vẫn không thể chứng thực. Tỷ tỷ trước lâm chung đã đem hộp gỗ giao cho ta, hy vọng đến thời cơ thích hợp sẽ nói chuyện này cho người, để người tự mình coi bỏ bí ẩn này.”

Phó phu nhân từ trong ngăn kéo lấy ra một cái hộp gỗ nhỏ làm bằng hắc đàn, đem hộp gỗ giao cho Long Hạo Thiên.

Long Hạo Thiên mở nắp hộp ra, quả nhiên nhìn thấy bên trong là một cây trăm cái được đặt ở trên tấm vải gấm, con người đen thẫm trầm nhìn chăm chú hồi lâu rồi đóng hộp gỗ lại.

“Cám ơn di nương đã nói chuyện này cho ta biết, chuyện này ta sẽ đi thăm dò rõ ràng.”

Nếu việc này là sự thật, Đông Phương quý phủ phạm tội khi quân lớn, mà hần lại có thêm một vị hôn thê. Hai tay nắm chặt hộp gỗ, nhớ tới nữ tử đêm hôm đó gặp được ở trong hồ nước nóng, cùng với gương mặt tuấn mỹ dị thường, tư thế oai hùng ào ào – Đông Phương Kiệt.

Nếu đã đến đây rồi thì ở chơi vài ngày rồi hãy đi.”

“Được, di nương.”

Hắn cần thời gian để suy nghĩ thật tốt bước tiếp theo nên làm như thế nào, khi hắn quyết định ra tay, sẽ không cho phép thất bại, cái gì là của hắn nhất định hắn sẽ lấy trở về.

Trong khách điểm, hai gã nam nhân đồng dạng xuất sắc, khí chất lại khác lạ đang ngồi đối mặt.

Nam nhân thân lam sam (áo lam) dung mạo tuấn dật, cho dù hắn có cất lực che dấu thì vẫn có thể nhìn ra khí phách tôn quý phát ra quanh người hắn; Một nam nhân khác thân bạch sam (áo trắng), gương mặt tuấn nhã, nhìn như ôn hòa vô hại, nhưng tất cả dân chúng toàn thành Hoài Ninh không ai dám động đến hắn, người này chính là thiếu chủ trẻ tuổi của Kim Chức phường, cũng là nam nhân ngồi đối diện, đương kim biểu đệ của Tỉnh vương.

“Biểu ca, huynh quyết định ngày mai phải đi thật sao, không ở lâu thêm một chút?”

Phó Hoàng Nghiêu gấp chút đồ ăn bỏ vào miệng, đồng thời không chút để ý thuận miệng hỏi.

Hai người tuy rằng không thường gặp mặt, nhưng cảm tình còn tốt hơn so với huynh đệ ruột thịt, cho dù thật lâu mới gặp mặt một lần, cũng không cảm thấy xa lạ.

“Không được, chuyện này ta phải mau chóng biết rõ ràng mới được.”

Bí ẩn này, một ngày không biết được sẽ cảm thấy như trong lòng có một vướng mắc, làm cuộc sống hằng ngày của hắn khó yên a.

“Ta cũng rất muốn biết, nếu Ngọc Diện thần bộ Đông Phương Kiệt thật sự là nữ nhi thì sẽ như thế nào. Nếu có việc gì cần giúp, biểu ca cứ việc mở miệng.”

Phó Hoàng Nghiêu uống ngụm rượu trong chén, hai tròng mắt hứng thú dạt dào, thuần túy chính là muốn xem một hồi trò hay.

“Cảm tạ. Nếu thực sự cần, ta sẽ không khách khí.” Tức giận nói.

Long Hạo Thiên nâng chén cùng hắn đối ẩm, tất nhiên là đã nhìn thấy hứng thú trong mắt hắn.

Bỗng dưng, trên đường cái dưới lầu truyền đến một tiếng hô diệc tai.

Thương! Thương!

Trên đường cái đột nhiên truyền đến tiếng hô chói nên hấp dẫn ánh mắt mọi người, đều buông chuyện trong tay mà hướng về người gõ chiêng.

“Các vị, vừa rồi người trong huyện nha đã phát hiện trong miếu Thượng Công phía sau núi thành tây có một khối nữ thi bị giết sau khi cưỡng gian còn bị lột toàn bộ da mặt!”

Vừa nói xong, quần chúng vây xem đã hò hét cùng với tiếng kinh hô, làm cho con đường cái nháy mắt đã xôn xao lên.

“Trương Bảo, những gì ngươi nói là thật sự sao?”

Trong đám người, có người hỏi hán tử gõ chiêng kia.

“Đương nhiên là thật! Nghe nói loại này là thảm án, ở Khẩu Lăng thành cũng huyện Vĩnh Bình cũng phát sinh qua, Hoài Ninh thành chúng ta là vụ thứ bảy. nghe nói Ngọc Diện thần bộ đang tra xét án này, lại nghe nói hung thủ gây án tuyệt đối không vượt qua ba vụ ở cùng một địa phương, hơn nữa chuyên chọn những nữ tử tuổi trẻ xinh đẹp để xuống tay.”

Trương Bảo vừa nói xong, mọi người sắc mặt kinh hãi đại biến, không ít người trong nhà có khuê nữ, đều sợ chạy nhanh về nhà.

“Biểu ca, xem ra ngươi không cần đi rồi.”

Phó Hoàng Nghiêu từ cửa sổ mở toang nhìn xuống đường cái, toàn bộ cuộc đối thoại của mọi người đều nghe rất rõ ràng.

“Đông Phương Kiệt sao có thể để hung thủ đào thoát lần nữa, gây án đến thành Hoài Ninh, còn tùy ý để hung thủ gây huyết án đến lần thứ bảy?”

Long Hạo Thiên mày rậm nhíu lên, thưởng thức rượu trong chén, hồ nghi nói.

“Có thể tránh được sự lúng bất của Ngọc Diện thần bộ, xem ra hung thủ này khó đối phó đây.”

Phó Hoàng Nghiêu sắc mặt ngưng trọng, bắt đầu lo lắng đến an nguy của nữ tử trong thành.

“Ta đi nha môn một chuyến tìm hiểu một chút.”

Long Hạo Thiên đột nhiên đứng dậy, bỏ lại một câu, đang định rời khỏi cửa thì phía sau truyền đến tiếng reu re lạnh lạnh.

“Biểu ca, cho dù huynh vội vã muốn gặp Đông Phương Kiệt cũng không cần đi ngay bây giờ như vậy.”

Khuôn mặt tuấn tú của Phó Hoàng Nghiêu hiện lên một chút bồn chồn, lập tức nhận được một cái nhìn chăm chăm sắc bén, bất quá, khỏe môi hắn vẫn là không sợ chết lộ vẻ cười một chút.

Mãi đến khi cửa được đóng, tuôi cười trên mặt Phó Hoàng Nghiêu mới dần dần mở rộng nhìn theo thân hình cao lớn trên đường cái vừa đi ra từ khách điểm, mà mặt thân hình cao lớn kia như cảm nhận được hắn nhìn chăm chú, xoay mình trở lại, con ngươi đen như chim ưng hàm chứa ánh cáo nhìn chăm chăm hắn liếc mắt một cái, mới một lần nữa bước rời đi.

Hai tròng mắt Phó Hoàng Nghiêu tràn ngập hứng thú nhìn bóng dáng đã đi xa kia. Đông Phương Kiệt là nam hay là nữ, Đông Phương phủ có phạm tội khi quân lớn hay không, những việc này đều cùng hắn không có quan hệ, hắn cảm thấy hứng thú là vì thái độ của biểu ca. Chắc chắn đây sẽ là một tràng biểu diễn vô cùng đáng giá để xem.

“Ta quyết định tự mình làm mọi để dẫn hung thủ ra!”

Thành Hoài Ninh, trong sương phòng Long Phương Lâu sáng rực ánh nến, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Đông Phương Kiệt tràn đầy phấn khích, lòng đầy cảm hứng một chương đánh lên mặt bàn, nhìn về mặt không đồng ý của Thành Cương ngồi ở đối diện mà găm nhẹ.

Hung thủ này liên tục gây bảy vụ án, vài lần nâng cơ hồ đã đợi người đến, chẳng qua hung thủ quá mức giáo hoạt, mỗi lần đều để hắn đào thoát được; Bất quá ít nhất đã để nàng biết được hung thủ là một nam một nữ. Qua vài lần giao thủ, nàng đã biết được võ công của hung thủ không kém, võ công của hai người đó cũng sần sần như nàng, cũng vì nguyên nhân này mà hung thủ có thể nhiều lần thoát khỏi từ tay nàng. Nếu không như vậy, nàng cũng không muốn cùng sư huynh phá án, cũng không chủ động mở miệng thỉnh sư huynh đến phá án.

“Ta không đồng ý!” Thành Cương hét lớn, hai mắt trừng to, nhìn chăm chăm sư muội tính cách xúc động này. “Người đã giao thủ với bọn họ thì cũng nên biết võ công của bọn họ không kém, vạn nhất xảy ra chuyện, hoặc là thân phận người bị phát hiện thì làm sao bây giờ?”

“Sư huynh, huynh đã quên ta sẽ dịch dung sao? Đến lúc đó ta sẽ hành sự tùy theo hoàn cảnh. Để ta làm mọi là thích hợp nhất, huống hồ có huynh bảo hộ ta từ một nơi bí mật gần đó, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì.”

Đông Phương Kiệt nhần nại ý đồ muốn thuyết phục hắn. Đây cũng là nguyên nhân nàng không muốn cùng sư huynh phá án, có đôi khi hắn còn nghiêm khắc với nàng hơn cả ba vị huynh trưởng, làm cho nàng chịu không nổi.

“Không được, cho dù phải làm mọi, cũng nên để ta đi, tóm lại, không cho phép muội đi mạo hiểm.”

Thành Cương một ngụm từ chối. Phải biết rằng thân phụ, sư phụ cùng ba vị huynh trưởng của nàng nhắc nhở hắn, sư muội nếu thiếu một cọng lông nào, hắn sẽ chết chắc.

“Sư huynh, huynh là đang nói giỡn sao?”

Đông Phương Kiệt hai tay khoanh trước ngực, vô lực hướng hắn liếc mắt cao thấp. Bộ dạng hắn khôi ngô, thân hình này cho dù phần nữ trang, chỉ sợ hung thủ sẽ sớm đổi khẩu vị, càng miễn bàn đến chuyện khiến cho hung thủ hưng trí.

“Tóm lại, ta sẽ không đáp ứng!”

Thành Cương rống to, trừng mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng. Hắn sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày bị sư muội bốc đồng này làm cho tức chết! Thật hy vọng nhanh đến Trung thu để đem củ khoai lang phồng tay này quăng cho Đông Phương Lăng lo liệu.

Ngay tại thời điểm hai sư huynh muội cùng trừng mắt nhìn nhau, ai cũng không chịu yếu thế, thì ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa.

“Ai?” Đông Phương Kiệt trong con thịnh hô to.

“..... Tứ thiếu gia, có vị công tử họ Long muốn tìm người.”

Tiểu nhị rõ ràng đã bị dọa, tay đang tính gõ cửa bỗng dừng ở giữa không trung, ngập ngừng nhỏ giọng nói.

“Long công tử? Chẳng lẽ là Long Hạo Thiên? Tên này đúng là âm hồn bất tán!”

Hai tròng mắt Đông Phương Kiệt kinh ngạc nhìn về phía Thành Cương nhíu mày hồ nghi, xoa xoa tay.

“Long Hạo Thiên vì sao muốn tìm muội?”

Thành Cương nhìn bộ dáng sư muội, còn theo như lời nàng nói, chẳng lẽ ngụ ý là Long Hạo Thiên từ sau lần ở Tĩnh vương phủ đã từng tìm tới sư muội?

“Ta đi xem.”

Đông Phương Kiệt lảng tránh vấn đề của hắn, phút chốc đứng dậy, hướng cửa gỗ, từ trong bước ra, lập tức nhìn đến vẻ mặt cười cười của tiểu nhị.

“Tứ thiếu gia, Long công tử ở đây chờ người.”

Ngón tay tiểu nhị hướng thân hình cao lớn đứng ở dưới hành lang gấp khúc, đưa lưng về phía bọn họ. Đông Phương Kiệt hướng tiểu nhị vuốt cằm, đóng cửa gỗ phía sau lại, hướng thân hình cao lớn kia đi tới.

“Vương gia, người thật sự lợi hại, bất luận ta đến nơi nào, người đều có thể tìm được ta.”

“Quận chúa đâu?”

Long Hạo Thiên nghiêng đầu nhìn người đi đến bên cạnh hắn. Nhiều ngày không thấy, hắn ta vẫn tuấn mỹ như cũ, trong ánh mắt còn có một cổ phong thái tự tin, đôi mắt hắn thâm thúy hấp lại, chú ý tới sau bả vai của hắn có nốt ruồi son nhỏ, nếu không nhìn kỹ thật sự sẽ không phát hiện.

“Ồ Khâu Lăng thành. Ta đã thỉnh nha sai của quan huyện bảo hộ nàng.”

Ban đầu đồng ý để quận chúa đi theo bên cạnh nàng nhưng do hung thủ gây án vụ thứ hai, nàng phải toàn lực đuổi bắt hung thủ, thật sự không rảnh làm bạn chơi cùng quận chúa, đành phải ngầm ủy thác Trịnh bộ đầu phái người bảo hộ.

“Là do người hành sự bất lực hay do hung thủ quá mức xảo trá nên mới có thể hết lần này đến lần khác tránh được lung bắt của Ngọc Diện thần bộ người?”

Long Hạo Thiên hai tay khoanh trước ngực, vẻ bí hiểm trên khuôn mặt tuấn tú làm cho người ta đoán không ra cảm xúc chân thật của hắn giờ phút này.

“Ta thừa nhận hai hung thủ này vô cùng xảo trá, hơn nữa võ công không kém. Bất quá, Vương gia có thể yên tâm, lần giao thủ tiếp theo, ta sẽ không để cho hung thủ có cơ hội đào thoát nữa.”

Lần đầu tiên năng lực bị xem thường, khinh thị trong lời nói của hắn làm ngực nàng bốc lên một cổ lửa vô danh.

“Người nói hung thủ là hai người?”

Long Hạo Thiên nhíu mày, nhìn người bên cạnh nghiêm mặt buộc chặt.

“Đúng vậy. Đầu là hắc y che mặt, làm người ta nhìn không ra diện mạo bọn họ. Bất quá, y theo thân hình bọn họ xem ra, phỏng đoán là một nam một nữ.”

“Nếu hung thủ võ công không kém, có cần ta hỗ trợ chuyện gì không?” Long Hạo Thiên quan tâm hỏi.

Đông Phương Kiệt tuyệt không che dấu kinh ngạc của nàng, nhìn người bên cạnh; Người này thật đúng là hi nộ vô thường, một khắc trước còn chỉ trích nàng hành sự bất lực, ngay sau đó lại chủ động muốn giúp nàng.

“Chúng ta là bằng hữu không phải sao?”

Đôi mắt đen của Long Hạo Thiên nhìn chăm chú vào vẻ mặt kinh ngạc của hắn ta, khóe môi hơi gợi lên một nụ cười sâu xa khó hiểu.

Đúng vậy, khi cao hứng thì xem nàng là bằng hữu, khi mất hứng thì mượn thân phận Vương gia đến đàn áp nàng. Đông Phương Kiệt bĩu môi, một bộ không cho là đúng, nhưng thông minh vẫn chưa nói thêm cái gì.

“Đa tạ hảo ý của Vương gia. Ta đã nhờ sư huynh ta đến giúp ta, sư huynh đệ chúng ta liên thủ thì án này còn sợ phá không được sao.”

“Thành Cương ở trong phòng người?”

Sắc mặt Long Hạo Thiên phút chốc trầm xuống, mới rồi hắn tựa hồ nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng hắn ta.

“Đúng vậy.”

Đông Phương Kiệt kinh ngạc nhìn hắn thay đổi sắc mặt trong nháy mắt, nam nhân này lại làm sao vậy?

“Đông Phương Kiệt, người ngoại trừ có ba vị huynh trưởng ra còn có tỷ muội nào không?”

Long Hạo Thiên nhìn chăm chú nàng một hồi, đột nhiên từ đâu bay tới, hỏi cái vấn đề không liên quan đến nhau.

“Không có. Vương gia vì sao lại hỏi như vậy?”

Đông Phương Kiệt buồn bực nhìn hắn. Người trong thiên hạ đều biết, Ngọc Diện thần bộ nàng sinh ra trong Đông Phương phủ ở Lạc Dương, trên có ba vị huynh trưởng, nàng đứng hàng nhỏ nhất.

“Nghe nói mẫu thân hai chúng ta từng là bạn thân khuê phòng, lúc ấy mẫu thân người mang thai lần thứ tư, đã đồng ý nếu sinh nữ sẽ xứng đôi nhân duyên.”

Trong đôi mắt đen của Long Hạo Thiên tràn ngập hứng thú, hai tay khoanh trước ngực, đợi phản ứng của hắn ta.

“Người nói cái gì?!”

Đông Phương Kiệt ngẹn họng nhìn trần trối, sắc mặt đại biến, không thể tin được lời nói nàng vừa nghe được! Ý tứ của hắn không phải là –

Nàng cùng hắn, là vị hôn phu hôn thê?

“Chuyện này, ta cũng là mấy ngày trước mới từ miệng di nương ta biết được. Bất quá, phản ứng của ngươi không phải là quá kịch liệt sao? Dù sao Đông Phương phủ đứng hàng thứ tư là Đông Phương Kiệt ngươi, cũng không phải nữ tử, hôn ước này tất nhiên là từ bỏ.”

Mắt đen của Long Hạo Thiên chăm chú dừng ở sắc mặt quá mức kinh hãi của hắn ta. Phản ứng này của Đông Phương Kiệt quả thực làm người ta hoài nghi.

“Nhưng việc này là thật sao? Vì sao ta chưa từng nghe qua chuyện này?”

Trời ạ! Vì sao đại ca không nói cho nàng chuyện này?! Nàng còn đang may mắn chính mình là người may mắn nhất trong bốn huynh muội có thể thoát khỏi bị chỉ định hôn ước, không nghĩ tới ngay cả nàng đều không thoát khỏi bàn tay của cha mẹ.

“Hắn là thật. Chuyện này nếu ngươi không ngại có thể trở về hỏi đại ca ngươi. Bất quá Đông Phương Kiệt ngươi thân là nam tử, chuyện này tất nhiên là không cần nhắc lại.”

Đúng vậy, phản ứng của Đông Phương Kiệt rất không bình thường, hắn lúc trước cũng hoài nghi, còn có di nương giao cho hắn trăm cái, hắn đã dần dần mất đi kiên nhẫn, khẩn cấp muốn biết đáp án.

“Đúng vậy, là không cần nhắc lại.”

Đông Phương Kiệt giống như lơ đãng lảng tránh ánh mắt quá mức lợi hại của hắn. Giờ khắc này, nàng quyết định bất luận như thế nào cũng phải từ thủ giữ bí mật, nàng không muốn cùng nam nhân này có gì liên quan.

Trời ạ! Chỉ cần nghĩ đến hai người đang tồn tại hôn ước, toàn thân nàng toát ra mồ hôi lạnh, da đầu run lên. Âm thầm quyết định, chờ án này chấm dứt, nàng liền tức tốc về Đông Phương phủ chứng thực với đại ca, bất luận chuyện này là thật hay không, nàng cũng sẽ quyết định trốn một thời gian trước rồi nói sau.

“Ta còn ở lại nơi này một thời gian, nếu có việc gì cần, tùy thời đều có thể đến Phó phủ tìm ta.”

Đôi mắt đen của Long Hạo Thiên híp lại, dĩ nhiên đã nhìn thấy né tránh trong ánh mắt của hắn, đáy lòng âm thầm có quyết định.

“Đa tạ hảo ý của Vương gia.”

Đông Phương Kiệt cúi xuống điều chỉnh, khi đối mặt với hắn lần nữa thì trên khuôn mặt tuấn mỹ đã thêm thần thái tự tin.

Mặc kệ! Dù sao cũng có đại ca làm tiền lệ, cho dù hôn ước này là thật thì như thế nào, người Đông Phương gia bọn họ đều có một bộ phương pháp ứng đối, ai cũng đừng mong miễn cưỡng bọn họ chấp nhận chuyện hôn ước không tình nguyện.

“Nếu chúng ta đều phải chia tay tại đây, ngươi cũng đừng quên ước định trước kia của chúng ta, ta sẽ tùy thời tới tìm ngươi làm bạn rượu.”

“Tùy thời xin đợi Vương gia đại giá.”

Hai người đối diện, đều mang tâm tư, mãi đến khi Long Hạo Thiên rời đi, Đông Phương Kiệt mới vỗ vỗ ngực, miệng thờ lớn hỏn hển.

Gặp gỡ Long Hạo Thiên, ngày lành của nàng quả nhiên liền kết thúc. Hắn thật đúng là khắc tinh của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Cầm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Lúc mặt trời lặn, tại phía sau núi ngoài thành, dọc theo đường mòn trong rừng trúc của miếu Sơn Thần, ngày thường ít có người lui tới, hơn nữa vào ban đêm, gió thổi qua rừng trúc truyền đến tiếng vang sần sật, càng có vẻ âm trầm làm cho người ta sợ hãi.

Xoay mình, ôm chặt hành lý trong lòng, cảnh tượng một cô nương tướng mạo thập phần tú lệ vội vàng đi vào này đường mòn lớn không người qua lại.

Đường mòn này là đường tắt thông với Lâm huyện, có thể nói, dù mọi người trong thành đều biết đường tắt này, cũng ít có ai dám đi, huống chi là vào lúc thần hồn nát thần tính, mỗi người đều cảm thấy bất an này.

Nhưng thấy cô nương kia cước bộ vội vàng, thỉnh thoảng nhìn xung quanh, trên trán thanh tú đã toát ra rất nhiều mồ hôi nhưng vẫn không muốn chậm trễ, vội vã đi qua rừng trúc này trước khi trời tối.

cước bộ: bước chân.

Hừ! Trước mắt tựa hồ như có cái gì xẹt qua, sắc mặt cô nương hơi hoảng, ôm chặt hành lý trong lòng, cước bộ chạy rất gấp, tựa như phía sau có dã thú đang truy đuổi, liều mình chạy về phía trước, không dám quay đầu nhìn xung quanh, bên tai giống như nghe được âm thanh dị thường không ngừng xuất hiện ở chung quanh nàng, sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch.

“A!”

Tiếng thét kinh hãi chói tai vang lên trong rừng trúc thanh u làm mấy con thú nhỏ đều bị tiếng hét này làm sợ tới mức chạy trốn khắp nơi.

“Các ngươi là ai? Muốn làm cái gì?”

Mồ hôi lạnh của cô nương chảy ròng ròng, tròn to hai mắt, nhìn hai gã hắc y nhân che mặt không biết xuất hiện trước mắt từ khi nào, cước bộ sợ hãi không ngừng lui về phía sau, giọng nói run run, hai mắt phònh bị nhìn hai người.

“Nhị ca, bộ dáng cô nương này, so với bảy vị trước đây cũng không kém, huynh từ từ mà hưởng thụ đi.”

Một gã hắc y nhân che mặt trong đó đánh giá nàng một lúc, ngữ điệu lạnh như băng nhưng vẫn nghe ra là thanh âm của nữ nhân.

“Hắc hắc. Cô nương nàng đừng sợ hãi, ta sẽ thật tốt thương nàng; Nàng càng sợ hãi, ta càng thích.”

Nam nhân mặc dù che mặt, nhưng nhìn tà dục chớp động từ hai mắt hắc thì đã biết hẳn không có hảo ý.

“Cứu mạng a.....”

Cô nương cảm hành lý quăng vào hắc, lập tức quay đầu lại chạy như điên, nhưng vẫn là không đủ nhanh, trong chớp mắt, nam nhân đã đến trước mặt nàng, ôm cổ nàng, đem nàng đặt ở trên, hai tay đang muốn ngăn vạt áo nàng, đột nhiên thân hình dừng lại bất động, cùng lúc đó, quan binh mai phục tại chỗ tối nháy mắt nhảy ra, vây quanh một hắc y nhân khác.

“Lân này, ta xem các ngươi có chạy đằng trời.”

Thành Cương nhìn hắc y nhân bị vây quanh, cũng không tin lần này còn có thể để nàng đào tẩu, quay đầu nhìn về phía một tên khác, hắc y nhân đã bị điểm trụ huyết đạo, nhìn sư muội của hắn không có tổn thương gì, thế này mới nhẹ nhàng thở ra, kế hoạch lần này của sư muội cuối cùng cũng thành công.

Đúng vậy, cô nương này chính là Đông Phương Kiệt dịch dung giả trang, mục đích muốn dẫn hai gã hung thủ này xuất hiện. Biết rõ võ công của sư muội không kém, nhưng Thành Cương vẫn là tại ở một nơi bí mật gần đó thay nàng đồ một phen mồ hôi lạnh.

“Thành Cương, ngươi muốn bắt ta cũng không dễ dàng như vậy đâu.”

Hắc y nhân thấy đồng bọn bị chế phục, liếc mắt nhìn quan binh vây quanh nàng, hai mắt toát ra sát ý, mười ngón tay hóa thành trảo, thi triển thân thủ, phạm là người bị móng tay nàng làm bị thương đều sẽ kêu vô cùng thảm thiết. Thành Cương biết tình thế không ổn, thả người nhảy, dung kiếm thoát khỏi thế công của nàng, hắc y nhân tuy rằng trên tay không có binh khí, nhưng ám khí trên người nàng không ít, mỗi loại ám khí, bao gồm móng tay của nàng cũng đều chưa đựng kịch độc khiến Thành Cương tuyệt không dám khinh thường.

Đông Phương Kiệt mắt thấy Thành Cương cùng hắc y nhân lâm vào trận đấu, vội vàng phi thân trợ trận, sư huynh muội kết hợp vô cùng ăn ý, tả hữu tấn công hắc y nhân, tại một chiêu then chốt, Đông Phương Kiệt đã tháo bỏ khăn che mặt của hắc y nhân, lộ ra gương mặt xấu xí che kín vết sẹo rõ ràng xuất hiện ở trước mắt nàng.

Đông Phương Kiệt liếc thấy khuôn mặt khủng bố này, kinh ngạc không thôi, hắc y nhân thừa dịp đây một chưởng lên vai trái của nàng, Thành Cương thấy thế, vội vàng tiến lên đỡ lấy nàng, hắc y nhân thừa dịp Thành Cương xem xét thương thế của Đông Phương Kiệt mà đào tẩu.

“Sư muội, muội có bị thương hay không? Đáng giận! Lại để nàng ta đào tẩu, chỉ sợ lần tới muốn bắt nàng ta sẽ không dễ dàng như vậy.”

Thành Cương bóp cổ tay nhìn chăm chăm phương hướng hắc y nhân chạy, nhú chặt mày, lo lắng nói.

“Thực xin lỗi, sư —”

Đông Phương Kiệt tự biết là chính mình sơ suất, mới khiến hắc y nhân thừa cơ chạy thoát, lời tự trách mới nói đến một nửa, lập tức bị Thành Cương lấy tay ngăn lại.

“Xem ra hung thủ đã bị các ngươi bắt được, ta đã tới chậm một bước.”

Bỗng dung, một đạo thanh âm hùng hậu cùng với bóng dáng cao lớn xuất hiện ở trước mắt mọi người, Lưu Dĩnh theo sát phía sau.

“Vương gia, thật đúng là khéo a, người làm sao mà biết chúng ta ở đây?”

Thành Cương không dấu vết lấy thân hình khô ngô che ở trước người Đông Phương Kiệt.

“Ta hỏi người trong nha môn, biết các người lần này hành động. án tử này náo động lớn như vậy, ta đương nhiên phải quan tâm chú ý, sao lại không thấy Đông Phương Kiệt đâu? Lần này không phải sư huynh đệ các người liên thủ phá án sao?”

Tầm mắt Long Hạo Thiên đảo qua, nhìn chỗ Thành Cương, cất bước tiến lên, mắt đen nhìn chăm chăm người phía sau hắn.

“Sư đệ có chuyện quan trọng khác cần xử lý.”

Lưng Thành Cương không khỏi nổi lên một phen mồ hôi lạnh, Long Hạo Thiên này thật đúng là như lời sư muội nói, âm hồn không tiêu tan, không biết giờ phút này chuyện của sư muội còn có thể khôn khéo lừa gạt được chứ không.

“Phải không? Có chuyện gì còn quan trọng hơn án tử này sao?”

Long Hạo Thiên sắc mặt ngưng trọng, con ngươi đen nhìn ánh mắt dao động của Thành Cương.

“Vương gia, xin thứ cho tại hạ nóng lòng đem hung thủ áp giải đại lao, xin cáo từ trước.”

Thành Cương vẫy tay ý bảo chúng quan binh áp giải hung thủ về nha môn.

“Vị cô nương phía sau người là ai? Có phải người suýt nữa bị hại hay không?”

Long Hạo Thiên không muốn dễ dàng buông tha hắn ta, mắt đen nhìn thẳng đến người tránh ở phía sau hắn.

“Đúng vậy. Trước hết ta phải hộ tống vị cô nương này trở về, Vương gia, cáo từ.”

“Chờ một chút.”

Long Hạo Thiên ngăn đường đi của hắn ta lại, đồng thời cũng thấy rõ gương mặt cô nương ở phía sau hắn ta, một gương mặt xa lạ, song ánh mắt né tránh này lại làm hắn cảm thấy quen thuộc.

“Áp giải hung thủ trở về tương đối quan trọng, vị cô nương này không bằng để ta đưa nàng trở về đi.”

“Điều này sao có thể được! Không dám làm phiền Vương gia.”

Thành Cương gấp đến độ thanh âm không khỏi biến lớn, khẩu khí hơi hoảng.

“A.....”

Một đạo tiếng thờ nhẹ rất nhỏ hấp dẫn ánh mắt hai người, chỉ thấy Đông Phương Kiệt nhẹ ôm vai trái, chau mày, sắc mặt trắng bệch.

“Sư..... Người làm sao vậy?”

Thành Cương khẩn trương đỡ lấy hai vai nàng, khẩu khí sốt ruột hỏi.

“.....Hình như ta trúng độc.”

Thân hình Đông Phương Kiệt hơi hoảng, tầm mắt bắt đầu mơ hồ. Đều do nàng sơ suất quá lớn mới có thể khiến địch nhân thừa cơ chạy thoát.

Sắc mặt Long Hạo Thiên hơi trầm xuống, nhìn cử chỉ thân mật của hai người, mắt đen chợt lóe, ra tay cực nhanh, đại chưởng chế trụ eo nhỏ của Đông Phương Kiệt, vừa chuyển thân, trong nháy mắt người đã rơi vào trong lòng hắn.

“Nếu vị cô nương này trúng độc, trước tiên ta mang nàng đi tìm đại phu, người vẫn là nhanh chóng áp giải phạm nhân về nha môn đi.”

“Sư.....”

Thành Cương nắm chặt hai đấm tại bên người, sốt ruột nhìn sư muội đang hôn mê trong lòng Long Hạo Thiên, lại liếc mắt nhìn mọi người đang chờ một bên, cân nhắc tình thế, đành phải thỏa hiệp, chỉ có thể thầm nghĩ dưới đáy lòng: Sư muội bản thân muội tự bảo trọng.

“Vậy làm phiền Vương gia.” Ôm hai đấm, hô quát mọi người rời đi.

Long Hạo Thiên cúi đầu nhìn người đang hôn mê trong lòng, ánh mắt dừng trên khuôn mặt xa lạ, đột nhiên, mắt đen nhú lại, bắn ra tia sáng, nhìn chăm chú một nốt ruồi son nhỏ sau tai nàng, sau đó ôm lấy nàng.

“Luu Dững, chúng ta đi mau!”

Chủ tớ một trước một sau, thi triển khinh công, đi vào trong thành.

“Ngươi tỉnh.”

Đông Phương Kiệt mở hai mắt, trong lúc nhất thời còn không rõ đang ở nơi nào, tiếng nói hùng hậu quen thuộc ngay sau đó liền xuất hiện bên cạnh nàng, kinh hãi thấy không ổn, thần trí nháy mắt thanh tỉnh.

“Vương..... Đây là làm sao? Sao ta lại ở đây?”

Đông Phương Kiệt suýt nữa thốt ra, vội vàng sửa miệng. Vừa tỉnh liền nhìn thấy hắc ở bên cạnh nàng, kinh hãi này thật không nhỏ.

Đáng giận! Sư huynh sẽ không thừa dịp nàng hôn mê đem quảng nàng cho hắc chứ?

“Nơi này là Phó phủ, nơi ta ngụ tạm thời. Cô nương phương danh(họ tên) là gì? Nhà ở phương nào? Chờ thương thế của cô nương tốt lên, ta sẽ đưa cô nương trở về.”

Long Hạo Thiên tà dựa vào giường, hai tay khoanh trước ngực, từ trên cao nhìn xuống, đánh giá nàng, tự miễn nhìn biểu hiện bối rối trong mắt nàng.

“Không cần phiền toái Vương gia, tự ta có thể trở về.”

Đông Phương Kiệt nghe vậy, cảm thấy kinh hãi, không kịp nghĩ lại, liền thốt ra.

“Vương gia?” Mày kiếm hơi nhủ, khỏe mới gọi lên một chút hứng thú. “Cô nương làm sao biết thân phận của ta?”

“Kia..... Đó là ta nghe được cuộc đối thoại của người cùng Thành bộ khoái, tiểu nữ tử không dám quấy rầy Vương gia, thương thế của ta không có việc gì, vẫn là nên rời đi.”

Trên mặt Đông Phương Kiệt mạnh xả ra một chút cười, đôi mắt hơi hạ, không dám đối diện với ánh mắt tinh nhuệ của hắc, xốc chân trên người ra, đứng dậy rời đi.

“Không được. Độc trên người cô nương còn chưa hoàn toàn giải trừ, thương thế cũng chưa khỏi hẳn, đại phu có nói, ít nhất phải nghỉ ngơi hai ngày, muốn đi cũng là chuyện của hai ngày sau.”

Thân hình Long Hạo Thiên chợt lóe, thân hình cao lớn ngăn trở đường đi của nàng, đôi mắt đen thâm thúy có mặt dị quang, ánh mắt nóng rực, nhìn thấy đáy lòng nàng khẽ run.

“Nhưng là.....”

Ánh mắt Đông Phương Kiệt dao động, không dám đối diện với con ngươi đen ẩn chứa thăm hỏi của hắc, không biết vì sao, nàng mơ hồ có cảm giác bất an. cử chỉ của Long Hạo Thiên rất kỳ quái, đường đường là một Vương gia, thật sự không tất yếu phải tốt với một nữ tử xa lạ như vậy, hắc là có mục đích riêng, khiến cho toàn thân nàng sợ hãi.

Cốc cốc. Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, ngay sau đó truyền đến một đạo thanh âm cung kính:

“Vương gia, ta đưa thuốc đến đây.”

“Vào đi.”

Được sự đồng ý, một nha hoàn đẩy cửa vào, cầm chén thuốc đặt trên bàn gỗ, khom người cúi chào, liền rời đi, còn không quên đóng cửa lại, trong phòng lập tức lại khôi phục bầu không khí khác thường như lúc trước.

“Còn không lại đây uống thuốc.”

Long Hạo Thiên thật nhanh đi đến trước bàn ghế ngồi xuống, ra mệnh lệnh không cho nàng cự tuyệt.

Đông Phương Kiệt do dự, nghĩ rằng nàng tạm thời là không thể rời đi, trước mắt cũng chỉ có thể đi bước nào tính bước đó, vì thế thông thả đi đến.

Long Hạo Thiên tự rót ly trà cho mình, uống một ngụm rồi chăm chú nhìn vào người đang ngồi uống thuốc trước mặt, không chút để ý nhại nói:

“Cô nương còn chưa trả lời ta, cô nương tên là gì, nhà ở đâu?”

Khụ! Khụ! Mạnh một trận nùng khụ, ngực nàng rất là khó chịu, lấy tay che miệng, để tránh cho thuốc trong miệng không phun ra.

“Cô nương không sao chứ?”

Trên mặt Long Hạo Thiên mỉm cười, đôi mắt nghiêng ngắm thưởng thức bộ dáng chật vật của nàng.

“Ta không sao, đa tạ Vương gia quan tâm.”

Chờ cho tiếng khụ tạm dừng, Đông Phương Kiệt dưới đáy lòng chửi bới hần một chút. Khi ngẩng đầu đối mặt với hần lần nữa, thái độ nàng bình tĩnh trở lại, đã mất sự bối rối khi vừa tỉnh lại.

“Tiểu nữ tử họ Triệu tên một chữ Linh, nhà ở thành Đông Hồ đồng nội, nghe nói bác ở Lâm huyện sinh bệnh, mới muốn chạy qua đường tắt kia, nghĩ rằng trời tối dễ đi, không ngờ lại gặp phải việc này, cũng may Thành bộ khoái xuất hiện đúng lúc đã cứu ta.”

“Thì ra là thế.” Hần hừ nhẹ, mắt đen hơi hạ, khoe môi hơi héch. “Triệu cô nương, cô nương nghỉ ngơi thật tốt đi, trễ một chút ta lại đến thăm cô nương.”

Vừa nói xong, thân hình cao lớn phút chốc cùng y bào phát lên, toàn thân rời đi.

Đông Phương Kiệt nhìn chăm chú vào cánh cửa gỗ đã đóng lại, một chút nghi ngờ xẹt qua trong lòng. Nàng tự nhận không có lộ ra sơ hở gì, vì sao phản ứng của Long Hạo Thiên lại kỳ quái như thế? Nơi đây không nên ở lâu, nàng vẫn là nhanh rời đi mới tốt.

Không tiếng động mở ra cửa phòng, xác định bốn bề vắng lặng, thân hình nàng nhảy, thi triển khinh công, vài cái lên xuống, không hề kinh động người nào thuận lợi rời đi.

Chỉ là, có thật như nàng suy nghĩ sao, không kinh động đến người nào sao?

Một bóng dáng cao lớn tránh ở chỗ tối, nhìn chăm chú vào bóng dáng nàng rời đi, đôi mắt thâm thúy để lộ ra mặt dị quang sắc bén.

Tại sương phòng ở Long Phụng Lâu, thay đi một thân nữ trang, kéo xuống mặt nạ bên ngoài, Đông Phương Kiệt đang chuẩn bị đi đến nha môn.

Bỗng dung, ngoài cửa phòng truyền đến tiếng đập cửa, cùng với thanh âm có ý dè dặt của Thành Cương.

“Sur muội là muội sao?”

“Sur huynh.”

Đông Phương Kiệt tiến lên mở cửa phòng ra, để Thành Cương đi vào phòng, liếc mắt ra ngoài cửa, xác định không có ai, mới đóng cửa phòng lại.

“Độc trên người muội thế nào rồi?”

Thành Cương lo lắng một đêm, sốt ruột đưa mắt nhìn qua lại xem kỹ nàng toàn thân cao thấp, mãi đến khi thấy nàng an toàn không việc gì mới buông tảng đá lớn trong lòng.

“Không có gì trở ngại.” lời hần nói khơi mào cơn tức trong bụng nàng, hai mắt bốc hỏa trừng mắt liếc hần một cái. “Sur huynh, sao huynh có thể đem muội đang hôn mê mà quăng cho Long Hạo Thiên!”

“Nói đến chuyện này, ta còn phải hỏi muội cho rõ. Không phải muội từng lộ ra sơ hở gì trước mặt Long Hạo Thiên chứ? Nếu không sao hần lại quan tâm nữ tử xa lạ là muội sau khi dịch dung như vậy?”

Hần còn nhớ rõ, tư thái giữ lấy cửa Long Hạo Thiên biểu hiện ra ngoài, rõ ràng khiến hần không thể không nghi ngờ.

“Không thể nào.”

Đông Phương Kiệt trầm đĩnh tiết thiết nói, tuy rằng nàng cũng từng hoài nghi quá, nhưng là chuyện này căn bản là không có khả năng.

Trầm đĩnh tiết thiết: chém đĩnh chặt sắt, ý nói vô cùng chắc chắn.

“Bất luận như thế nào, án tử này một khi kết án, muội lập tức hồi Lạc Dương.”

“Để tránh tự nhiên đâm ngang, sur muội vẫn là tạm thời tránh một chút tốt hơn. Mặc kệ Long Hạo Thiên có nghi ngờ hay không, cũng không muốn để hai người tiếp xúc nhiều.”

“Muội đã biết. Có thể hỏi ra thân phận tên hắc y nhân kia không?”

Ban đầu nàng đã tính phải đi về một chuyến, dù sao đại ca đã có lệnh, nàng còn chưa có lá gan cãi lời đâu.

“Tên hắc y nhân kia tự xưng là Tu La, tên nữ tử đào tẩu kia tên là La Sát, cùng Đồ Tề lúc trước chúng ta giết chết là quan hệ Tam huynh muội. Bọn họ phạm án lần này chủ yếu là hướng về phía sur huynh muội chúng ta, muội phải cẩn thận một chút. Còn nữa, cũng may Tu La không có phòng bị mới trúng kế, để muội bắt được, khi đến đại lao nha môn mới phát giác năng lực của người này lớn vô cùng, đã làm bị thương vài tên bộ quyết, suýt nữa còn để hần đào thoát; Mà tên La Sát đào tẩu kia, toàn thân là độc, chỉ sợ lần tới lại càng không dễ dàng đối phó.”

Thành Cương vừa rời đại lao, Tu La giờ phút này tay chân đều bị trói lại bằng xích sắt. Hai người này phạm nhiều vụ án, nhưng chính là vì báo thù mà

đến. Không biết vì sao, hần có loại dự cảm không tốt, làm hần không khỏi lo lắng.

“Ta sẽ cẩn thận.”

Bởi vì sơ suất của nàng mới khiến La Sát thừa cơ đào tẩu, lần tới nàng ta đừng mơ tưởng thoát được từ trong tay của nàng.

“Sur muội, thương thế của muội thật sự không có việc gì chứ?” Thành Cương vẫn là lo lắng hỏi.

“Muội không sao, mới vừa rồi muội đã uống giải độc đan do Tam ca điều phối, không có việc gì.”

Đông Phương Đường ở trên giang hồ xưng danh hữu thần y, y thuật trác tuyệt, thông thạo nhân tâm nhân thuật, bất luận người cần chữa trị trong mắt người đời là thiện hay ác; Bởi vậy, hắc bạch lưỡng đạo có không ít người chịu qua ân huệ của hần, đối với hần cực kì kính trọng.

“Ta đây an tâm. Nếu thân thể không có việc gì, đến dùng cơm trưa đi, thuận tiện thảo luận chuyện tróc nã La Sát như thế nào.”

Thành Cương hiện tại toàn tâm toàn ý muốn sớm đem La Sát bắt quy án, để tránh có nhiều người bị hại.

“Được, việc này xác thực cần bàn bạc kỹ hơn.”

Sư huynh muội sóng vai đi ra ngoài phòng, dọc theo đường đi vẫn không ngừng thảo luận bước tiếp theo nên làm như thế nào.

Màn đêm buông xuống, tất cả lại trở nên tĩnh mịch.

Trong bóng đêm, tồn tại một cổ cảm giác khác thường làm Đông Phương Kiệt đang thiêu thiêu ngủ chợt bừng tỉnh, hét lớn vào người trong bóng đêm nhìn không rõ năm ngón tay:

“Là ai!”

Nàng nhanh chóng đánh đá lửa nhỏ mới thấy rõ một nam nhân cao lớn đang ngồi trên ghế.

“Long Hạo Thiên, sao ngươi lại ở đây?!”

Nàng kinh hô ra tiếng! Hần đi vào phòng nàng từ khi nào vậy? Vậy mà nàng không hề phát giác gì, nếu là người có dã tâm muốn giết nàng, chỉ sợ nàng sớm đã chết không dưới trăm lần.

“Dọa ngươi rồi.”

Tiếng nói hùng hậu mang ý cười, ngay sau đó, hần châm nến, trong phòng nháy mắt rực sáng, cũng giúp cho Đông Phương Kiệt có thể thấy rõ rượu và thức ăn trên bàn.

Không thể nào? Nam nhân này xuất quỷ nhập thần đi vào phòng nàng là vì muốn tìm nàng uống rượu sao? Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Đông Phương Kiệt xẹt qua một chút bất đắc dĩ.

“Nếu đây rồi thì tới đây cùng ta uống rượu đi.”

Mắt đen liếc nhìn nàng, cho dù đi ngủ, vẫn là mặc quần áo chỉnh tề. Nàng đây là đang phòng bị cái gì? Hay là sợ bí mật của mình bị vạch trần?

“Vương gia, người gần đây tựa hồ rất thường mất ngủ. Có cần ta tìm đại phu giúp người hay không? bệnh nhẹ không chữa sẽ thành bệnh nặng, không tốt đâu.”

Đông Phương Kiệt tựa như hảo tâm, kì thực lại nể nang người, hần không cần hai ba ngày lại đến quấy nhiễu giấc ngủ của nàng vậy chứ.

“Ngươi đang quan tâm ta?”

Trong đôi mắt đen của Long Hạo Thiên tràn ngập hứng thú, nhìn nàng một bộ dáng tinh thần không tốt.

“Đây là đương nhiên. Vương gia thân phận tôn quý ra sao, tất nhiên là không thể khinh thường.”

Tiếng nói trong trẻo mang theo vài phần trào phúng, lại như thể bất đắc dĩ, vẫn là thông thả bước tới ngồi xuống trước mặt hần: Nhìn chằm chằm bàn đầy rượu và thức ăn, một chút khẩu vị cũng không có. Nam nhân này thật sự là ăn no rảnh rồi, buổi tối không ngủ, lại đến quấy rầy nàng, ban ngày tinh thần lại vẫn sáng láng tìm nàng gây phiền toái, phản công lực này, nàng tự cảm thấy không bằng.

“Ta đi ngang qua nha môn nên mới tiện ghé sang chỗ sư huynh đệ ngươi, nghĩ ra đối sách chưa?”

Đôi mắt đen hơi hạ, thay nàng châm ly rượu, không chút để ý hỏi.

“Đa tạ Vương gia quan tâm. Tạm thời vẫn chưa.”

Miền cưỡng khích lệ tinh thần, đem rượu trong chén một ngụm uống cạn, thần trí nháy mắt thanh tỉnh không ít.

“Lúc hoàng hôn, người đang ở đâu?”

Mắt đen của Long Hạo Thiên như đuốc nhìn thẳng nàng, không buông tha về mặt trên mặt nàng dù rất nhỏ, chờ xem nàng trả lời như thế nào.

“Ta..... có chuyện quan trọng khác vội vã đi giải quyết.”

Tay nâng chén của Đông Phương Kiệt hơi cứng lại, hai tròng mắt hơi hạ, nhạt nói.

“Có chuyện gì mà quan trọng hơn so với việc tróc nã hai hung đồ vậy? Nếu lúc ấy người ở đó, cũng sẽ không để La Sát đào tẩu.”

“Đúng vậy, Vương gia nói phải.” Một phen mồ hôi lạnh chạy dọc lưng nàng.

“Người còn chưa trả lời ta, rốt cuộc là chuyện quan trọng gì?”

Long Hạo Thiên không chút nào thả lỏng ép hỏi, nhìn thấy động tác của nàng không tự giác nhếch môi dưới.

“Xin Vương gia thứ tội. Ta không nên vì việc tư mà ảnh hưởng đến phá án.”

Đông Phương Kiệt ngẩng đầu, đôi mắt sáng ngời không ngại nhìn thẳng hắn, tự tin không có khả năng bị hắn nhìn ra thân phận.

“Nha, thú vị. nghe nói những nơi Ngọc Diện thần bộ đến, đều làm cho các nữ tử vây quanh, sẽ không phải vì nữ nhân chứ?”

Khuôn mặt tuấn tú của Long Hạo Thiên tựa tiếu phi tiếu, trong đôi mắt tràn ngập hứng thú, vì câu trả lời này làm hắn có cảm giác vô cùng thú vị.

“Vương gia chê cười.”

Đông Phương Kiệt không thừa nhận cũng không phủ nhận. Nam nhân này đêm nay là ý định đến tìm nàng gây phiền toái sao!

Long Hạo Thiên cười không nói, không hề tiến sát, mắt đen thật sâu dừng ở nàng hồi lâu, lâu đến nỗi Đông Phương Kiệt cảm giác như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, tiếng nói hùng hậu giống như không chút để ý lại như mang theo mấy phần thật sự, nhạt nói:

“Đông Phương Kiệt, nhớ kỹ lời của ta. Nếu người là nữ tử, người đừng mơ tưởng tránh được lòng bàn tay của ta.”

Thân hình Đông Phương Kiệt chấn động, hai tròng mắt kinh ngạc vừa nhấc, đã tiến đến đôi mắt thâm thúy khí phách của hắn.

Đây là lần thứ hai hắn nói ra lời nói này.

Trong gang tấc, nháy mắt hiện lên một cổ kính hoàng, làm cho nàng không thể không hoài nghi, hắn đã biết chút gì rồi, bằng không vì sao lại lần nữa nói ra lời này.

“Vương gia, ngài thật thích nói giỡn, cho dù dung mạo ta hơn nữ tử, nhưng dù sao vẫn là nam nhân, hơn nữa là Ngọc Diện thần bộ đương kim Thánh Thượng tứ phong, mong rằng Vương gia về sau đừng nói lời này nữa.”

Đông Phương Kiệt giương lên giọng cả giận nói, biểu hiện cứng ngắc trên khuôn mặt tuấn mỹ, có lẽ sư huynh hoài nghi là đúng, xem ra sau này nàng đối mặt với Long Hạo Thiên nên cẩn thận hơn mới được.

“Đường đệ ta, tuy rằng là đương kim Thánh Thượng cũng khó tránh có lúc hồ đồ.”

Trước mắt không phải là một ví dụ rõ ràng sao?

“Vương gia, đã không còn sớm, vẫn là mời trở về đi.”

Đông Phương Kiệt cũng không khách khí mở miệng đuổi người, còn để hắn ở đây nữa, sợ hắn lại nói ra những lời làm nàng kinh hãi run rẩy mất.

“Cũng đúng, không còn sớm, ta cũng nên cáo từ.”

Long Hạo Thiên biết nếu còn bức tiếp, chỉ sợ hoàn toàn phản tác dụng, đêm nay nàng chịu như vậy là đủ rồi.

“Xin thứ cho tại hạ không tiễn.”

Đông Phương Kiệt ngậm thờ ra. Tên ôn thần này vẫn là đi nhanh chút thì tốt, nhờ hắn ban tặng, bây giờ buồn ngủ của nàng đã hoàn toàn biến mất, đáy lòng còn lo sợ bất an không yên.

Long Hạo Thiên đi đến trước cửa, thân hình cao lớn xoay người một chút, vừa vận ngênh thị biểu tình thoải mái trên mặt hắn, khóe môi gợi lên một chút cười khó lường.

“Đông Phương Kiệt, ngươi có biết vì sao đêm nay ta lại đến không?”

“Vương gia không phải muốn đến tìm ta uống rượu sao?”

“Không phải.” Mắt đen nhìn thẳng đáy mắt nàng, “Ta chỉ là lo lắng thương thế của ngươi, bất quá hiện tại nhìn ngươi bình an vô sự, ta cũng an tâm.”

Nghe vậy, sắc mặt Đông Phương Kiệt đại biến, mạnh xà ra một chút tươi cười.

“Ta không hiểu ý Vương gia ngài.”

Long Hạo Thiên giương giọng cười to, mở cửa phòng, bước ra ngoài, tiếng nói hùng hậu phiêu tán trong đêm yên tĩnh.

“Đông Phương Kiệt, ta muốn xem ngươi muốn giả ngu tới khi nào.”

Sắc mặt tuần mỹ của Đông Phương Kiệt hơi trầm xuống, nắm chặt chén trong tay, thật lâu.....

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Cầm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

“Đông Phương Kiệt Đáng giận, dám bỏ bản quận chúa đi một mình, nếu để ta gặp được, tuyệt không tha cho hắn!”

Vừa bước vào trong thành Hoài Ninh, Long Thiên Kỳ nhìn đám đông rộn ràng như nước chảy, phần nộ mà ồn ào một trận.

“Quận..... Tiểu thư, bây giờ chúng ta phải đi đâu để tìm người?”

Tiểu Lan hoàn toàn có thể hiểu tâm tình của chủ tử. Đông Phương Kiệt cũng thật là gan, dám đem quận chúa quăng cho Trịnh bộ đầu bảo hộ, sau đó tự mình không nói một tiếng rời khỏi, cũng khó trách quận chúa nổi giận.

“Ngốc! Đương nhiên là tìm Long Phụng Lâu, hắn nhất định sẽ ở nơi đó, còn không mau đi!”

Long Thiên Kỳ tức giận lườm nàng liếc mắt một cái, dẫn đầu bước đi về phía trước.

“Tiểu thư, đợi ta với a!”

Không dừng trở thành nơi trút giận, Tiểu Lan chỉ có thể cười khổ ra mặt, chạy nhanh theo sau.

Ven đường tùy tiện hỏi vài người, rất nhanh liền tìm được vị trí của Long Phụng Lâu. Giờ phút này Long Thiên Kỳ đang đứng trước đại môn Long Phụng Lâu, liếc mắt chỗ ngồi lầu một không còn, nổi giận dùng dưng đi vào.

“Nói mau! Đông Phương Kiệt có phải ở trong này hay không?!”

Trên gương mặt xinh đẹp của Long Thiên Kỳ tràn đầy tức giận, bàn tay đập lên quầy, hét lớn.

Thoáng chốc, trên lầu một vốn đang ồn ào tiếng cười nói đã dừng lại, ánh mắt mọi người đều hướng về quầy, ai cũng kéo dài lỗ tai nghe.

“Cô nương, xin hỏi ngươi là ai? Tìm Tứ thiếu gia chúng ta có chuyện gì sao?”

Chàng quầy Tiêu Đức cười cười hỏi, trong lòng thầm nghĩ đây không phải là do Tứ thiếu gia phong lưu mà gây ra chứ. Xem vị cô nương này quần áo khí thế bất phàm, chỉ sợ là đã có chuẩn bị mà đến đây, lần này Tứ thiếu gia phiền toái lớn rồi.

“Hãy bớt sàm ngôn đi! Hắn hiện tại có ở nơi này hay không?!”

Long Thiên Kỳ không kiên nhẫn quát khế. Nàng tích lũy tức giận nửa tháng, cũng không phải dễ dàng nguôi giận như vậy.

“Tiểu thư, đừng kích động như vậy, mọi người đều đang nhìn.”

Tiểu Lan ở một bên lôi kéo chủ tử, cảm thấy cực kỳ mất mặt, nhỏ giọng khuyên nhủ.

Long Thiên Kỳ trừng mắt liếc nàng một cái để đáp lại, hung hăng quay đầu, lấy ánh mắt cảnh cáo một ít người hiểu chuyện.

“Cô nương, Tứ thiếu gia đúng thật là đang ở chỗ này, bất quá người hiện tại không có ở đây, không bằng thỉnh cô nương chờ một chút, ta lập tức phái

người đi tìm Tứ thiếu gia trở về.”

Tiêu Đức đi ra quầy tự mình dẫn hai người đến lầu hai, chọn lựa một cái bàn trống, sai người dâng nước trà hầu hạ, vội vàng gọi người đi tìm Tứ thiếu gia trở về.

“Tiểu thư, chúng ta chờ ở đây được không? Vạn nhất Đông Phương Kiệt biết chúng ta đến đây, lại chạy trốn thì làm sao bây giờ?”

Tiêu Lan nhìn bóng dáng Tiêu Đức rời đi, càng nghĩ càng thấy không đúng. Có vết xe đổ, khó bảo toàn Đông Phương Kiệt sẽ không nhân cơ hội lại đào tẩu.

“Người nói đúng, sao ta lại không nghĩ tới điểm này.”

Long Thiên Kỳ bật dậy, cuống quýt phóng xuống dưới lầu.

“Tiểu thư đợi ta với a!” Tiêu Lan chạy nhanh đi theo phía sau.

“Vị cô nương này, người là muốn đi đâu? Ta đã phái người đi thỉnh Tứ thiếu gia trở về rồi.”

Tiêu Đức buồn bực đứng ở trước quầy hỏi nữ tử mỹ mạo.

“Không cần! Người trực tiếp nói cho ta biết hắn hiện tại ở nơi nào, tự ta sẽ đi tìm hắn!”

“Tứ thiếu gia hiện tại hắn là ở trong nha môn.”

Tiêu Đức mặc dù nghi hoặc, nhưng vẫn cẩn thận hướng dẫn phải đi như thế nào, cũng không ngần ngại lại.

Long Thiên Kỳ nói tiếng cảm ơn xong, chủ tớ hai người vội vàng rời khỏi Long Phương Lâu.

“Tiểu thư, người đừng đi nhanh như vậy, đợi ta với a!”

Sau khi Tiêu Lan ra khỏi Long Phương Lâu, liền thở hồng hộc một mạch chạy theo ở phía sau, mắt thấy khoảng cách càng ngày càng kéo dài, vội vàng la lên.

“Nha đầu kia, còn không mau một chút! Vạn nhất lại bị Đông Phương Kiệt trốn thoát, xem ta có buông tha người không!”

Long Thiên Kỳ quay đầu thúc giục kêu, vừa quay đầu lại đã thấy một nữ tử không biết xuất hiện ở trước mặt nàng từ khi nào, một thân tố y (áo tơ tằm trắng), trên mặt che khăn.

“Người quen biết Đông Phương Kiệt?” Nữ tử che mặt hỏi.

“Người là ai? Sẽ không phải là nữ nhân quán quýt lấy Đông Phương Kiệt chứ?”

Phản ứng đầu tiên của Long Thiên Kỳ chính là nữ nhân này không biết từ nơi nào đến, sẽ không phải là phần hồng thứ nhất của Đông Phương Kiệt chứ, vì thế giọng điệu không tốt nói.

“Tốt lắm. Người quen biết Đông Phương Kiệt là được rồi.”

Nói xong, lập tức ra tay điểm trụ huyệt đạo của nàng, giữ chặt nàng.

“Nữ nhân này, muốn làm gì tiểu thư nhà chúng ta?!”

Tiêu Lan đứng ở xa xa cách đó mấy bước mắt thấy quận chúa bị bắt, gấp đến độ ra nói không ra tiếng.

“Lập tức đi nói cho Đông Phương Kiệt cùng Thành Cương, nếu muốn mạng sống nha đầu này, buổi trưa ngày mai đem Tu La đưa đến một tòa thạch đình phía sau núi ngoài thành, nếu chậm, vậy chờ nhặt xác nha đầu này đi.”

Tiếng nói vừa dứt, thân hình nháy, trong chớp mắt bóng dáng liền biến mất.

Tiêu Lan bối rối vội vàng chạy về phía nha môn, đáy lòng càng không ngừng cầu nguyện quận chúa bình an vô sự.

“Cái gì?! Quận chúa bị bắt đi rồi?!”

Phía sau nha môn, Tiêu Lan cuối cùng cũng tìm được Đông Phương Kiệt cùng Thành Cương, không ngừng đem chuyện quận chúa bị bắt chuyện chuyển cáo lại cho hai người.

“Đông Phương Kiệt, người nhất định phải nghĩ biện pháp đem quận chúa cứu trở về.”

“Nhất định là La Sát gây nên.” Sắc mặt Thành Cương ngưng trọng nói.

“Tiểu Lan, người trước hết đừng lo lắng, chúng ta nhất định sẽ đem quận chúa bình an cứu trở về.”

Đông Phương Kiệt cũng có sắc mặt động dạng mà an ủi Tiểu Lan. Quận chúa là vì nàng mà bị liên lụy, là nàng hại nàng ấy.

“Thiên Kì đã xảy ra chuyện gì?”

“Đông Phương Kiệt đáng giận, dám bỏ bản quận chúa đi một mình, nếu để ta gặp được, tuyệt không tha cho hắn!”

Vừa bước vào trong thành Hoài Ninh, Long Thiên Kì nhìn đám đông rộn ràng như nước chảy, phần nộ mà ôn ào một trận.

“Quận. Tiểu thư, bây giờ chúng ta phải đi đâu để tìm người?”

Tiểu Lan hoàn toàn có thể hiểu tâm tình của chủ tử. Đông Phương Kiệt cũng thật là gan, dám đem quận chúa quăng cho Trịnh bộ đầu bảo hộ, sau đó tự mình không nói một tiếng rời khỏi, cũng khó trách quận chúa nổi giận.

“Ngốc! Đương nhiên là tìm Long Phụng Lâu, hắn nhất định sẽ ở nơi đó, còn không mau đi!”

Long Thiên Kì tức giận lườm nàng liếc mắt một cái, dẫn đầu bước đi về phía trước.

“Tiểu thư, đợi ta với a!”

Không dừng trở thành nơi trút giận, Tiểu Lan chỉ có thể cười khổ ra mặt, chạy nhanh theo sau.

Ven đường tùy tiện hỏi vài người, rất nhanh liền tìm được vị trí của Long Phụng Lâu. Giờ phút này Long Thiên Kì đang đứng trước đại môn Long Phụng Lâu, liếc mắt chỗ ngồi lầu một không còn, nổi giận dùng đũa gõ vào.

“Nói mau! Đông Phương Kiệt có phải ở trong này hay không?!”

Trên gương mặt xinh đẹp của Long Thiên Kì tràn đầy tức giận, bàn tay đập lên quầy, hét lớn.

Thoáng chốc, trên lầu một vốn đang ồn ào tiếng cười nói đã dừng lại, ánh mắt mọi người đều hướng về quầy, ai cũng kéo dài lỗ tai nghe.

“Cô nương, xin hỏi người là ai? Tìm Tứ thiếu gia chúng ta có chuyện gì sao?”

Chàng quầy Tiểu Đức cười cười hỏi, trong lòng thầm nghĩ đây không phải là do Tứ thiếu gia phong lưu mà gây ra chứ. Xem vị cô nương này quần áo khí thế bất phàm, chỉ sợ là đã có chuẩn bị mà đến đây, lần này Tứ thiếu gia phiền toái lớn rồi.

“Hãy bớt sàm ngôn đi! Hắn hiện tại có ở nơi này hay không?!”

Long Thiên Kì không kiên nhẫn quát khế. Nàng tích lũy tức giận nửa tháng, cũng không phải dễ dàng nguôi giận như vậy.

“Tiểu thư, đừng kích động như vậy, mọi người đều đang nhìn.”

Tiểu Lan ở một bên lôi kéo chủ tử, cảm thấy cực kỳ mất mặt, nhỏ giọng khuyên nhủ.

Long Thiên Kì trừng mắt liếc nàng một cái để đáp lại, hung hăng quay đầu, lấy ánh mắt cảnh cáo một ít người hiếu chuyện.

“Cô nương, Tứ thiếu gia đúng thật là đang ở chỗ này, bất quá người hiện tại không có ở đây, không bằng thỉnh cô nương chờ một chút, ta lập tức phái người đi tìm Tứ thiếu gia trở về.”

Tiểu Đức đi ra quầy tự mình dẫn hai người đến lầu hai, chọn lựa một cái bàn trống, sai người dâng nước trà hầu hạ, vội vàng gọi người đi tìm Tứ thiếu gia trở về.

“Tiểu thư, chúng ta chờ ở đây được không? Vạn nhất Đông Phương Kiệt biết chúng ta đến đây, lại chạy trốn thì làm sao bây giờ?”

Tiểu Lan nhìn bóng dáng Tiểu Đức rời đi, càng nghĩ càng thấy không đúng. Có vết xe đổ, khó bảo toàn Đông Phương Kiệt sẽ không nhân cơ hội lại đào tẩu.

“Người nói đúng, sao ta lại không nghĩ tới điểm này.”

Long Thiên Kì bật dậy, cuống quýt phóng xuống dưới lầu.

“Tiểu thư đợi ta với a!” Tiểu Lan chạy nhanh đi theo phía sau.

“Vị cô nương này, người là muốn đi đâu? Ta đã phái người đi thỉnh Tứ thiếu gia trở về rồi.”

Tiểu Đức buồn bực đứng ở trước quầy hỏi nữ tử mỹ mạo.

“Không cần! Ngươi trực tiếp nói cho ta biết hắn hiện tại ở nơi nào, tự ta sẽ đi tìm hắn!”

“Tứ thiếu gia hiện tại hắn là ở trong nha môn.”

Tiêu Đức mặc dù nghi hoặc, nhưng vẫn cẩn thận hướng dẫn phải đi như thế nào, cũng không ngăn nàng lại.

Long Thiên Kì nói tiếng cảm ơn xong, chủ tớ hai người vội vàng rời khỏi Long Phụng Lâu.

“Tiểu thư, người đừng đi nhanh như vậy, đợi ta với a!”

Sau khi Tiểu Lan ra khỏi Long Phụng Lâu, liền thở hồng hộc một mạch chạy theo ở phía sau, mắt thấy khoảng cách càng ngày càng kéo dài, vội vàng la lên.

“Nha đầu kia, còn không mau một chút! Vạn nhất lại bị Đông Phương Kiệt trốn thoát, xem ta có buông tha ngươi không!”

Long Thiên Kì quay đầu thúc giục kêu, vừa quay đầu lại đã thấy một nữ tử không biết xuất hiện ở trước mặt nàng từ khi nào, một thân tố y (áo tơ tằm trắng), trên mặt che khăn.

“Ngươi quen biết Đông Phương Kiệt?” Nữ tử che mặt hỏi.

“Ngươi là ai? Sẽ không phải là nữ nhân quần quít lấy Đông Phương Kiệt chứ?”

Phản ứng đầu tiên của Long Thiên Kì chính là nữ nhân này không biết từ nơi nào đến, sẽ không phải là phản hòng thứ nhất của Đông Phương Kiệt chứ, vì thế giọng điệu không tốt nói.

“Tốt lắm. Ngươi quen biết Đông Phương Kiệt là được rồi.”

Nói xong, lập tức ra tay điểm trụ huyệt đạo của nàng, giữ chặt nàng.

“Nữ nhân này, muốn làm gì tiểu thư nhà chúng ta?!”

Tiểu Lan đứng ở xa xa cách đó mấy bước mắt thấy quận chúa bị bắt, gấp đến độ ra nói không ra tiếng.

“Lập tức đi nói cho Đông Phương Kiệt cùng Thành Cương, nếu muốn mạng sống nha đầu này, buổi trưa ngày mai đem Tu La đưa đến một tòa thạch đình phía sau núi ngoài thành, nếu chậm, vậy chờ nhặt xác nha đầu này đi.”

Tiếng nói vừa dứt, thân hình nhảy, trong chớp mắt bóng dáng liền biến mất.

Tiểu Lan bối rối vội vàng chạy về phía nha môn, đáy lòng càng không ngừng cầu nguyện quận chúa bình an vô sự.

“Cái gì?! Quận chúa bị bắt đi rồi?!”

Phía sau nha môn, Tiểu Lan cuối cùng cũng tìm được Đông Phương Kiệt cùng Thành Cương, không ngừng đem chuyện quận chúa bị bắt chuyện chuyện cáo lại cho hai người.

“Đông Phương Kiệt, ngươi nhất định phải nghĩ biện pháp đem quận chúa cứu trở về.”

“Nhất định là La Sát gây nên.” Sắc mặt Thành Cương ngưng trọng nói.

“Tiểu Lan, ngươi trước hết đừng lo lắng, chúng ta nhất định sẽ đem quận chúa bình an cứu trở về.”

Đông Phương Kiệt cũng có sắc mặt động dạng mà an ủi Tiểu Lan. Quận chúa là vì nàng mà bị liên lụy, là nàng hại nàng ấy.

“Thiên Kì đã xảy ra chuyện gì?”

Bỗng dưng, một tiếng nói hùng hậu vang lên, thân hình cao lớn của Long Hạo Thiên vừa vụt đi đến, nghe được đối thoại của bọn họ, mày rậm nhanh nhinh, con ngươi đen dừng lại ở mỗi người một chút, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Tiểu Lan.

“Vương. Vương gia.”

Tiểu Lan nghẹn họng nhìn trần trời, trừng mắt nhìn người đột nhiên xuất hiện, kinh ngạc qua đi, vội vàng đem sự tình xảy ra lặp lại lần nữa.

“Đông Phương Kiệt, quận chúa là bị ngươi liên lụy, ngươi hiện tại có tính toán gì không?”

Đôi mắt Long Hạo Thiên híp lại, người khi thấy hắn vừa tiến đến liền lảng tránh ánh mắt của hắn.

“Vương gia xin yên tâm, chúng ta nhất định sẽ cứu quận chúa trở về.”

Ánh mắt Đông Phương Kiệt có chút chột dạ, không dám nhìn thẳng hấn.

Thành Cương ở một bên mơ hồ nhận thấy được sự khác thường của hai người. Không phải sự muội đang che giấu hấn chuyện gì chứ?

“Vương gia, người đã đến đây, sao không cùng nhau thảo luận xem ngày mai phải làm thế nào để đem quận chúa bình an cứu trở về.”

Thành Cương đánh giáng hòa, lấy thân hình khôi ngô ngăn trở tầm mắt hấn khóa chặt sự muội.

“Các người có kế hoạch gì, nói ta nghe một chút?”

Thành Cương này không phải quá mức bảo hộ đối với Đông Phương Kiệt rồi sao! Con người đen xẹt qua một chút không hờn giận, y bảo phát lên, ngồi xuống ghế, Lưu Dững đứng phía sau khoanh hai tay trước ngực.

“Ngày mai, chúng ta sẽ đem Tu La đưa đến địa điểm chỉ định, dùng phạm nhân để đổi lấy quận chúa trước, hy vọng Vương gia có thể giúp chúng ta một tay, đem hai gã phạm nhân vừa mới giam được bắt lại.”

Hành động lần này, ưu tiên cứu quận chúa bình an trở về, nhưng cũng tuyệt không cho phép phạm nhân đào thoát.

Ba năm trước đây, cung đình nội chiến, Hoàng Thượng bị uy hiếp, là Tĩnh vương lấy thực lực bản thân cứu Hoàng Thượng trở về; Long Hạo Thiên vô công bắt phạm, mọi người đều biết, Hoàng Thượng đối với vị đường huynh này thập phần kính trọng.

“Trước đó ta sẽ hạ nhuyễn cân tán vào đồ ăn của Tu La, khiến hấn không có thể lực đào tẩu, cho nên đến lúc đó chúng ta chỉ cần chuyên tâm đối phó La Sát là được.”

Đông Phương Kiệt nói ra kế hoạch của chính mình. Nếu không làm như vậy, đồng thời đối phó cả hai người, chỉ sợ không dễ dàng.

“Người thật là tâm tư kín đáo, còn nghĩ tới điểm này.”

Long Hạo Thiên khen ngợi mà nói, con người đen thật sâu dừng trên khuôn mặt thủy chung không dám nhìn thẳng người khác của hấn ta.

“Vương gia, xin thứ cho tại hạ có chuyện quan trọng khác phải rời đi trước.”

Đông Phương Kiệt thật sự là không chịu nổi ánh mắt khác thường từ sau khi hấn tiến vào dừng trên người nàng, vẫn là đi trước là tốt nhất.

“Cũng được. Ta cũng phải đi rồi, chúng ta cùng nhau rời đi đi.”

Long Hạo Thiên phút chốc đứng dậy, chỉnh sơ qua y bào, chờ cùng nàng rời đi.

Đông Phương Kiệt kinh ngạc, không dự đoán được hấn sẽ nói như vậy, trong khoảng thời gian ngắn, không biết nên cự tuyệt như thế nào.

“Sư đệ, người đã quên sao? Giang Bộ đầu có việc muốn tìm người, còn không mau đi.”

Thần sắc Thành Cương chưa biến, đứng lúc ra tiếng giải cứu nàng.

“A..... Xem trí nhớ của ta này. Vương gia mời ngài đi trước, ta đi tìm Giang Bộ đầu đã.”

Đông Phương Kiệt hướng hấn vuốt cằm, vội vàng đi qua bên người hấn, bộ dáng giống như phía sau có mãnh thú đuổi theo.

“Vương gia mời trở về, xin thứ cho tại hạ không thể đưa tiễn.” Thành Cương cười nói.

“Chúng ta đi.”

Con người đen của Long Hạo Thiên hơi tức giận, không phải là không rõ tâm tư của hấn ta; Hấn càng muốn xem, Thành Cương có thể bảo hộ Đông Phương Kiệt được bao lâu.

Thành Cương nhìn chăm chú vào đoàn người Long Hạo Thiên rời đi, hai tròng mắt ẩn chứa sầu lo.

Buổi trưa hôm sau, trong thạch đình phía sau núi thành Hoài Ninh, nhân mã hai bên hình thành cục diện giằng co, La Sát kèm Long Thiên Kỳ, không thêm đề ý ở đây có số lượng quan binh không ít cùng đám người Thành Cương cùng Đông Phương Kiệt, quát to với mọi người:

“Còn không thả người ra!”

“La Sát, đem vị cô nương kia đưa đến phía trước thạch đình, sau khi đếm ba tiếng, chúng ta cùng nhau thả người.”

Đông Phương Kiệt vẫy tay ý bảo hai gã quan binh phía sau tiến lên, bọn họ phụ trách áp giải Tu La toàn thân vô lực, hô to với La Sát.

La Sát đem Long Thiên Kỳ đẩy tiến lên, sau khi đếm ba tiếng, nhân mã hai bên nhìn Tu La toàn thân vô lực mạnh kéo cước bộ thông thả đi qua cùng với

Long Thiên Kì vui vẻ chạy về phía trước.

“Đại ca!”

Long Thiên Kì nhìn thấy huynh trưởng mình tự thân xuất mã tới cứu nàng, cao hứng kêu to.

Nói thì chậm, mà hành động thì nhanh, ngay tại thời điểm Long Thiên Kì cùng Tu La sát bên người mà qua, thì Tu La vốn đang hành động chậm chạp vô lực lại lập tức dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà không chế chặt Long Thiên Kì, thả người nhảy, tiến vào trong thạch đình.

“Đại ca!” Long Thiên Kì sợ tới mức hoảng sợ thét chói tai.

Cục diện đột nhiên không khống chế được này khiến mọi người kinh ngạc, sắc mặt mỗi người đều ngưng trọng, nhìn Long Thiên Kì lại rơi vào tay địch thủ.

“Lớn mật, các ngươi còn không mau thả người!”

Con người Long Hạo Thiên chợt lạnh lẽo, nhìn muội muội về mặt kinh sợ trong thạch đình, hai đấm bên cạnh người không khỏi nắm chặt.

“Thành Cương, Đông Phương Kiệt, ta sớm biết các ngươi tuyệt đối không thể tốt như vậy thật tâm thả người, nhất định là có mưu kế khác, cho nên đồ ăn đưa tới sáng nay, một miếng ta cũng chưa ăn.”

Tu La đắc ý ngửa đầu cuồng tiếu. Hắn đã sớm từ giọng nói cười nhạo của ngực tốt mà đoán ra toàn bộ sự tình, mới có thể ngậm đem đồ ăn đồ đi. Hiện tại trong tay hắn lại nắm con tin quan trọng, xem Đông Phương Kiệt cùng Thành Cương có năng lực gì để bắt hắn.

“Buông vị cô nương kia ra, ta có thể đảm bảo các ngươi bình an rời đi.”

Đông Phương Kiệt chỉ có thể lấy lui mà tiến, lấy an nguy của quận chúa làm ưu tiên.

“Ta không biết lai lịch vị cô nương này, bất quá có thể làm các ngươi nguyện ý thay đổi người, thân phận của nàng hẳn là không phải người thường. Ta hiện tại có này bảo mệnh phù này trong tay, các ngươi cảm thấy ta có khả năng sẽ thả người sao?”

Trên mặt Tu La toát ra một chút nhe răng cười, một tay không an phận vuốt ve ở trên mặt Long Thiên Kì, hai mắt tràn ngập sắc dục thẳng nhìn chăm chăm xiêm y nàng hiện ra đường cong xinh đẹp.

“Không được. Ngươi tên hồn đản này! Dám chạm vào bản quận chúa, ta sẽ giết ngươi!”

Long Thiên Kì sợ hãi kêu liên tục, thân mình thẳng run run né tránh móng vuốt sói của hắn.

“Quận chúa? Tam muội, xem ra lần này ngươi tìm được mặt hàng tốt, ta chưa hưởng qua người tôn quý như vậy, không biết cảm giác sẽ như thế nào đây.”

Hai mắt Tu La sáng lên, thèm nhỏ dãi nhìn người bị hắn khống chế trong ngực, hai tay không an phận di chuyển, lớn mật trước mặt mọi người đùa giỡn nàng, dự định trước mặt mọi người không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Tu La lớn mật, còn không mau dừng tay!” Đông Phương Kiệt hét lớn.

Long Hạo Thiên hít lại đôi mắt toát ra sát ý, ngay tại lúc Tu La càn rỡ cười to, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai lợi dụng đá làm ám khí, song chưởng cùng đánh về phía hai người; Cùng lúc, thân hình như quỷ mỵ đánh về phía hai người, hai người bị biến hóa này làm sợ hãi, chỉ kịp phát chưởng đối phó với địch, Long Hạo Thiên thừa dịp tay Tu La buông lỏng mà cứu Long Thiên Kì trở về.

Thân hình cao lớn của Long Hạo Thiên nháy mắt lệch vị trí, đem Long Thiên Kì bình an mang về, bất quá là trong nháy mắt công phu mà thôi thể mà chiêu này của Long Hạo Thiên đã thay hình đổi vị (thay đổi lại vị trí vừa rồi), thực tại làm cho mọi người mở rộng tầm mắt, cũng khiến cho lưng Tu La cùng La Sát chợt lạnh.

Có cao thủ như vậy, giờ phút này trong lòng hai người đều biết không nên ở lâu, trao nhau cái ánh mắt, thân hình nhảy, hướng hai phía khác nhau mà đào tẩu.

“Mơ tưởng trốn!”

Thành Cương hét lớn, thân hình nhảy, đuổi theo phương hướng Tu La chạy trốn mà đi; Mà cùng lúc đó, Đông Phương Kiệt cũng đuổi theo La Sát rời đi.

Rất nhiều quan binh nhanh chóng phân thành hai hướng, theo sát phía sau trợ giúp.

“Thiên Kì, đừng sợ, không có việc gì.”

Long Hạo Thiên nhìn thân mình run run trong lòng, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của nàng, tay nhỏ bé thẳng giữ vạt áo hắn, liền ra tiếng trấn an.

“Đại ca, muội không sao, huynh vẫn là nhanh đi hỗ trợ đi, trăm ngàn lần đừng để hai ác nhân này đào tẩu.”

Long Thiên Kì gượng xả ra một nụ cười, lui từ trong lòng huynh trưởng ra, chống vào thân hình cao lớn của hấn nói.

Long Hạo Thiên nhìn chăm chú nàng hồi lâu, xác định nàng chỉ là bị kinh hách, phân phó Lưu Dững phụ trách bảo hộ an toàn cho nàng rồi thân hình cao lớn vội vàng tiến đến trợ giúp.

Từng trận gió mạnh, cùng với bão cát bay lên.

Trên vách núi, hai mặt bóng dáng giằng co; Hai người nín thở ngưng thần, chú ý hành động đối phương.

“La Sát, ngươi trốn không thoát đâu, vẫn là ngoan ngoãn bó tay chịu trời đi.”

“Đồng Phương Kiệt, ngươi cùng Thành Cương giết đại ca của ta, không giết các ngươi thay đại ca ta báo thù, ngươi nghĩ rằng ta sẽ cam tâm sao?”

Nghĩ đến đại ca Đồ Tể chết thảm ở trong tay hai người, thù này bất luận như thế nào nàng đều không thể không báo. Nàng cùng nhị ca Tu La ở các khắp gây án, mục đích là muốn dẫn dụ Thành Cương cùng Đồng Phương Kiệt đến, hôm nay dù chết, nàng cũng muốn thay đại ca báo thù này.

“Huynh muội ba người, người người táng tận thiên lương, chết không đủ đền tội.”

Trên mặt tuấn mỹ của Đồng Phương Kiệt mỉm cười, nhưng lời nói ra lại tương phản với biểu tình, lãnh ý phát ra cũng không phối hợp.

“Kia cũng phải xem ngươi có bản lĩnh giết ta hay không.”

Vừa nói, vừa phóng một cái ám khí nghênh diện nàng mà vọt tới, Đồng Phương Kiệt xuất kiếm ra, kiếm vừa vung đã đem ám khí hoàn trả lại nàng kia; La Sát xoay người tránh thoát, từ trong lòng lại xuất ra ám khí, hai tay cùng bắn, Đồng Phương Kiệt cảm kiếm vung ở không trung, đem ám khí rơi xuống, trường kiếm mang theo thế công kích như chẻ tre trực tiếp đánh ra.

La Sát võ công không kém, dù chưa dùng binh khí gì, nhưng trên người đầy những ám khí có độc, Đồng Phương Kiệt vì đề phòng ám khí của nàng ta nên không dám quá mức đến gần, trong nháy mắt, hai người võ công sần sần như nhau trong lúc đó đã giao thủ mấy trăm hiệp.

“Đồng Phương Kiệt cẩn thận!”

Long Thiên Kì bởi vì lo lắng, buộc Lưu Dững mang nàng tới tìm Đồng Phương Kiệt, không ngờ khi gần đến vách núi này lại thấy được Đồng Phương Kiệt mạo hiểm tránh đi ám khí của La Sát.

“Quận chúa, nơi này nguy hiểm, Lưu Dững, ngươi còn không mau mang quận chúa rời đi!” Đồng Phương Kiệt phân tâm hết lớn.

“Còn muốn chạy không dễ dàng như vậy!”

Mấy mũi ám khí từ trong hai tay áo của La Sát bắn ra, Lưu Dững vội vàng dùng kiếm ngăn cản, vẫn không thể tránh đi toàn bộ ám khí, mắt thấy một cái ám khí hướng Long Thiên Kì bay đến, Đồng Phương Kiệt không kịp hắt ra, thân hình chợt lóe, ôm lấy Long Thiên Kì né tránh, nhưng vẫn là không đủ mau, ám khí bắn thẳng đến cánh tay trái của nàng.

“A..... Đồng Phương Kiệt, ngươi có đau lắm không.....”

Long Thiên Kì kinh hoàng kêu to, sợ tới mức chân tay luống cuống, không biết nên làm như thế nào mới phải.

“Quận chúa, ngươi ở lại đây, đừng chạy loạn.”

Đồng Phương Kiệt cố nhịn mắt đang hoa dần, mờ hồ cảm thấy lần trúng độc này tựa hồ so với lần trước còn lợi hại hơn, vội vàng lấy giải độc đan từ trong lòng ra ăn vào, hy vọng có thể tạm thời ngăn chặn độc tính, cắn răng nhịn đau đem châm độc rút ra, bắn về phía Lưu Dững cùng La Sát đang triển đấu.

La Sát mạo hiểm tránh thoát, cánh tay trái lại bị Lưu Dững chém một đao; Đồng Phương Kiệt thấy thế, mạnh lấy lại tinh thần, rút kiếm nhảy đến, gia nhập cuộc chiến. Nàng phụ trách tấn công phía trước, Lưu Dững đánh phía sau, La Sát hai đầu khó địch bốn tay, miễn cưỡng triển đấu hơn mười hồi, chung quy cũng không địch lại, ở một chiêu né tránh không kịp, bị Đồng Phương Kiệt một kiếm đâm vào ngực trái.

“Đại ca, các ngươi rút cục đến rồi!”

Long Thiên Kì đột nhiên vui vẻ hô to, thấy Long Hạo Thiên cùng Thành Cương áp Tu La đi vào.

“Thiên Kì, sao muội lại ở trong này?”

Long Hạo Thiên không hồn giận nhướng mi, không phải kêu nàng thật tốt mà ở nơi an toàn rồi sao! Nhà đầu kia thật sự là không nghe lời.

“Sur đệ cẩn thận!”

Thành Cương lớn tiếng rống to, tro mắt nhìn thân hình Đồng Phương Kiệt vốn đang một kiếm đâm trúng La Sát đột nhiên không xong, La Sát thấy đại

thể đã mất, nhưng lại ôm phần quyết tâm như ngọc thạch, một tay nắm thân kiếm, một tay giữ chặt cánh tay Đông Phương Kiệt, cấp tốc lui hướng phía sau vách núi: Đông Phương Kiệt phát hiện ý đồ của ả, đang muốn rút kiếm, trước mắt đột nhiên một mảnh mơ hồ.

“Đông Phương Kiệt, cho dù ta chết, cũng muốn lôi ngươi chôn cùng!”

La Sát điên cuồng cười to, mọi người trở tay không kịp, độc tính phát tác, Đông Phương Kiệt không kịp bứt ra mà nhảy xuống vách núi.

Lưu Dững đang đi hướng chủ tử chợt thấy phía sau khác thường, định trở lại cứu người, nhưng vẫn là chậm một bước.

“Sur đệ!”

“Đông Phương Kiệt!”

Long Hạo Thiên cùng Thành Cương đồng thời phi thân đi vào chỗ vách đá, lại chỉ có thể tro mắt nhìn Đông Phương Kiệt rơi xuống vực sâu vạn trượng mà không thể ra tay cứu giúp.

Sắc mặt Thành Cương trắng bệch, ngã phịch xuống, hai mắt thất thần thẳng nhìn chăm chú phía dưới.

Sur muội.....

Về mặt Long Hạo Thiên cuồng loạn, không thể chấp nhận sự thật này, nắm hai đấm nắm chặt tại bên người, con ngươi đen nhìn chăm chú vào vực sâu không thấy đáy, một cơn đau thấu tâm ghim chặt hẳn.

Sẽ không, hẳn tuyệt không cho phép nàng cứ như vậy mà rời khỏi hẳn, hẳn còn có một món nợ chưa tính với nàng! Chợt, hẳn hướng về quan binh ở phía sau rống to:

“Trương Bộ đầu, ngươi lập tức phái người đi tìm xem còn đường nào khác thông xuống đoạn vách núi này hay không! Còn nữa, phái người chuẩn bị dây thừng chắc chắn, ta muốn tự mình đi xuống.”

Sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể, không chính mắt thấy thi thể của nàng, hẳn tuyệt không tin tưởng nàng đã chết.

Một tháng sau.

Hai con tuần mã màu đen một trước một sau cùng chạy như điên tiến vào thành Lạc Dương, không để ý người trên đường đi lại, tốc độ chưa từng hơi giảm, mọi người thấy thế, đều sợ tới mức chạy trốn ra xung quanh.

Trong khoảng thời gian ngắn, trên đường cái không ít hàng quán bị xiêu vẹo, sụp đổ, hình thành một cảnh tượng hỗn loạn không chịu nổi, mọi người nhìn hai con ngựa nghênh ngang mà đi, nhìn không được lắc đầu lắc lư liên tục.

Thân hình cao lớn trên ngựa đột nhiên kéo nhanh dây cương, tuần mã ngừng đầu về phía trước, người cũng dừng lên, cuối cùng dừng lại, hai con ngựa một trước một sau đứng ở trước cửa Đông Phương phủ, nhìn trước cửa treo đèn lồng trắng cùng giấy tiền tang đang tung bay ở trước cửa.

Khuôn mặt tuần tú của Long Hạo Thiên đại biến, phút chốc xoay người xuống ngựa, hai tay đập vòng sắt khóa cửa từ trước cửa.

“Là ai a.”

Hai cánh cửa lớn từ trong mở ra, hạ nhân chưa thấy rõ người đến là ai, thân hình cao lớn của Long Hạo Thiên đã chợt lóe, xông vào trong.

“Này! Ngươi là ai a! Làm sao có thể xông vào.....” hạ nhân đuổi theo phía sau hắn quát to.

Long Hạo Thiên như vào nơi không người, một mạch thông suốt không bị ngăn trở, thẳng hướng vào đại sảnh, lọt vào trong tầm mắt là túc mục linh đường bố trí trang nghiêm, chính giữa đặt một cái bài vị, bên trên viết rõ ràng mấy chữ to “Linh vị Đông Phương Kiệt”.

Tựa như sét đánh ngang tai, thân hình cao lớn chấn động mạnh, sắc mặt tái nhợt, con ngươi đen không dám tin nhìn thẳng chăm chú vào bài vị.

“Xin hỏi các hạ là?”

Đông Phương Lăng từ sườn thính đi ra, đánh giá người tới một thân khí thế tôn quý bất phàm, cũng đoán ra được thân phận của hắn.

“Long Hạo Thiên. Ngươi là người nào trong nhà Đông Phương Kiệt?”

Long Hạo Thiên nhìn thân hình hắn đột nhiên xuất hiện, này trên người của người tàn tật ra một cỗ trầm ổn, nếu hắn đoán không sai thì người này hẳn chính là Đông Phương Lăng.

“Thì ra là Tĩnh vương giá lâm. Tại hạ Đông Phương Lăng, là đại ca của Đông Phương Kiệt, Vương gia là đặc biệt đến tế bái Tứ đệ ta sao?”

Trong mắt người này toát ra vẻ bi thương, làm cho hắn không thể không hoài nghi giao tình của hắn ta với tiểu muội.

“Đồng Phương Kiệt thật sự đã chết sao?”

Gặp chuyện không may ngày đó, hần sai người xuống vách núi đen tìm nơi nàng rơi xuống, chính mình cùng Thành Cương cũng nhiều lần xuống vách núi, lại chỉ thấy được thi thể La Sát, không thấy Đồng Phương Kiệt; Sau khi tổn hao hết tâm lực nửa tháng, lại truyền đến tin tức Đồng Phương Kiệt đã chết, nên hần mới vội vàng đuổi tới Lạc Dương tìm tòi đến tận cùng.

“Đúng vậy.”

Hai trông mắt Đồng Phương Lăng hơi hạ, trong giọng nói có thần nhiên đau thương.

“Hần chết như thế nào? Là ai phát hiện? Ta có thể xem thi thể của nàng không?”

Trừ phi để hần chính mắt thấy thi thể của nàng, nếu không hần tuyệt không dễ dàng tin tưởng.

“Từ vực sâu vạn trượng ngã xuống thì có thể giữ được mạng sống sao? Là Tam đệ ta trùng hợp đi qua vách núi phát hiện, ngại thi thể có mùi, vì thế hoá táng ở gần đó, đem tro cốt mang về phủ.”

Đồng Phương Lăng nhìn bài vị Đồng Phương Kiệt, trong mắt phức tạp, nhậm nói.

“Người nói là Đồng Phương Đường phát hiện sao?”

Long Hạo Thiên đau kịch liệt nhắm con ngươi đen lại, ngay cả thần y Đồng Phương Đường cũng không cứu được nàng, chẳng lẽ nàng thật sự đã chết sao?

“Đúng vậy. Xin hỏi Vương gia cùng Tứ đệ giao tình ra sao?”

Mắt Đồng Phương Lăng lộ một tia sáng, nhìn phản ứng không tầm thường của Long Hạo Thiên, khiến hần không thể không nổi lên hoài nghi.

“Không quan trọng.”

Long Hạo Thiên không muốn ở lại đây thêm một khắc nào nữa, ngực một trận đau, làm hần khó chịu lê bước lao đảo, cuối cùng nhìn lại bài vị của Đồng Phương Kiệt, toàn thân nhanh rời đi.

Đột nhiên, trong đầu hần có tia sáng chợt lóe, tổng cảm thấy chính mình tựa hồ quên một cái rất trọng yếu, làm cước bộ hần đang rời đi chợt dừng lại, quay trở lại, tia sáng trong con ngươi đen phụt ra, thẳng nhìn chăm chú Đồng Phương Lăng.

“Người mới vừa nói là Đồng Phương Đường phát hiện thi thể của nàng, lúc ấy nàng đã chết, cho nên mới hoá táng ngay tại chỗ, đem tro cốt nàng mang về?”

“Đúng vậy. Bởi vì từ thể đã có mùi, chỉ có thể xử lý như vậy.”

Đồng Phương Lăng nhíu mày, mặc dù khó hiểu vì sao hần lại hỏi như vậy, nhưng vẫn trả lời.

“Cáo từ.”

Con ngươi đen của Long Hạo Thiên tinh nhuệ nhìn chăm chú vào Đồng Phương Lăng hồi lâu, cuối cùng lại liếc mắt nhìn bài vị của Đồng Phương Kiệt, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Long Hạo Thiên vừa đi, đại sảnh lại khôi phục yên tĩnh, Đồng Phương Lăng có chút đăm chiêu nhìn bóng dáng hần rời đi thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Cầm Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Sau giữa trưa, gió thu từ từ nhẹ lướt qua, mang đến từng trận cảm giác mát mẻ, nhìn lá cây đang dần dần ố vàng, cùng một vài lá khô bị gió thổi rơi xuống, ngồi trên thềm đá trước một gian sương phòng là hai huynh đệ, không hẹn mà cùng khẽ thở dài.

“Ca, chúng ta đến Minh Nguyệt sơn trang này đã được một tháng, như thế nào thương thế của Hải Điều tỷ một chút cũng không có dấu hiệu chuyển biến tốt?”

“Tam ca nói nàng bị thương quá nặng, một chân đã bước vào quỷ môn quan, có thể giữ lại toàn mệnh cũng là dựa vào tổ tiên tích đức. Hải Điều tỷ nội thương rất nặng, lực phủ ngũ tạng bị thương nghiêm trọng, chỉ sợ không tỉnh dưỡng nửa năm sẽ không có khả năng tốt lên, cũng vì nguyên nhân này mà

Tam ca quyết định đem nạng đưa tới Minh Nguyệt son trang.”

Nói vừa xong, hai huynh đệ đối diện, lại là một tiếng thờ dài.

“Ca, chúng ta không thể ở trong này thờ dài. Tam ca muốn chúng ta đến, là muốn chúng ta chơi cùng Hải Diêu tỷ, khiến nàng vui vẻ, không phải ở trong này than thở.”

Trương Thắng tám tuổi lôi kéo ống tay áo huynh trưởng bên cạnh, nhắc nhở nói.

“Đúng vậy. Tính toán thời gian, Hải Diêu tỷ hẳn đã tỉnh dậy, chúng ta đi vào xem nàng đi.”

Trương Chấn kéo đệ đệ, nhẹ gõ cửa, trong phòng cũng không đáp lại, ý bảo đệ đệ phía sau chớ có lên tiếng, mới cẩn thận đẩy cửa phòng ra, nhẹ cước bộ đi vào.

“Là Trương Chấn cùng Trương Thắng sao?”

Nằm trên giường là một nữ tử dung mạo tuyệt mỹ thanh lệ đang ngồi, cho dù trên mặt nàng mang theo thần sắc tái nhợt có bệnh, vẫn không có gì làm tổn hao mỹ lệ của nàng. Nhìn kỹ trong ánh mắt nàng có cổ anh khí, một đôi mắt sáng trong suốt động lòng người nhìn phương hướng cửa phòng mở ra.

“Đúng vậy, Hải Diêu tỷ, tỷ tỉnh rồi sao.”

Trương Chấn nắm tay đệ đệ đến gần giường, nhìn cặp mắt sáng trong suốt kia, tuy rằng là nhìn bọn họ, lại không có tiêu cự gì, hai người nhìn, một trận không chịu được, hai mắt không khỏi nhắm hờ.

“Ta không sao, ít nhất ta còn sống. Hai người các đệ không cần lo lắng.”

Mới vừa rồi lời nói của hai người ở ngoài cửa nàng đều nghe thấy được, nàng thật cao hứng tại địa phương xa lạ không quen này lại có bọn họ làm bạn cùng nàng.

“Hải Diêu tỷ, tỷ muốn xuống giường đi một chút không? Chúng ta có thể dìu tỷ.”

Hải Diêu tỷ từ nửa tháng trước sau khi được tam ca cứu sống, thời gian ngủ so với thời gian tỉnh còn nhiều hơn. Tam ca có dặn dò, nhất định phải để cho tỷ ấy nghỉ ngơi nhiều, mới cho thêm một ít miên dược* vào được của tỷ ấy giúp tỷ ấy có thể ngủ được.

*miên dược: thuốc ngủ

“Cũng tốt, thừa dịp bây giờ còn chưa buồn ngủ, ở trên giường nằm hơn một tháng. Trong khoảng thời gian này thực cảm thấy chính mình giống một phế nhân.”

Trên khuôn mặt thanh lệ thoát tục của Hải Diêu toát ra một chút tự giễu, xóc chân phủ gấm trên người lên, hai huynh đệ vội vàng một trái một phải đứng ở hai bên nàng, hai huynh đệ vốc dáng tuy rằng nhỏ, nhưng rất cẩn thận giúp dìu tay nàng.

“Giúp ta đến sân đi một chút đi.”

“Nhưng là.....” Hai huynh đệ lo lắng liếc mắt lẫn nhau một cái.

“Đừng lo lắng, ta chỉ là muốn ra bên ngoài hít thở không khí, không muốn ở mãi trong phòng, hướng chi với cơ thể hiện tại của ta, cũng không khả năng chống đỡ lâu lắm.”

Hải Diêu làm sáng tỏ băn khoăn của hai huynh đệ, nói tiếng trấn an.

Tam ca thật đúng là hiểu biết nàng, biết nàng cho dù bị trọng thương, cũng tuyệt đối không thể nằm yên ở trên giường nghỉ ngơi, vì thế mới hạ miên dược trong được của tỷ ấy, khiến tỷ ấy không muốn nằm yên ở trên giường nghỉ ngơi cũng không được.

“Được rồi, Hải Diêu tỷ, chúng ta chỉ đi một chút liền trở về nhà. Phía trước có cái cửa, tỷ đi cẩn thận.”

Trương Chấn suy nghĩ, chỉ cần cẩn thận một chút hẳn là không có việc gì. Một mặt cẩn thận dìu nàng, mặt khác ra tiếng cảnh báo, hai người cẩn thận dìu nàng đi xuống thềm đá trước cửa. Trương Thắng thập phần thông minh, vội vàng lại chạy vào trong phòng, lấy cái ghế ra, giúp đỡ nàng ngồi xuống.

“Hải Diêu tỷ, thời tiết dần dần chuyển lạnh, thân thể tỷ hiện tại không khỏe, không thể ở ngoài trời lâu, vạn nhất cảm lạnh sẽ không tốt lắm, chúng đệ chỉ cho ở ngoài này một khắc chung (10 phút) liền đi vào đây.”

Trương Chấn lo lắng khuyên bảo. Bọn họ phụng mệnh lệnh tam ca, phải cẩn thận chăm sóc Hải Diêu tỷ đến khi tỷ ấy khỏi hẳn. Huống hồ Hải Diêu tỷ đối với bọn họ ân trọng như núi, hai huynh đệ bọn họ là thiết tình xem nàng như người nhà mà đối đãi, đương nhiên sẽ có tâm trạng thập phần lo lắng đối với thân thể của nàng.

“Ta biết. Trương Chấn, ngươi mới mấy tuổi, sao lại giống dài giống lão nhân vậy.”

Hải Diêu không còn cách nào chỉ thờ dài. Tuy rằng cao hứng có bọn họ làm bạn, nhưng là nếu hắn có thể im lặng một chút, không cần ở bên tai nàng lái nhai không ngừng, nàng chắc chắn càng vui vẻ.

“Hải Diêu tỷ.....” Trương Chấn không hồn giận quát to.

“Được được được, hảo đệ đệ của ta, ta ngồi một lát, nhất định sẽ ngoan ngoãn trở về phòng.”

Hải Diêu xem như sợ hãi. Như thế nào nàng trước kia cũng chưa phát giác hắn đông dài như vậy? Tam ca thật đúng là tìm đúng người đến chăm sóc nàng, nhìn không được mà ai thán dưới đáy lòng.

Trương Thăng ở một bên nghe hai người đối thoại nhìn không được cười ra tiếng, nhìn thấy Hải Diêu tỷ hôm nay có tinh thần như vậy, hắn thật sự thật cao hứng.

Trương Chấn thấy đệ đệ nở nụ cười, lại nhìn bộ dáng bất đắc dĩ của Hải Diêu tỷ, chính mình cũng nhìn không được nở nụ cười. Nhìn đến Hải Diêu tỷ có thể giống như trước cùng bọn họ cười nói như vậy thật tốt.

“Ca..... Người kia!”

Trương Thăng đột nhiên kêu sợ hãi, ngón tay chỉ về hướng hai nam nhân không biết xuất hiện từ khi nào đang hướng về nơi này đi tới, trọng yếu hơn là, bọn họ thấp phần nhìn quen mắt.

Trương Chấn nhìn lại, hai mắt bất giác kinh ngạc mở to khi nhìn thấy người đang tới, đang chuẩn bị kêu ra tiếng, lại bị một người nam nhân trong đó điểm trụ huyết đạo, tính cả Trương Thăng bên kia cũng cùng bị đưa đi.

“Trương Chấn, Trương Thăng, làm sao vậy? Là ai đến?”

Hải Diêu thấy không ổn. Đột nhiên mất đi thanh âm của hai huynh đệ, hơn nữa trong không khí lộ ra một bầu không khí dị thường, nàng phút chốc đứng dậy, con mắt sáng trong suốt không có tiêu cự nhìn phía trước, hét lớn:

“Là ai? Vì sao không lên tiếng?”

“Ta nên gọi nàng là Đông Phương Kiệt, Triệu Linh, Đông Phương Hải Diêu, hay là vị hôn thê của ta?”

Nói xong chữ cuối cùng, eo nhỏ cũng theo người mà căng thẳng, ngay sau đó, thân thể nhỏ nhắn mềm mại vừa chuyển liền ngã vào trong ngực dày, xiêm áo dưới cũng tùy theo bị nâng lên.

“Đáng chết! Đã có chuyện gì xảy ra với hai mắt của nàng?”

Long Hạo Thiên từ chỗ tối quan sát trong chốc lát. Ban đầu không dám tin, đến bây giờ tự mình xác nhận, ngực mới nổi lên một cổ đau đớn, không thể ngờ chuyện nàng bị mù này là thật, nhìn không được ở bên tai nàng gầm nhẹ.

“Người là ai? Cái người nói ta nghe không hiểu, ta cũng không quen biết người, xin người buông ra.”

Thân thể mềm mại hơi cứng, cường chế khủng hoảng trong lòng. Trước khi mù nàng còn không phải là đối thủ của hắn, huống chi hiện tại hai mắt đã mù, bản thân nàng bị trọng thương, hiện nay, nàng chỉ có thể liều chết không thừa nhận.

“Đã như vậy rồi, nàng còn không thừa nhận?”

Khuôn mặt tuấn tú âm trầm, con ngươi đen tràn ngập lửa giận, gân xanh trên trán nổi lên, cánh tay ôm chặt eo nhỏ của nàng phút chốc càng chặt hơn, tiếng nói hùng hậu lạnh lẽo vang lên.

Bên hông đột nhiên căng thẳng, làm đôi mi thanh tú của nàng hơi nhướng, thân mình vốn đã suy yếu rốt cuộc chống đỡ không nổi nữa, một cổ mất hoa bao trùm, trước khi mất đi ý thức, vẫn quật cường phun ra:

“Ta..... Vốn..... không quen biết người.....”

Con ngươi đen nghiêm khắc nhìn chăm chú vào người nào đó đang hôn mê ở trong lòng hắn, hồi lâu mới hướng về Lưu Dững ở phía sau hạ lệnh:

“Đem hai tiểu hài tử này mang theo cùng.”

Thân hình Cao lớn nhanh chóng biến mất, cũng không hề kinh động như khi đến, không người nào phát hiện.

“Làm sao bây giờ? Hải Diêu tỷ nhất định là bị Vương gia hung ác kia dọa, mới mê man ba ngày còn không có tỉnh lại thế này.”

Trương Thăng sợ hãi khóc nức nở lên. Nghĩ đến vẻ mặt sáng giọng của nam nhân kia, lại nhìn đến bộ dáng Hải Diêu tỷ vẫn mê man bất tỉnh, hắn lại vô cùng lo lắng.

“Đó là bởi vì sau khi Hải Diêu tỷ hôn mê, Vương gia đều đứng ba canh giờ dứt tỷ ấy uống được. Đệ cũng không phải không biết, Hải Diêu tỷ chỉ cần

uống được do tam ca khai, sẽ ngủ tiếp. Vương gia cho mời đại phu đến xem qua, cũng không có việc gì.”

Trương Chấn tức giận liếc cái xem thường, cũng không ngăn cản đệ đệ ghé vào bên giường khóc, nếu có thể đem Hải Diêu tỷ làm ồn mà tỉnh cũng không tới; Tuy rằng miệng hắn nói như vậy, nhưng là bất luận kẻ nào nhìn nàng mê man như vậy mà bảo không lo lắng thì đó là nói dối.

Nói về Tình vương này, thật đúng là đáng sợ. Hai huynh đệ bọn họ vừa thấy Hải Diêu tỷ hôn mê ở trong lòng hắn, đã sớm bị hù chết, càng miễn bàn sau đó bị hắn trừng mắt, liên ngoan ngoan thành thật phun ra hết thảy. Mà Vương gia này vừa nghe đến được của Hải Diêu tỷ là Tam ca khai phương thuốc, lập tức đã kêu hộ vệ Lưu Dững của hắn về Minh Nguyệt sơn trang tìm Thượng Quan trang chủ lấy phương thuốc; Mà Thượng Quan trang chủ kia cũng thật là ý tứ, sau khi hỏi rõ ràng tất cả, chẳng những hai tay dâng phương thuốc, còn chuẩn bị một đồng được liệu để Lưu Dững mang về.

“Trương Thăng, đệ còn khóc nữa, giường của Hải Diêu tỷ sẽ ngập nước.”

Một đạo thanh âm mỏng manh vang lên, hai mắt của hai huynh đệ đồng thời sáng ngời, nhìn về phía giường.

“Hải Diêu tỷ, tỷ rốt cục cũng tỉnh!”

Hai tay Hải Diêu chống thân mình ngồi dậy, Trương Chấn vội vàng đem gối kê ở sau lưng nàng, để nàng có thể thoải mái mà ngồi dựa vào.

“Đây là đâu?”

Nếu nàng đoán không lầm, đây hẳn là nơi ở của Long Hạo Thiên.

“Nơi này là dinh thự của Vương gia, hắn nói trước kia tỷ đã tới. Hải Diêu tỷ, các người thật sự là vị hôn phu hôn thê sao?”

Trương Chấn tò mò hỏi, âm thầm đoán quan hệ của hai người. Vương gia nổi giận lên, bộ dáng đáng sợ kia đến hôm nay vẫn làm hắn còn sợ hãi. Hải Diêu tỷ thật đáng thương, cùng hắn là loại quan hệ này, cũng khó trách nàng lại chết cũng không thừa nhận.

“Không phải.”

Nàng không chút nghĩ ngợi liền một mực phủ nhận. Quả nhiên bị nàng đoán trúng, một đôi mắt sáng bắt đầu dĩ nhiên lại, nàng đúng là vẫn trốn không khỏi lòng bàn tay hắn sao?

“Nàng xác định là không phải sao?”

Bỗng dưng, tiếng nói hùng hậu vang lên, hai huynh đệ vừa nghe đến thanh âm này, tự động nhường chỗ lui đến một bên góc.

Thân thể mềm mại của Hải Diêu chấn động, tròn to một đôi mắt vô thần, hai đấm bên cạnh người không khỏi nắm chặt.

“Hai người các ngươi đi xuống trước đi.”

Con ngươi đen thâm trầm liếc mắt hai huynh đệ đang nao núng trong góc, ra mệnh lệnh.

“Hải Diêu tỷ, tỷ..... Tự bảo trọng.”

Trương Chấn kéo đệ đệ, tuy rằng rất muốn ở lại, nhưng lại không dám cãi mệnh lệnh của Vương gia, khi rời đi vẫn lo lắng mà liên tiếp quay đầu.

Hai huynh đệ vừa đi, trong phòng tràn ngập một bầu không khí bức người, Long Hạo Thiên nhìn chăm chú vào cặp đôi mắt vốn nên sáng trong suốt động lòng người kia, giờ phút này lại chỉ là vô thần nhìn về phía trước, tâm mắt dừng trên dung nhan thanh lệ tái nhợt không có chút máu của nàng.

Sau khi nghe hai huynh đệ kia nói xong, mới biết được ngày ấy cũng may mắn đúng lúc Đông Phương Đường đi qua dưới núi, mới có thể cứu nàng một mạng, hai mắt nàng nhìn không thấy là vì ở gáy có ứ huyết(máu bầm), chỉ cần điều dưỡng tốt, liên tục dùng được do chính Đông Phương Đường khai, sau ba tháng, ứ huyết trong đầu tất sẽ tan dần, đến lúc đó nàng tự nhiên sẽ thấy được. Chẳng qua, tuy nàng đại nạn không chết, nhưng thân mình lại bị thương rất nặng, nếu không phải ngày đó gặp được chính là thần y Đông Phương Đường, chỉ sợ hiện tại nàng đã sớm đi gặp Diêm Vương báo danh rồi.

Hôn mê hơn nửa tháng, người được cứu sống, nhưng nội thương rất nặng, ít nhất cũng phải tiêu tốn hơn nửa năm điều dưỡng, mới có thể hoàn toàn chữa khỏi thương thế; Nhưng là ít nhất nàng còn sống, hắn nên cảm tạ Đông Phương Đường đã kịp thời xuất hiện. Cánh tay dài duỗi ra, đem nàng đang không hề phòng bị ôm nhanh vào trong lòng, cảm nhận được người nào đó trong lòng đang yếu ớt, một cổ không tha hung hăng vùng khỏi hắn, hai tay không khỏi ôm chặt hơn.

“Ngươi lại muốn làm ta hôn mê lần nữa sao?”

Người trong lòng cũng không chống cự nhiều, hoặc là do nàng vô lực chống cự. Nàng mãnh liệt hoài nghi ý đồ của hắn, nàng cũng không muốn lại hôn mê nữa.

“Nàng còn không thừa nhận chính mình là Đông Phương Kiệt sao? Vị hôn thê của ta?”

Long Hạo Thiên đột nhiên tâm tình tốt, con ngươi đen mỉm cười dừng ở trên người nàng, bàn tay to thương tiếc khẽ vuốt qua ngũ quan khéo léo của nàng.

“Ta không phải vị hôn thê của ngươi, các hạ xin đừng nhận loạn thê từ.”

Đôi mi thanh tú của nàng nhướng lên, quay mặt qua chỗ khác, làm như không muốn hấn đụng chạm nhiều.

Con ngươi đen nguy hiểm nheo lại, không bỏ qua phản kháng của nàng, nâng cằm nàng lên, hơi thở ấm áp phất trên mặt hấn, ở bên tai nàng lạnh lùng thấp giọng nói:

“Chuyện này đại ca nàng Đông Phương Lăng hấn là biết, có cơ hội nàng không ngại đến hỏi hấn chứ. Mà nói đi cũng phải nói lại, Ngọc Diện thần bộ Đông Phương Kiệt, chẳng những không chết, còn nhanh chóng biến hóa thành nữ nhi, tội khi quân này, chỉ sợ Đông Phương quý phủ sắp tới cũng trốn không thoát.”

“Ngươi uy hiếp ta?”

Kiểu nhan thanh lệ của Hải Diêu thất chặt, đôi môi nhếch, giọng điệu nén giận.

“Không phải uy hiếp, chỉ là nói sự thật cho nàng thôi.”

Tiếng nói hùng hậu hàm chứa một chút ác ý. Nhìn người trong lòng, cho dù là tức giận, trên mặt thanh lệ vẫn tái nhợt không có chút máu như trước, con ngươi đen liền nổi lên một cổ không đành lòng — nàng rốt cuộc bị thương nặng đến mức nào?

“Ngươi muốn thế nào?”

Nàng thất bại nhỏ giọng. Nàng không thể để hơn trăm mạng người của Đông Phương quý phủ cùng chịu tội với nàng.

“Nàng hấn là biết ta muốn cái gì, chỉ cần nàng thừa nhận nàng là vị hôn thê của ta.”

Hấn không chỉ nói qua một lần, chỉ cần nàng thật sự là thân nữ nhi, thì nàng tuyệt trốn không khỏi lòng bàn tay hấn. Huống chi hai người sớm có hôn ước, nàng thừa nhận cũng vậy, không thừa nhận cũng vậy, đời này nàng là trốn không thoát được.

“Xem ra, ta tựa hồ là không có lựa chọn nào khác.”

Nàng tức giận nói. Loại bị người quản chế, mặc người xâm lược này, chỉ sợ từ giờ trở đi, nàng muốn không quen cũng khó.

“Đúng vậy. Vị hôn thê của ta.”

Nói vừa xong, môi lửa nóng nhanh chóng chế trụ môi mềm mại của nàng, bức bách nàng chỉ có thể chấp nhận, mại đến khi nàng thở hồng hộc, suýt nữa không vận khí lên được, hấn mới không đành lòng mà buông nàng ra.

Hải Diêu vô lực thở dốc ở trong lòng hấn, nam nhân này hiện tại thấy nàng mất mủ, chiếm hết tiện nghi của nàng sao?

“Còn nhớ tình huống lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Lúc ấy nàng đang ngâm ôn tuyền, đối với việc trị liệu nội thương rất có ích, với thân thể suy yếu hiện tại của nàng, mặc dù không nên phao lâu lắm, nhưng mỗi ngày ngâm hai khắc(30phút), hấn là có thể, tin chắc sẽ giúp ích rất lớn cho nội thương của nàng.”

Mây rậm nhều chặt, bàn tay to khỏe vỗ lưng nàng, lo lắng vì bộ dáng vẫn suyền không ngừng của nàng. Hấn không thích bộ dáng yếu đuối hiện tại của nàng, hấn thương thức là người luôn dùng giọng điệu trào phúng nói chuyện với hấn, tính thần sáng láng Đông Phương Kiệt, mà không phải Đông Phương Hải Diêu hiện tại nhu nhược không chịu nổi này.

“Ngươi..... Từ khi nào..... Bắt đầu hoài nghi ta là nữ tử?”

Hải Diêu hơi suyền hỏi. Vấn đề này từng làm cho nàng kinh hãi run lên hồi lâu, nàng tự nhận che dấu rất khá, chưa từng có người phát hiện ra, vì sao lại bị hấn nhìn thấu?

“Còn nhớ đêm đó nàng cùng Thành Cương đi vào trong vương phủ lưng bắt Đồ Tể không, khi nàng rời đi đã phát ra tiếng cười trào phúng, rất giống tiếng cười của nữ tử đêm trăng tròn hôm đó ta gặp phải trong hồ ôn tuyền, cho nên ta mới bắt đầu hoài nghi nàng. Sau đó nàng lại dịch dung giả trang thành Triệu Linh, trủng độc của La Sát, ta phát giác sau vai trái của nàng có bớt hình bán nguyệt, sau tai có một nốt ruồi son nhỏ, tất cả đều chứng thật điều ta đoán lúc trước.”

Con ngươi đen thâm thúy nhìn chăm chú vào người trong lòng, một tay lưu luyến trên gương mặt khéo léo của nàng, tay còn lại thì đang khẽ vuốt lưng nàng.

Hải Diêu nghe vậy kinh ngạc tròn to hai mắt vô thần, không ngờ cái khiến thân phận nàng bại lộ lại là bớt trên người nàng! Nàng bắt đắ dĩ thờ dài.

“Ngày ấy,nàng rút xuống từ vực sâu vạn trượng, vì sao lại không chết?”

Hấn thập phần cảm tạ ông trời cho nàng còn sống, nhưng lại thật sự tò mò. Theo lý thuyết rút xuống vực sâu vạn trượng, hấn là không thể giữ được mạng sống, sao nàng có thể tránh được một kiếp này?

“Khi La Sát kéo ta xuống vách núi, độc trên người ta đồng thời cũng phát tác. Ta cố ép chính mình thanh tỉnh, rút trường kiếm đâm lên người nàng ta, rồi dùng mũi kiếm đâm vào vách đá, thuận thế làm chậm lại tốc độ rơi xuống của ta, mãi đến khi ta chống đỡ không được nữa mới thôi.”

Lúc ấy nàng vốn tưởng rằng chính mình không có khả năng giữ được mạng sống, không ngờ khi nàng mở mắt ra, đã là chuyện hơn nửa tháng sau rồi. Nàng còn nhớ rõ khi mở mắt ra, thì thấy bộ dáng tam ca nhẹ nhàng thở ra, mới biết chính mình đã trở về từ quỷ môn quan rồi.

“Thì ra là thế.”

Cái này cuối cùng hắn cũng hiểu được. Ban đầu hắn cũng từng hoài nghi cho dù Đông Phương Đường y thuật trác tuyệt đi chăng nữa cũng sao có thể cứu được một người không có khả năng giữ được mạng sống. Thì ra là nàng dùng kiếm để làm chậm lại tốc độ rơi, nếu là nàng không đúng lúc làm như vậy, người từ vách núi đen trắng tấp rơi xuống, chắc chắn là không có khả năng giữ được mạng sống.

“Vậy làm sao ngươi lại biết là ta không chết, còn tìm được đến Minh Nguyệt sơn trang này?”

Lần này nàng đại nạn không chết, ba vị huynh trưởng cũng thừa cơ hội này tuyên bố với người bên ngoài tin tức Đông Phương Kiệt đã chết, để cho Đông Phương Kiệt vĩnh viễn biến mất, còn thân phận Đông Phương Hải Diêu của nàng, không ngờ cũng lại bị hắn nhìn thấu.

“Bởi vì Đông Phương Lăng nói một câu, làm cho lòng ta sinh hoài nghi.”

“Nói cái gì?”

Nàng thập phần tò mò, lần tới thấy đại ca, nhất định phải thật tốt mà cười nhạo hắn một phen.

“Hắn nói khi Đông Phương Đường phát hiện thi thể của nàng, thì đã sớm có mùi, cho nên lập tức đem thi thể đốt thành tro cốt mang về Đông Phương phủ ở Lạc Dương. Chiều theo lễ thường, cho dù thi thể đã có mùi, cũng nên bỏ vào quan tài mang về, không nên khinh suất mà thiếu hủy. Đây không phải đã làm cho ta hoài nghi rằng hắn là muốn che dấu sự thật sao.”

Nhờ điểm này làm hắn hoài nghi, mới sai người ngầm điều tra hành tung của Đông Phương Đường, khi điều tra đến Minh Nguyệt sơn trang. Quả nhiên không ngoài dự liệu của hắn, chỉ có thể nói người của Đông Phương phủ xác thực không đơn giản, còn muốn dùng chiêu này để lừa dối, đáng tiếc bọn họ xem nhẹ hắn, mới để hắn có thể phát hiện chân tướng như vậy.

Nghe đến đây, quả nhiên là Hải Diêu không còn lời nào để nói. Nam nhân này quả thật là một người tâm tư kín đáo, không bỏ qua một chi tiết nhỏ nào, nghĩ đến khốn cảnh trước mắt của chính mình, thật đúng là xác minh lời nói lúc trước của hắn, khó thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

“Một môi không? Nàng mê man ba ngày, chưa dùng bữa, hay là ăn chút gì trước rồi hãy ngủ tiếp?”

Long Hạo Thiên dừng lại ở hai tròng mắt hơi hạ của người trong lòng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ tràn đầy ỉu rù, ôn nhu thấp giọng hỏi.

“Không cần, ta không muốn ăn, chỉ là cảm thấy thực mệt mỏi.”

Giọng nói nàng nhỏ bé yếu ớt. Đã nói lâu như vậy, với thể lực hiện tại của nàng, đã sắp chống đỡ không được.

Mây rậm hơi nhúng, mặc dù lo lắng, nhưng vẫn mềm nhẹ đặt nàng lên giường, mà nàng cơ hồ là đầu vừa đặt lên gối liền ngủ say. Cần thận đem chăn phủ trùm đắp lên người nàng, càng nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng càng lo lắng, thời gian nàng ngủ so với lúc thanh tỉnh có khi còn dài hơn, nếu không phải đã thỉnh đại phu đến xem, mấy lần cam đoan là vì thân mình hiện tại của nàng quá yếu mới có thể như vậy, hắn đã sớm sai người tìm Đông Phương Đường về đây rồi.

Thật sâu dưng ở khuôn mặt đang ngủ của nàng hồi lâu khuôn mặt tuấn tú ngưng trọng mới rời đi.

“Tiểu thư, người tỉnh rồi sao, có muốn ăn chút gì đó hay không? Vương gia có dặn dò, sau khi người tỉnh lại, nhất định phải cho người ăn một chút gì đó mới được.”

Khi Hải Diêu mở mắt ra lần nữa, còn chưa kịp phản ứng gì, lập tức được người dìu ngồi lên. Người nọ còn cẩn thận đem gối đầu để ở phía sau nàng, khiến nàng có thể thoải mái dựa vào mà ngồi.

“Ngươi là ai? Vì sao lại gọi ta là tiểu thư?” Nàng hỏi thanh âm xa lạ này.

“Tiểu thư, ta gọi là Hạnh Hoa, là người Vương gia từ trong vương phủ điều riêng tới hầu hạ tiểu thư.”

Oa! Bộ dạng của cô nương này vậy mà so với quận chúa còn đẹp hơn, tuy rằng cặp mắt trong suốt mê người kia tạm thời không nhìn thấy, nhưng nhìn nàng ấy cả người da dẻ tuyết trắng khéo léo, càng miễn bàn đến ngũ quan tinh xảo tuyệt mỹ của nàng ấy, đặc biệt nhất là trong ánh mắt nàng ấy có một cỗ anh khí, làm cho cái đẹp của nàng ấy còn mang theo một cỗ độc đáo ý nhị.

Nàng lớn đến tận hôm nay vẫn chưa gặp qua một người đẹp như vậy, cũng khó trách Vương gia lại động tâm với nàng ấy.

“Ta không cần nha hoàn, ta có thể tự mình làm.”

Đôi mi thanh tú nhú chặt, nàng chỉ là tạm thời mù mà thôi, cũng không phải là một phế nhân.

“Nàng cần. Trừ phi nàng hy vọng tự ta cống hiến sức lực của mình để tắm rửa thay quần áo cho nàng, ta thì rất vui lòng, chỉ sợ nàng không dám.”

Tiếng nói hùng hậu hàm chứa trêu tức vang lên quanh mình, thân hình cao lớn của Long Hạo Thiên đã đi đến cạnh giường.

“Hạnh Hoa, ngươi lui xuống trước đi, đem dược thiện** mà tiểu thư phải ăn bụng lên đây.”

**dược thiện : thức ăn bằng thuốc.

“Vâng.” Hạnh Hoa trộm ngắm hai người liếc mắt một cái, nhanh chóng rời đi.

“Suy nghĩ sao rồi, hiện tại quyết định có cần nha hoàn hay không?”

Thân hình cao lớn tự động ngồi xuống ở bên giường nàng, con ngươi đen thâm thúy ôn nhu dừng ở nàng, khóe môi mang một chút cười.

Hải Diêu trả lời là — quay mặt qua chỗ khác, âm thầm sinh hờn dỗi, chán ghét tình thế trước mắt thân bất do kỷ*** này.

***thân bất do kỷ : không theo ý mình.

“Nhấn nại một chút, dù sao hai mắt của nàng còn phải mất một đoạn thời gian nữa mới có thể bình phục, trong khoảng thời gian này vẫn cần phải có người ở bên cạnh giúp nàng.”

Giúp nàng vén sợi tóc xòa ở một bên ra sau tai, bàn tay to khỏe vuốt mái tóc đen mềm mại của nàng, mà nàng cũng không có phản kháng, ý cười trong con ngươi đen càng sâu sắc.

Khi Hạnh Hoa lại gõ cửa tiến vào, nhìn thấy cảnh tượng này, đáy lòng nhìn không được tán thưởng: Vương gia cao lớn tuấn tú rất xứng với tiểu thư thanh lệ mềm mại, thật đúng là một bức họa đẹp nhất thế gian! Nhất là giờ phút này đáy mắt Vương gia chứa nhu tình là nàng chưa bao giờ gặp qua. Sau khi nàng hỏi vương phủ, nhất định phải nói cho mọi người tin tức tốt này mới được.

“Vương gia, cháo tổ yến đã tới.”

“Giao cho ta đi, dược của tiểu thư thì trễ một chút hãy uống. Ngươi lui xuống trước đi.”

Tiếp nhận cháo tổ yến Hạnh Hoa bụng toét, Long Hạo Thiên cẩn thận dặn dò. Nàng vừa mới tỉnh, cũng không muốn để nàng lại ngủ, tuy rằng nói nàng hiện tại cần nghỉ ngơi nhiều, nhưng là ngủ đã lâu rồi.

“Ăn cháo đi.”

Dùng thìa múc cháo lên, thổi nguội một chút, đưa đến bên miệng nàng, ý bảo nàng há mồm ra.

Hải Diêu do dự một chút, mới không tình nguyện há miệng, trong lòng biết người này cố chấp, xem tình trạng suy yếu hiện tại của nàng, vẫn là chừa một chút khí lực, không phản kháng thì tốt hơn.

“Nàng bị thương nặng như vậy, vì sao Đông Phương Đường không ở bên cạnh chiếu cố nàng, mà lại để nàng một mình ở lại Minh Nguyệt sơn trang, chỉ để cho hai tiểu hài tử ở cùng nàng? Đây không phải thật rất không hoàn thành trách nhiệm rồi sao.”

Đông Phương Đường thân là huynh trưởng của nàng, lại là một đại phu, làm sao có thể bỏ lại muội muội bị thương nặng! Chẳng lẽ hán một chút cũng không lo lắng sao?

“Tam ca có việc gấp khác, mới có thể rời đi, chờ hán xử lý sự tình tốt rồi sẽ gấp gấp trở về chiếu cố ta. Nếu ngươi ngại chiếu cố người bị thương nặng như ta rất phiền toái, sao không để ta về Minh Nguyệt sơn trang đi?”

Trong lòng nàng kỳ thật cũng rất ngạc nhiên, rốt cuộc là chuyện gì có thể làm Tam ca luôn luôn tao nhã hiền lành vội vã rời đi.

“Nàng nghĩ cũng đừng nghĩ nữa. Đừng quên nàng là vị hôn thê của ta, tương lai là Tĩnh vương phi. Từ nay về sau, nàng muốn ở đâu, trừ phi là ta cho phép, nếu không nàng thế nào cũng đừng mong đi.”

Khuôn mặt tuấn tú của Long Hạo Thiên trầm xuống, khí phách tuyên bố. Từ giờ trở đi, nàng tốt nhất là sớm nhận rõ thân phận chính mình một chút.

“Tĩnh vương phi? Chỉ sợ ta trào cao không nổi.”

Hải Diêu hừ lạnh, nổi bật một cổ kháng cự, dừng lại, không muốn ăn tiếp.

“Loại lời nói này, tốt nhất đừng để ta nghe được lần nữa.”

Hắn cảnh cáo nói, con ngươi đen híp lại, cánh tay dài duỗi ra, mạnh mẽ ôm thân mình gầy yếu của nàng vào trong lòng, thìa cháo, đưa đến bên miệng nàng, bức nàng ăn.

Tinh tỉnh Hải Diệu cũng rất quật cường, liều chết mím môi, không chịu mở ra.

Thấy thế, ngực Long Hạo Thiên lửa giận dâng lên, giọng điệu lạnh lẽo ở bên tai nàng nhẹ giọng uy hiếp.

“Nàng muốn tự mình há mồm, hay là muốn ta dùng miệng giúp nàng? Tự nàng chọn đi.”

Nghe vậy, thân mình Hải Diệu cứng đờ, hai gò má tái nhợt vì xấu hổ mà nổi lên một chút đỏ ửng, làm cho con ngươi đen của Long Hạo Thiên vẫn luôn nhìn chăm chú vào nàng cũng trở nên thâm trầm.

Rất sợ hãi thật sự sẽ hành động, Hải Diệu bị bắt há mồm, tiếp theo tức bị đút một miếng cháo vào.

“Thật sự là đáng tiếc, ta đang chuẩn bị lấy miệng giúp nàng, không ngờ nàng thay đổi chủ ý nhanh như vậy.”

Miệng hân tán tỉnh, làm cho hai gò má nàng phớt phớt nổi một tầng hồng, trên kiều nhan thanh lệ tăng thêm một chút tuyệt sắc. Lúc này, Long Hạo Thiên không hề khác chế chính mình, cúi người áp chặt môi mềm mại của nàng, lưỡi trơn trượt thâm nhập ngọt ngào của nàng, nếm cả tư vị của nàng, cuốn lấy cái lưỡi thơm tho của nàng, khiến nàng không thể không hưởng ứng theo hắn, mãi đến khi nàng sắp không thở nổi, tay nhỏ bé hơi đánh vào đầu vai hắn, như vậy hắn mới buông nàng ra.

“Thế lực của nàng quá kém, bất quá có thể huấn luyện.”

Bàn tay to khỏe vuốt lưng nàng, giúp nàng thuận khí, tay kia thương tiếc khẽ vuốt hai gò má phớt hồng của nàng. Hắn không ngại về sau đều dùng phương thức này khiến cho trên dung nhan tái nhợt của nàng đỏ bừng lên.

Nghe thêm một chút! Nam nhân này nói cái gì vậy! Không khỏi rất được một tác lại muốn tiến một thước rồi.

“..... Ngươi..... Không cần được tiện nghi còn khoe mẽ.”

Hai tròng mắt nàng nhắm chặt, thở hồng hộc, móng vuốt phát ra tiếng động kháng nghị.

“Hải Diệu, nàng có biết ta vui mừng bao nhiêu khi biết nàng còn sống không?”

Tiếng nói hùng hậu hàm chứa một chút áp lực, không hiểu sao lại khơi mào tình cảm khác thường ở ngực nàng, lửa nóng cũng theo lời nói của hắn phát ra, ở bên tai nàng lại hạ cái hôn nhẹ.

“Hải Diệu..... Hải Diệu.....”

Hắn càng không ngừng gọi tên nàng, cùng với không ngừng hạ những cái hôn nhẹ xuống, mỗi một tiếng đều ẩn chứa cảm tình dày đặc hơn, làm ngực nàng mạnh chấn động, giống như nghe được tiếng gì vỡ ra từ chỗ sâu nhất nào đó dưới đáy lòng.

Nàng phát giác chính mình cũng không thể lại trở lại lúc ban đầu thờ ơ đối với hắn, một tiếng thở dài nhẹ đến không thể nghe thấy từ trong miệng nàng phát ra, hai tay chủ động ôm lấy thắt lưng hắn.

Con ngươi đen toát ra một chút mừng như điên! Khó được nàng chủ động như vậy, có phải chứng minh rốt cục nàng cũng thừa nhận quan hệ của hai người bọn họ rồi không? Hai tay gắt gao ôm chặt người trong, khỏe môi gọi lên một chút tươi cười thỏa mãn.

Đông Phương Hải Diệu, thế tử của hắn.

Hải Diệu, nàng có biết ta vui mừng bao nhiêu khi biết nàng còn sống không?

Không thể không thừa nhận, những lời này của hắn đã làm tim nàng đập thình thịch, mỗi khi nhớ tới, đều làm tâm tình của nàng kích động không thôi.

“Hải Diệu tỷ.”

Tình cảm của hắn chấp nhất cuồng bá, cũng không buông tha cho sự trốn tránh của nàng, nhưng cũng làm nàng không biết nên đối mặt như thế nào.

“Hải Diệu tỷ.”

Nàng sớm biết ngày nào đó khi chân tướng bị vạch trần, hắn sẽ không bỏ qua cho mình, nhưng cũng không nên giống như loại cục diện trước mắt này khiến cho nàng không thể động đậy, khiến cho nàng không có đường chống đỡ.

“Hải Diệu tỷ!”

Rồi đột nhiên một tiếng kêu nhỏ, cùng với cánh tay trái bị lay động, cuối cùng cũng mang tâm thần đang dao động của nàng trở lại.

“..... Trương Chấn..... Có việc sao?”

Ánh mắt không hề có tiêu cự của nàng hướng về phía bên trái, buồn bực hỏi.

“Hải Diêu tỷ, tỷ không sao chứ? Đệ đã gọi tỷ vài tiếng, nhưng tỷ cũng không nghe được.”

Trương Chấn lo lắng nhìn nàng rõ ràng thất thần, Hải Diêu tỷ giống như đang có tâm sự.

“Phải không? Có thể là ta đang suy nghĩ chuyện gì đó. Có việc gì sao?”

Khóe miệng nhếch lên một chút cười, hai tròng mắt hơi nhắm, ngậm bực chính mình không nên bị nam nhân kia ảnh hưởng.

Trương Chấn nhìn nàng một hồi, xác định nàng không có việc gì, thế này mới yên tâm, một lần nữa cầm lấy bánh quế hoa đã ăn được một nửa lại cắn mấy miếng, mơ hồ không rõ mà nói:

“Hải Diêu tỷ, kỳ thật lúc đầu chúng đệ đều thực lo lắng Vương gia sẽ bắt nạt tỷ, nhưng sau đó, chúng đệ lại phát hiện cái Vương gia kia là thật tâm đối tốt với tỷ, chăm sóc tỷ rất chu đáo, vậy nên chúng đệ mới yên tâm.”

Trương Chấn vừa ăn bánh quế hoa, vừa nói ra kết quả mà hai huynh đệ bọn họ đã quan sát.

“Đúng vậy, Hải Diêu tỷ, bởi vì bộ dáng Vương gia kia thoát nhìn thật hung ác, hơn nữa hắn còn dọa tỷ ngất.”

Trương Thăng mỗi lần nghĩ đến kia một màn kia liền cảm thấy sợ hãi. Hải Diêu tỷ đáng thương.

Hải Diêu nhưng cười không nói, lưỡi đi sửa đúng hắn. Nàng không phải bị nam nhân kia dọa ngất, là thân thể nàng rất suy yếu mới bị hôn mê thôi.

Đột nhiên, nàng nhớ tới một chuyện, việc này nàng vẫn treo ở trong lòng, hôm nay cuối cùng cũng nhớ, vì thế hỏi hai huynh đệ miệng luôn bận rộn này.

“Đúng rồi, ta vẫn quên hỏi các đệ, sao tam ca lại tìm các đệ đến chỗ này?”

Người nào không chọn, vì sao lại chọn hai huynh đệ này? Chẳng lẽ tam ca biết quan hệ của nàng với bọn họ? Mới có thể tìm được sao?

“..... Nha..... Có thể là bởi vì lúc trước Hải Diêu tỷ an bài chúng đệ ở gò đồi thành Long Phượng Lâu để hỗ trợ việc gấp tam ca, nên tam ca mới biết chúng đệ là do tỷ an bài đến, mới tìm chúng đệ giúp đỡ.”

Trương Chấn nghiêng đầu nhướn mi suy nghĩ một chút, hắn là nguyên nhân này. Còn nhớ rõ khi hai huynh đệ bọn hắn biết tứ ca biến thành tứ tỷ, lúc ấy hai người đã bị chấn động lớn bao nhiêu.

“Thì ra là thế.”

Quả nhiên! Tam ca biết quan hệ của nàng cùng hai huynh đệ, mới có thể tin nhiệm bọn họ.

“Hai người các người, đừng luôn ở trước mặt tiểu thư nói xấu Vương gia của chúng ta, Vương gia là thật tâm đối tốt với tiểu thư.”

Hạnh Hoa bưng một mâm bánh quế hoa đẩy cửa đi vào, nàng vừa đến bên ngoài chợt nghe thấy hai tiểu tử này thật to gan dám phê bình Vương gia không tốt, cũng không giấu lại hiện tại là đang ở địa bàn của ai, nếu tiểu thư chịu ảnh hưởng của bọn họ thì không cần đến Vương gia trách phạt hai huynh đệ này, Hạnh Hoa nàng cũng sẽ là người đầu tiên không tha cho bọn hắn.

Hai huynh đệ nhìn nhau, cho nhau cái thề lưỡi bướng bỉnh. Vẫn là không nên trêu chọc Hạnh Hoa tỷ tức giận tốt hơn, để tránh về sau đều không được ăn món ngon.

“Tiểu thư, sao người không ăn chút bánh quế hoa nào vậy? Đây là do Hạnh Hoa làm riêng cho người ăn nha.”

Hạnh Hoa đem một mâm bánh quế hoa đặt lên bàn, hai mắt của hai huynh đệ trong nháy mắt liền tỏa sáng, dưới sự nhìn chăm chăm của Hạnh Hoa mới không dám có hành động gì, chỉ có thể thềm nhỏ dãi nhìn bánh quế hoa trước mặt mùi đã tỏa ra bốn phía.

“Ta không có khẩu vị gì, các người ăn cũng được.”

Nàng nhướn mi nhật nói, một tay khẽ vuốt ngực thỉnh thoảng co rút đau đớn, trên mặt thanh lệ tái nhợt hơi lộ ra đau đớn.

“Tiểu thư, không phải người lại không thoải mái chứ?”

Hạnh Hoa phát hiện sự khác thường của nàng, lo lắng đi đến bên giường, khẩn trương nhìn nàng.

Hải Diêu cười khổ. Với thương thế của nàng cơ hồ có thể một chân bước vào quỷ môn quan, cũng đã tình duyên được thời gian một tháng ngắn ngủi, so với khoảng cách tam ca dự đoán nửa năm thì còn năm tháng thời gian, vừa nghĩ đến nàng phải mang theo thân mình gầy yếu này lâu như vậy, liền cảm thấy thống khổ vạn phần.

“Hải Diêu tỷ, không phải là nội thương của tỷ lại đau nữa chứ?”

Hai huynh đệ này cũng bắt chập bánh quế hoa, vây quanh ở bên giường nàng với vẻ mặt sốt ruột.

“Ta không sao, các người cũng đừng lo lắng.”

Trên mặt tái nhợt mạnh xả ra một nụ cười, cho dù không nhìn thấy ba người, cũng biết được bọn họ tuyệt đối sẽ mang về mặt lo lắng nhìn nàng.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Long Hạo Thiên vừa bước vào trong phòng, đã thấy ba người vây quanh ở bên giường Hải Diêu, tất cả đều là vẻ mặt lộ vẻ ưu sầu.

“Tham kiến Vương gia.” Hạnh Hoa vừa nhìn thấy hắc liên cúi người, cuồng quát vội la lên: “Là nội thương của tiểu thư lại đau, chúng ta thực lo lắng.”

Nghe vậy, mày rậm của Long Hạo Thiên nhíu chặt, bước đi đến trước giường, hai huynh đệ thức thời nhanh chóng nhường chỗ.

“Rất đau sao?”

Nhìn chăm chú vào kiều nhan tái nhợt của nàng, đôi mi thanh tú thoáng khổ nhanh nhướng lên, quan tâm hỏi.

“Ta không sao.”

Nàng vẫn là trả lời câu ban nãy. Khi đối mặt với hắc, sẽ không nhận được mà nhớ tới lời hắc nói, làm nàng không thể lạnh lùng đối với hắc.

Con người đen đứng ở nàng hồi lâu, thỉnh linh, cánh tay sắt vuốt ra, trong tiếng kinh hô kinh ngạc của nàng, hắc đã bế nàng, đi nhanh ra ngoài, suốt dọc đường đi là tiếng quát tháo nhỏ bé yếu ớt của Hải Diêu.

“Long Hạo Thiên, rốt cuộc người muốn đưa ta đi đâu.”

“Long Hạo Thiên, rốt cuộc người muốn đưa ta đi đâu.”

Bị hắc đột nhiên ôm ra khỏi phòng, Hải Diêu một tay vỗ ngực co rút đau đớn, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt tựa vào cổ hắc, suy yếu hỏi.

“Mang nàng đi ngâm trong hồ ôn tuyền, nước suối nơi đó đặc biệt chữa thương hiệu quả, nhất là rất thích hợp nhất với loại nội thương này của nàng.”

Cước bộ của Long Hạo Thiên không ngừng, đi nhanh đến hồ ôn tuyền sau viện, trong lòng ôm nàng rõ ràng gầy yếu, vì sức nặng chỉ như lông chim kia mà thập phần bất mãn, con người đen thương tiếc chăm chú nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đang đau đớn đến nhíu chặt.

Rất nhanh, bọn họ đã đi vào hồ ôn tuyền sau hậu viện; Hắc ôm nàng ngồi ở trên viên đá xung quanh hồ, liền động thủ tự thoát y bào trên thân mình.

“Người đang làm cái gì?”

Nàng tựa hồ nghe âm thanh rất tốt, hắc sẽ không là muốn.

“Cùng nàng ngâm ôn tuyền.”

Thân hình cao lớn toàn thân trần trụi đi về phía nàng, ở trước mặt nàng hơi cúi người, bàn tay hướng vào vạt áo nàng, chuẩn bị tự mình động thủ giúp nàng thoát y sam.

“Ta không cần! Ta có thể tự làm. Nếu không, nếu người lo lắng, cũng có thể tìm Hạnh Hoa đến giúp ta.”

Đẩy tay hắc ra, cho dù hiện tại nàng không nhìn thấy, nhưng là vừa nghĩ đến bộ dáng hắc giờ phút này toàn thân trần trụi, trên kiều nhan tái nhợt vẫn không thể ức chế mà hiện lên hai mặt đỏ ửng.

“Chúng ta là vợ hôn phu hôn thê, nên để tự ta giúp nàng, ta không yên tâm giao nàng cho người khác, hiện tại hai mắt nàng không nhìn thấy, vạn nhất té xỉu thì phải làm sao?”

Con người đen lửa nóng nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang quần bách vì xấu hổ của nàng, hắc phát giác tầm mắt chính mình càng lúc càng không thể rời khỏi người nàng, nhất là giờ phút này, nàng xuất hiện thẹn thùng hiểm có như vậy, lại càng khiến hắc mê muội thật sâu.

“Ta không ngâm, ta muốn trở về phòng.”

Nàng phút chốc đứng dậy, tay nhỏ bé vỗ ngực đau đớn, chưa đi được vài bước, một cổ choáng váng bao trùm lên, thân mình đột nhiên mềm nhũn, ngay sau đó, lập tức ngã vào một bộ ngực dày rộng trần trụi.

Khi Hải Diêu lại tỉnh lại, đã là một khắc chung (10 phút) sau. Lúc nàng phát hiện cả người mình trần trụi, rúc vào trong một bộ ngực cũng đồng dạng trần trụi thì cho dù hiện tại hai mắt nàng không nhìn thấy, nhưng vẫn không muốn mở mắt ra, lựa chọn không nói một câu, trầm mặc tựa vào trong lòng hắc.

“Tỉnh rồi?”

Long Hạo Thiên sâu sắc nhận thấy được nàng đã thanh tỉnh, con người đen mỉm cười, biết nàng giờ phút này không muốn mở mắt, là không biết nên như

thế nào đối mặt với hắn sao; Bàn tay to khê vuốt qua đường cong mềm mẫn xinh đẹp trên thân nàng, cúi người không ngừng hôn nhẹ lên kiều nhan thanh lệ của nàng, cuối cùng lưỡi nóng bỏng dừng lại ở trên môi hồng phấn mềm mại của nàng, còn tay kia nhẹ đặt trước ngực rất tròn của nàng.

“Đủ chưa?”

Hải Diêu thở gấp không ngừng, tay nhỏ bé kéo bàn tay to trước ngực xuống, lại bị hắn giữ chặt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ lại có mặt quần bách xúu hổ, còn có thêm không biết làm sao, nhếch môi phần hồng khê run.

Con người đen thật sâu nhìn chăm chú vào nàng hồi lâu, đem thân thể mềm mại trong lòng ôm chặt, hơi thở ấm áp thổi qua bên tai nàng.

“Ta không bức nàng, nhưng chúng ta nhất định sẽ trở thành vợ chồng, nàng phải nhanh chóng quen với đụng chạm của ta mới được.”

Câu trả lời của nàng là nhắm hai mắt lại, không thêm nhắc lại, đầu tựa vào cổ hắn.

Con người đen của Long Hạo Thiên khó lòng dừng ở khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, biết nàng lựa chọn lấy loại phương thức trầm mặc này để trốn tránh; Hắn có thể cho nàng thời gian để thích ứng quan hệ lẫn nhau, nhưng cho tới bây giờ hắn chưa từng là người có kiên nhẫn, khi hắn hết kiên nhẫn, cho dù phải dùng sức mạnh hay thủ đoạn, hắn cũng nhất định phải có được nàng.

Hải Diêu là bị bùng tỉnh. Vì trong lúc ngủ say nàng miễn cưỡng nhận thấy được cổ tay mình tựa hồ bị người cầm, bên cạnh có người đang chăm chú nhìn nàng; Khi nàng mở mắt ra đồng thời có một đạo thanh âm ôn hòa quen thuộc cũng đồng thời vang lên bên tai nàng.

“Tiểu muội, muội tỉnh rồi?”

“Tam ca.”

Hải Diêu kinh hi la lên, ngồi ngay dậy, ập về phía phát ra thanh âm, một đôi cánh tay có lực hợp thời ôm lấy nàng.

“Nhìn muội ở đây được chiếu cố rất khá, ta an tâm.”

Trên khuôn mặt tuấn tú tao nhã của Đông Phương Đường có mặt yên tâm cười. Khi hắn chạy về Minh Nguyệt sơn trang, biết nàng bị Long Hạo Thiên mang đi, đã từng lo lắng; Nhưng vừa rồi khi bắt mạch cho nàng, phát hiện tình hình phục hồi của nàng so với dự đoán của hắn tốt hơn rất nhiều, có thể thấy được Long Hạo Thiên là cẩn thận chiếu cố nàng như thế nào.

“Nhị ca bảo huynh đến đưa muội đi sao?”

Lời nói của tam ca khiến nàng nhớ tới tình hình mấy ngày nay hai người lóa thân cùng ngấm mình, hai tay hắn làm càn sờ toàn thân trên dưới của nàng, nếu còn như vậy nữa, sớm muộn cũng có một ngày, nàng nhất định sẽ bị hắn ấn.

Trước khi nàng chưa hiểu rõ mình có muốn nhận tình cảm của hắn hay không, ít nhất cũng nên chờ thương thế của nàng khỏi rồi mới nói sau, dưới đáy lòng nàng thầm muốn trốn tránh.

Đông Phương Đường thú vị nhìn mặt đỏ ửng khả nghi trên mặt tiểu muội, khi đang định hỏi thì một đạo tiếng nói nén giận hùng hậu vang lên, cùng với một thân hình cao lớn đẩy cửa mà vào.

“Không có sự cho phép của ta, ai cũng đừng mong mang nàng đi. Đông Phương Đường, lập tức bỏ tay người ra.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Cầm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Con người đen sắc bén nhìn chăm chú vào thân thể mềm mại gầy yếu của nàng đang rúc vào trong ngực Đông Phương Đường, cho dù hai người là thân huynh muội, hắn cũng không cho nàng tựa vào trong ngực nam nhân khác.

“Vương gia, dục giữ lấy của người thật đúng là mạnh.”

Trong hai tròng mắt của Đông Phương Đường lóe ra hứng thú, trên mặt tao nhã hiền lành có mặt không dừng được thâm ý cười.

Dưới sự nhìn chăm chăm như hổ rình mồi của hắn ta, Đông Phương Đường nhin cười, chậm rãi buông người trong lòng ra, thân hình thon dài như nhau, không sợ hãi mà đi đến trước mặt Long Hạo Thiên.

“Vương gia, chúng ta nói chuyện đi.”

Hai người mặt đối mặt, hai mắt mỉm cười cùng con người đen lãnh duệ nhìn nhau hồi lâu, thân hình cao lớn của Long Hạo Thiên dần đầu rời đi; Đông Phương Đường quay đầu liếc mắt tiểu muội đang nằm ở trên giường, khóe môi giương lên, theo sát phía sau hắn ta rời đi.

Ra sân, hai người đi vào trong một tòa thạch đình, Long Hạo Thiên khoanh tay đứng nhìn bầu trời xanh, Đông Phương Đường theo đuôi tới cũng dần đầu đánh võ trầm mặc.

“Vương gia, nửa năm trước từ biệt trong cung, vẫn chưa gặp lại.”

Đông Phương Đường y thuật trác tuyệt, liền ngay cả ngự y trong cung đều nhìn bóng lưng này, cảm thấy không bằng. Có điều hắn lại không muốn ở trong cung, chỉ hướng vì thiên hạ dân chúng tận tâm lực, Hoàng Thượng đành phải lấy lui mà tiến, nói rõ nếu trong cung có lúc cần hắn, bất luận hắn đang ở phương nào cũng phải tức tốc hồi cung để chẩn trị, cũng bởi vậy, hắn cùng Long Hạo Thiên đã có duyên gặp mặt tại trong cung.

“Thương thế của nàng có chuyển biến tốt hơn không?”

Long Hạo Thiên vô tâm cùng hắn ta hàn huyên nói việc nhà, mở miệng liền hỏi chuyện hắn quan tâm nhất.

“Nghe nói Vân Yên bộ quán này của Vương gia gặp may mắn có được một hồ ôn tuyền, nước suối kia giúp ích rất lớn đối với trị liệu nội thương.”

Đông Phương Đường cũng không trực tiếp trả lời, hai tròng mắt mỉm cười nhìn thẳng hắn ta. Hắn sớm nghe nói tác dụng của ôn tuyền này, nhưng ngại vì đó là sản nghiệp riêng không thể dòm ngó, nhưng hiện tại từ trên người tiểu muội đã nghiệm chứng được, tin đồn quả thực không giả.

“Vậy thì sao?”

Long Hạo Thiên cũng không phủ nhận, con người đen tinh nhuệ cuồng rầm rĩ nhìn thẳng hắn ta, biết hắn ta hỏi như vậy là có dụng ý, giọng điệu cuồng ngạo trả lời.

Ánh mắt Đông Phương Đường tràn đầy ý cười, hai người hiểu lòng mà không cần nói. Nếu đúng vậy thì việc này đã chứng tỏ thân mình của tiểu muội sớm bị hắn ta xem hết, cũng rõ ràng phản ứng khác thường vừa rồi của tiểu muội.

“Cảm tạ Vương gia tận tâm chiếu cố tiểu muội như thế, tình trạng nội thương của nàng phục hồi như cũ so với lúc trước ta dự đoán còn tốt hơn, ta sẽ thay nàng điều chỉnh một chút được. Một tháng sau, ta sẽ lại đến xem nàng.”

Có Long Hạo Thiên tự mình chiếu cố tiểu muội, hắn không có gì lo lắng, ngược lại nếu hắn ở lại, chỉ sợ còn phải e ngại ánh mắt của người nào đó.

“Hai mắt của nàng thật sự trong hai tháng liền có thể phục hồi như cũ sao?” Long Hạo Thiên lo lắng hỏi lại.

“Đúng vậy. Vừa nãy ta mới xem qua mạch của nàng, cũng xem qua khối bầm sau đầu nàng, chỉ cần tiếp tục uống thuốc, trong hai tháng, tiểu muội nhất định sẽ nhìn thấy trở lại.”

“Khẩu vị nàng vẫn không tốt, có món gì nàng đặc biệt thích ăn không?”

Nhìn thân hình nàng từ từ gầy gò, hắn phi thường lo lắng, lại không thể cứng rắn bức nàng ăn cái gì được.

Đông Phương Đường nhíu mày, khó nén kinh ngạc trên mặt, trên mặt cười không khỏi càng sâu sắc. Xem ra đại ca lo lắng là dư thừa, người luôn luôn mặt cao hơn đỉnh, ngay cả đương kim Thánh Thượng đều phải kính trọng ba phần - Tình vương, nhưng lại đối với tiểu muội dụng tâm như thế, có thể thấy được phân lượng của tiểu muội ở trong lòng hắn.

“Tiểu muội vẫn luôn kiêng ăn, hưởng chi hiện tại thân thể nàng còn không khỏe, tất nhiên là càng không có khẩu vị, bất quá cũng có mấy thứ là nàng thích ăn nhất.”

“Là cái gì?” Long Hạo Thiên vội hỏi, một lòng thầm muốn đem thân hình gầy gò của nàng từ từ bồi bổ lại.

“Mỹ hoành thánh phi thúy, đường sao hạt dẻ, đường phen củ sen, đây là ba món ăn tiểu muội yêu thích nhất.”

Xem bộ dáng Long Hạo Thiên còn đang nghiêm túc ghi nhớ, giờ phút này trong lòng hắn lại càng không còn gì lo lắng, cũng là kú hắn nên cáo từ rồi.

“Vương gia, cáo từ trước, ta đi xem tiểu muội một chút, tiểu muội về sau liền phiền người chiếu cố.”

Đông Phương Đường hướng về phía hắn ôm quyền vuốt cằm rồi đi: Cho dù không có được khẳng định chính xác của Long Hạo Thiên, nhưng tâm ý của hắn ta đối với tiểu muội, đã sớm từ ngôn hành cử chỉ của hắn ta mà nhìn ra được, bởi vậy hắn thập phần yên tâm đem tiểu muội giao cho hắn ta chiếu cố.

Long Hạo Thiên lặng im không nói, con người đen khó dò nhìn bóng dáng hắn ta rời đi, cho dù hiểu được ngụ ý của hắn ta, cũng không muốn đáp lại một lời khẳng định rõ ràng.

Đông Phương Đường đẩy cửa gỗ khắc hoa ra, liếc mắt một cái tức nhìn thấy tiểu muội vốn nên nằm ở trên giường nghỉ ngơi lại là bộ dáng như đã chờ hồi lâu.

“Tam ca, huynh sẽ không dẫn muội đi, đúng không?”

Hải Diêu từ tiếng bước chân đến cũng phán định được người đến là ai, cũng đoán được quyết định của hắn, hoặc là nên nói ngay từ đầu, khi hắn biết nàng ở trong này nhận được chiếu cố thích đáng thì Tam ca vốn đã không có cái quyết định kia rồi.

“Tiểu muội, muội luôn luôn bằng tuyệt thông minh, chắc đã đoán được quyết định của tam ca, vậy càng hắn là biết vì nguyên nhân gì mới đúng.”

Đông Phương Đường chậm rãi đi vào ngồi xuống bên cạnh nàng, bàn tay thương tiếc khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt gây yếu của nàng. Khi nàng mặc nam trang, tư thế oai hùng hiên ngang, tuấn mỹ mê người; Khi nàng mặc nữ trang, thanh lệ thoát tục, hơn nữa tư thái yếu đuối giờ phút này, giống như thủy tiên mảnh mai vô y, yếu ớt, cũng khó trách người nào đó thương yêu không bỏ.

“Huynh liền yên tâm giao muội cho hắn như vậy sao? Đại ca nói như thế nào?”

Trước hết nàng vẫn phải biết ý tứ của đại ca thế nào.

“Đại ca có nói qua, nếu muội ở đây được chiếu cố tốt, thì cứ để muội tiếp tục ở lại, ở nơi nào cũng không bằng được chính Long Hạo Thiên bảo hộ.”

hông hổ là đại ca, vậy mà đã sớm đoán được bước này. Nếu không, xác thực với việc giả chết của tiểu muội, tuyệt không thể lộ ra sơ hở, hơn nữa thương thể hiện tại của nàng rất nặng, bức thiết cần một nơi an toàn ẩn mật để chữa thương, ở dưới cánh chim của Long Hạo Thiên, cho dù chân tướng bị vạch trần, tin tưởng chỉ cần Long Hạo Thiên đồng ý, nhất định có thể bảo hộ nàng chu toàn.

“Đây là loại tình cảm tay chân gắn bó của Đông Phương gia chúng ta sao?”

Nàng lạnh lùng nói, trong lời nói không khỏi có oán hận, vậy mà không có người nào từng hỏi qua ý nguyện của nàng, tốt xấu cũng nên tôn trọng người đương sự như nàng một chút chứ?

“Tiểu muội, tha thứ tư tâm làm huynh trưởng của chúng ta, ở lại đây chữa thương thật tốt đi.”

Đông Phương Đường trấn an cười nói, hiểu được bất mãn dưới đáy lòng của nàng.

“Ba người thân là huynh trưởng cũng đều thay muội quyết định như vậy rồi, nay muội đã là tay trái gà không chặt, có năng lực làm gì đâu?” Nàng tự giễu, giận dữ nói.

“Tam ca phải đi. Một tháng sau, ta sẽ lại đến xem thương thế của muội, muội không thể ngồi nhiều, vẫn là nằm nghỉ trên giường thì tốt hơn.”

Đông Phương Đường động tác ôn nhu đem nàng ôm ngang, bước về phía giường, đem nàng ôm ngồi ở trên giường, đang định giúp nàng nằm xuống, bàn tay mềm của nàng lại ngăn cản.

“Tam ca, muội với hắn thật sự là vị hôn phu hôn thê sao?”

Việc này một ngày không biết rõ ràng, nàng một ngày cũng không thể tiêu tan.

“Chuyện này muội nên đích thân hỏi đại ca đi. Bất quá, có phải hay không rất quan trọng sao? Người của Đông Phương gia từ bao giờ đã xem hôn ước là chuyện bắt buộc vậy? Chỉ quan trọng xem muội có tự muốn hay không thôi.”

Cha của bốn huynh muội bọn họ, từ trước lúc mất liền thay ba huynh đệ chọn thê tử tương lai, nói rõ ở trước hai mươi lăm tuổi, nếu có người cầm vòng tay bạc có khắc tên chính mình đến phủ, nhất định phải thực hiện lời hứa cùng người đó thành hôn, còn nếu không, khi qua hai mươi lăm tuổi hôn ước liền tự động từ bỏ.

Ban đầu Đông Phương Đường cho rằng tiểu muội là người duy nhất tránh được hôn ước vớ vẩn này, không ngờ nàng cũng khó trốn khỏi vận mệnh.

Hải Diêu cúi đầu trầm ngâm hồi lâu, thế này mới ngẩng đầu nhìn về phía huynh trưởng, tìm kiếm cam đoan nói:

“Nếu cuối cùng muội lựa chọn không cần, ba người huynh trưởng các huynh hắn là sẽ không để muội lại nơi này, mặc kệ muội chứ?”

Đông Phương Đường nghe vậy buồn cười mà cười ra tiếng. Có thể thấy được lần này hắn không chịu mang nàng đi, làm cho trong lòng nàng có bao nhiêu oán giận ba người bọn họ.

“Muội yên tâm, muội là muội muội duy nhất của chúng ta, chúng ta làm huynh trưởng sao có thể không để ý đến muội được?”

Đông Phương Đường trấn an đem nàng kéo vào trong lòng, khẽ vuốt tóc đen bóng mềm của nàng, yêu thương cười nói.

“Phải không? Vậy muội phải nhắc nhở tam ca huynh, hơn nữa lúc này đây là huynh đang bỏ mặc muội đã là lần thứ hai rồi.”

Hải Diêu tức giận cãi lại. Nói dễ nghe như vậy! Làm như nàng là tiểu hài tử ba tuổi, dễ lừa như vậy sao!

“Tiểu muội, muội thật sự là càng lớn càng không đáng yêu, nhất là từ sau khi làm Ngọc Diện thần bộ.”

Hắn cảm thán nói. Tiểu muội sau khi lớn lên, trở nên càng lúc càng khôn khéo, hắn thật đúng là hoài niệm tiểu muội mới trước đây luôn đi theo sau ba

người bọn họ, đòi bọn họ ôm một cái.

“Đồng Phuong Đường, ngươi cần phải đi rồi!”

Con người đen của Long Hạo Thiên híp lại, đẩy cửa đi vào, lại thấy tình cảnh hai người đang ôm nhau. Tình cảm của hai huynh muội này không khỏi cũng quá tốt rồi sao, tốt đến làm hấn đỏ cả mắt.

“Giờ phải đi rồi. Tiểu muội liền phiền Vương gia chiếu cố.”

Đồng Phuong Đường buồn cười nhìn biểu tình ghen tị của người nào đó, đứng dậy rời khỏi giường. Khi đi qua bên người Long Hạo Thiên, tình tường thấy trong tay hấn ta đang bung một chén mỹ hoành thánh phi thúy. Khi hấn rời đi khỏe mới gọi lên một hình cung ẩn chứa thâm ý cười.

“Tam ca.....” Hải Diêu không tha khẽ gọi.

“Hấn đã đi rồi.” Thân hình cao lớn ngồi xuống ở bên giường, con người đen không hồn giận nhìn thấy cô đơn trên mặt nàng. “Miệng mở ra, cả ngày này nàng chưa ăn được bao nhiêu, còn tiếp tục như vậy, thể lực của nàng sẽ chống đỡ không được mất.”

Hải Diêu lười tranh cãi với hấn, miệng hé ra, lập tức bị đút một ngum mùi vị nàng quen thuộc, hai tròng mắt kinh ngạc, đây là.....

Ngay tại khi nàng khó nén kinh ngạc, tâm tư trăm chuyển ngàn hồi, một chén mỹ hoành thánh phi thúy đã thấy đầy, mà nàng cũng không nghĩ muốn tiếp tục trốn tránh nữa.

“Long Hạo Thiên, ngươi đối với ta rốt cuộc là loại tình cảm gì? Là đoạt lấy hay là yêu?”

Long Hạo Thiên buông bát không trong tay ra, con người đen lửa nóng nhìn chăm chú vào hai tròng mắt không có tiêu cự của nàng, bàn tay to khỏe vuốt khuôn mặt non mềm khéo léo của nàng, tiếng nói hùng hậu hàm chứa tình cảm thấp giọng nói:

“Mới đầu là đoạt lấy. Ta muốn phong thái tuyệt mỹ thịnh hành thế nhân Ngọc Diện thần bộ này của nàng chỉ thuộc về một mình ta. Mãi đến một khắc nàng rơi xuống vách núi đen, sinh tử chưa biết kia, ta mới đột nhiên hiểu được, từ đêm trăng tròn hôm đó, trong hồ ôn tuyền, nàng đã lưu lại dấu vết ở trong lòng ta. Đúng vậy, ta yêu thương nàng, Đồng Phuong Hải Diêu, mà bất luận thân phận của ta hay là kiêu ngạo của ta cũng tuyệt không chấp nhận sự cự tuyệt; Đòi này nàng nhất định trốn không thoát.”

Hấn cuồng bá biểu thị công khai, mãnh liệt, trực tiếp, không cho người khác cự tuyệt, thẳng đả lòng người, không hổ là tự cao tự đại, tự cho mình rất cao Tĩnh vương; Nhưng, cũng nên có người giáo huấn hấn rằng chuyện tình cảm không phải chỉ mình hấn nhận định là được.

Môi phần hồng của Hải Diêu khẽ nhếch. Nếu trốn không thoát, như vậy nàng cũng chỉ phải đối mặt.

“Ta không biết tình cảm của mình đối với ngươi như thế nào, nhưng nay nếu ta trốn không thoát, như vậy ta cũng vì mình mà định ra một kỳ hạn, nếu trước khi thương thế của ta khỏi hẳn, ngươi có thể làm ta yêu thương ngươi, ta đây liền cam tâm tình nguyện làm Tĩnh vương phi của ngươi; Nếu đến lúc đó ta vẫn như cũ không thể yêu thương ngươi, ngươi nhất định phải thả ta đi, hơn nữa không được làm khó ta cùng bất cứ người nào trong Đồng Phuong gia. Tĩnh vương, ngươi bằng lòng nhận khiêu chiến này không?”

Đây là nàng muốn cho nhau cơ hội, đồng thời cũng cắt đứt ý niệm muốn chạy trốn trong đầu mình.

Khuôn mặt tuấn tú của Long Hạo Thiên hiện lên một nụ cười khó lường, con người đen chăm chú nhìn nàng lộ ra một tia biến hoá kỳ lạ. Chút tâm tư đó của nàng, dường như hấn không biết, ở mặt ngoài là đồng ý thử nhận tình cảm của hấn, kì thực còn đang ngầm an bài đường lui cho mình. Hay cho một Đồng Phuong Hải Diêu.

“Ta đồng ý.”

Vừa dứt lời, môi cũng đồng thời quặc trụ môi phần hồng của nàng, thân hình cao lớn áp chế thân thể mềm mại của nàng, lộ ra con người đen tình dục, ẩn hàm một cổ thâm trầm giữ lấy.

Đúng vậy. Nếu có thể tạm thời lơ lửng cảnh giác của nàng, hấn không ngại cùng nàng chơi một trò chơi, nhưng hấn sẽ để nàng biết, bất luận kết quả như thế nào, đòi này nàng đều mơ tưởng thoát khỏi hấn, trừ bỏ để hấn ôm ấp, nàng làm gì cũng đừng mong thoát.

Hải Diêu bị một tiếng động dị thường làm bừng tỉnh.

Hơi mờ hai tròng mắt buồn ngủ, liền cảm giác chính mình đã tựa vào một bộ ngực dày rộng, một đôi cánh tay sắt chặt chẽ kiểm chế chặt nàng, làm cho thần trí nàng đột nhiên thanh tỉnh.

“Ngươi muốn dẫn ta đi đâu?”

Hai người giờ phút này đang ngồi trong xe ngựa, tiếng động làm nàng bừng tỉnh chính là tiếng xe ngựa đang đi. Sao vừa tỉnh lại, nàng đã ở trên xe ngựa? Mà nam nhân này lúc trước thậm chí cái gì cũng không để cập qua.

“Trong cung truyền đến tin tức, khiến ta không thể không hồi cung một chuyến.”

Khuôn mặt tuần tú cùng vành tai và tóc mai nàng chạm vào nhau, ở bên tai nàng nhỏ giọng nói, bàn tay to khê vuốt đầu tóc đen mềm mượt của nàng, cũng may tình hình hồi phục của nàng rất tốt, thân mình mới có thể chịu được tình huống đi lại xóc nảy này.

“Còn hai huynh đệ Trương Chấn cùng Trương Thắng đâu rồi?”

“Ta đã phái người đưa bọn họ về Long Phụng Lâu.”

Tránh vương tay vương chân. Hắn muốn tất cả đường thương cùng lòng của nàng đều chỉ tập trung vào trên người hắn, hai cái tiểu quỷ kia thực làm người ta chướng mắt.

Biết hai huynh đệ bình an vô sự, nàng an tâm. Nhắm hai mắt lại, trấn tựa vào cổ hắn, không thêm nhấc lại.

Đột nhiên, xe ngựa chậm rãi dừng lại, Lưu Dững xóc màn che lên, thăm dò thấp giọng nói:

“Vương gia, đã đến khách điểm.”

Long Hạo Thiên vuốt cằm, bế người trong lòng lên, để mặt nàng tựa vào trong lòng hắn, không cho bất luận kẻ nào có thể nhìn trộm mỹ mạo kinh người của nàng. Bảo chương quầy chuẩn bị một gian phòng, đến khi rượu và thức ăn lục tục đưa tới, mới buông người trong lòng ra.

“Ăn chút gì rồi nghỉ ngơi một lát, chúng ta còn phải đi tiếp.”

Tự mình gấp rau, dứt nàng ăn mấy miếng đồ ăn, rồi mới bắt đầu ăn, con người đen ôn nhu nhìn chăm chú vào nàng, xác định đồ ăn trong miệng nàng đã nuốt xuống, lại bắt đầu dứt nàng tiếp, tựa hồ thập phần hưởng thụ lạc thú tự mình hầu hạ nàng.

“Rốt cuộc trong cung đã xảy ra chuyện gì mà khiến người vợ vĩ đại như vậy?” Nàng tò mò hỏi.

“Không có gì, tự ta có thể xử lý. Nàng không cần lo lắng, chỉ cần chuyên tâm dưỡng thân mình thật tốt là được.”

Lại dứt nàng uống một ngụm canh gà, trên khuôn mặt tuần tú nở nụ cười sâu sắc, khó có được nàng bắt đầu quan tâm đến chuyện của hắn.

Xoay mình, cửa gian phòng bị mở ra, Lưu Dững đi đến, ở bên tai Long Hạo Thiên thấp giọng nói vài câu, chỉ thấy khuôn mặt tuần tú của Long Hạo Thiên phút chốc trầm xuống, đem một chén nóng canh đặt ở hai tay Hải Diêu, ở bên tai nàng giống như cảnh cáo dằn dò:

“Ta có việc đi ra ngoài một chút, nàng ở đây uống canh gà trước, ta lập tức quay lại. Nàng hẳn là biết tình hình thân thể trước mắt của mình, ngoan ngoãn dùng bữa, đừng nghĩ nhân cơ hội chạy trốn.”

Sau khi hai người vừa đi, không bao lâu, cửa gian phòng lại lần nữa bị mở ra, đi vào là một thân hình khôi ngô cường tráng.

“Sư muội?”

“Sư huynh.”

Hải Diêu chợt nghe thấy tiếng nói, kinh hi buông bát canh trong tay, sò soạn đi đến phương hướng có tiếng nói.

“Đề ta đưa muội đi.”

Thành Cương nhìn sư muội mình luôn yêu thương biến thành bộ dáng này, đau lòng không biết nên nói cái gì mới tốt.

Mới vừa rồi, hắn ngồi ở một góc sáng sủa của khách điểm, nhìn thấy Long Hạo Thiên ôm một người trong lòng đi vào, chỉ cần nhìn tấm lưng kia, hắn cũng biết là sư muội. Hắn không biết sư muội làm sao có thể ở trên tay Long Hạo Thiên, rõ ràng nghe Đông Phương Lăng nói qua, sư muội đang dưỡng thương ở Minh Nguyệt sơn trang. Vì thế lập tức kết luận, chắc chắn là Long Hạo Thiên bắt nàng đi, cho nên thừa dịp Huyện lệnh địa phương tiến đến bái kiến Long Hạo Thiên, hắn quyết định đi cứu sư muội.

“Cái gì! Không được…….”

Hải Diêu lời còn chưa dứt, tức thì bị hắn ôm lấy, thân hình nhanh chóng rời khỏi khách điểm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Cẩm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

“Sư huynh, huynh không thể cứ dẫn muội đi như vậy, Long Hạo Thiên sẽ không bỏ qua cho huynh đâu.”

Suốt dọc đường Hải Diệu không ngừng khuyên hấn, nhưng dưới chân hấn cũng không ngừng, một mạch thi triển khinh công, không biết phải đưa nàng chạy đi đâu.

“Sur muội, không phải muội đã động tâm đối với Long Hạo Thiên rồi chứ? Vì thế mới luyến tiếc rời khỏi hấn.”

Thành Cương nhướn mi phân tâm liếc mắt nhìn người trong lòng một cái. Nếu thật sự là như vậy, vậy chẳng phải nàng sẽ làm thiếp của người ta sao?

“Muội không biết. Muội chỉ biết hấn sẽ không buông tay với muội. Sur huynh, muội không muốn liên lụy huynh, huynh vẫn là mau đưa muội trở lại đi.”

Giờ phút này, Long Hạo Thiên nhất định phát hiện không thấy nàng, xác định vững chắc là tìm kiếm nàng khắp nơi, nếu để hấn biết là sur huynh mang nàng đi, hấn nhất định sẽ không bỏ qua cho sur huynh.

Thành Cương cuối cùng cũng dừng cước bộ lại, đem người trong lòng thả xuống. Giờ phút này hai người đang ở một chỗ sâu trong rừng cây, bốn phía có rừng cây che dấu, tin tưởng Long Hạo Thiên không dễ dàng tìm được.

“Sur muội, muội có biết lần này hấn vội vã hỏi cung vì chuyện gì không?”

“Muội không biết.”

Sur huynh hỏi như vậy, chẳng lẽ là đã biết cái gì?

“Nghe nói Hoàng Thượng định tứ hôn cho Tĩnh vương cùng thiên kim Vương thừa tướng thành hôn. Như vậy, muội còn tính đi theo bên cạnh hấn sao?”

Hấn làm sur huynh, nên không cho nàng chịu ủy khuất mà ở bên cạnh Long Hạo Thiên; Huống hồ, lấy bản tính kiêu ngạo của sur muội, cũng tuyệt đối không thể cùng người khác chung một chồng.

Nghe vậy, Hải Diệu sắc mặt chưa biến, hai tròng mắt hơi hạ, trầm ngâm hồi lâu.

“Sur huynh, việc này huynh không cần lo lắng. Lấy hiểu biết của muội đối với hấn, hấn không có khả năng đồng ý tứ hôn. Nếu muội đoán không sai, hấn vội vã chạy về, nhất định là vì muốn ngăn cản cuộc hôn sự này; Huống chi muội cùng hấn đã có ước định, trước khi nội thương của muội khỏi hấn, muội sẽ không rời khỏi hấn. Sur huynh, huynh vẫn là nhanh chóng đưa muội trở về đi.”

Với sự ép buộc của Long Hạo Thiên đối với nàng, nàng tin tưởng hấn tuyệt đối không thể buông tha cho nàng; Huống chi từng nghe nói hấn nhiều lần cự tuyệt bức hôn của Hoàng Thượng cùng Thái Hậu, nàng tin tưởng lần này tứ hôn hấn cũng sẽ không đồng ý.

“Muội đã tin tưởng như vậy, ta cũng không tiện ngăn cản muội. Nhưng là có một việc ta phải nói với muội.”

Xem ra sur muội đã động tâm đối với Long Hạo Thiên rồi, cho dù trước mắt không có, cũng không đại biểu về sau sẽ không, ít nhất trước mắt sur muội không muốn rời khỏi Long Hạo Thiên, chỉ là điểm này, hấn cũng không nên xen vào việc của người khác.

“Chuyện gì?”

“Tu La trốn ngục.”

“Cái gì?! Chuyện này phát sinh lúc nào?”

Hải Diệu kinh hãi. Để cho Tu La chạy thoát được, chỉ sợ muốn bắt hấn lại sẽ rất khó khăn.

“Nửa tháng trước. Ngay trước ngày hành hình một đêm, hấn đã gãy khóa xích sắt, giết bốn bộ khoái cai ngục. Hiện tại các huyện nha lớn đang toàn lực truy nã hấn. Sur muội, muội phải tự mình cẩn thận, nếu để lộ tin tức để hấn biết muội không chết, hấn tuyệt sẽ không bỏ qua cho muội.”

Sur muội hiện tại hai mắt mù, người lại bị nội thương nghiêm trọng, tuyệt đối không phải là đối thủ của Tu La, cũng may nàng có Long Hạo Thiên bảo hộ, hấn là không có việc gì.

“Muội đã biết, muội sẽ cẩn thận, chỉ hận hiện tại muội không thể bắt hấn về quy án. Sur huynh, huynh phải cẩn thận.”

Sau khi Ngọc Diện thần bộ rơi xuống vách núi, đã không còn tồn tại trên đời này, từ nay về sau, cũng không còn người tên Đông Phương Kiệt.

“Hay cho một đôi sur huynh muội tình thâm, thật đúng là làm người ta ca ngợi.”

Bỗng dưng, một đạo tiếng nói hùng hậu âm trầm phiêu tiến vào trong rừng cây, theo sau là một thân hình cao lớn không tiếng động xuất hiện.

“Khá lắm Thành Cương, dám mang người từ trong tay ta đi, xem ra là không đem Tĩnh vương ta đây để vào mắt rồi?”

Con người đen của Long Hạo Thiên nguy hiểm nheo lại, Thành Cương theo bản năng hành động lấy thân bảo vệ Hải Diệu, khiến con người hấn xẹt qua một chút tàn nhẫn, song chừng hai bên người cũng âm thầm vận khí, tức giận xoay quanh ở ngực.

“Buông tha sư huynh ta đi, huynh ấy hiểu lầm là ta bị người khổng chế, nên huynh ấy mới đưa ta đi thôi.”

Hải Diêu cho dù hai mắt không thể thấy, cũng hiểu được có khả năng vì nàng mà xảy ra một hồi quyết chiến; Để tránh sư huynh phải vất vả, nàng sờ soạng đi hướng hắc, lúc hai tay chạm đến trong ngực dày rộng của hắn, hai tay cũng chủ động ôm chặt thân hình vì tức giận mà cứng ngắc của hắn, không cho hắn có cơ hội ra tay.

“Vương gia, nếu chỉ là sự hiểu lầm, ta đây sẽ rời khỏi, sư muội liền làm phiền người chiếu cố.”

Hiểu được dụng tâm của sư muội, hướng chỉ đây là sư muội lựa chọn, Thành Vương tự biết không tiện ở lại đây lâu, hai nắm ôm lại, thân hình nhảy, trong chớp mắt đã rời khỏi rừng cây.

“Sư huynh nàng hiểu lầm nàng bị ta khống chế, mà nàng lại lựa chọn đi về phía ta, là vì bảo vệ sự bình an cho sư huynh nàng, hay là tự biết chính mình không thể thoát khỏi?”

Ngón tay dài nâng cằm nàng lên, con ngươi đen sắc bén nhìn chăm chú vào biểu tình dung nhan thanh lệ của nàng, không bỏ qua một tia cảm xúc nào của nàng, hơi thở nóng rực ẩn chứa tức giận, thổi ở trên mặt nàng.

“Đều không phải.”

Giơ cao hai tay lên, chủ động vòng quanh cổ hắn, hai tròng mắt trong suốt không có tiêu cự nhìn hắn.

“Chỉ vì đây là ước định của chúng ta. Chẳng lẽ Tĩnh vương luôn luôn tự cho mình rất cao cũng không nắm chắc có thể làm ta yêu thương người sao?”

“Nhớ kỹ lời nói hiện tại của nàng, tốt nhất đừng để ta phát hiện nàng đang gạt ta.”

Cánh tay sắt nhanh chóng chế trụ eo nhỏ của nàng, khiến thân thể hai người không có một kẽ hở, môi lửa nóng phút chốc dán chặt vào môi mềm mại của nàng, tư thái cuồng ngạo mạnh mẽ kia, như là hận không thể đem nàng một ngụm nuốt vào, mãi đến khi nàng sắp không thở nổi mới buông nàng ra, bạc môi để ở môi phấn hồng đang thở dốc của nàng nhỏ giọng nói:

“Từ giờ trở đi, ta sẽ không để nàng có cơ hội rời khỏi tầm mắt của ta.”

Không đợi nàng phản ứng, đã ôm lấy nàng, đi ra khỏi rừng cây, theo sát phía sau là Lưu Dĩnh với vẻ mặt lo lắng.

Mất thấy Vương gia đối với Đông Phương Hải Diêu liễu lĩnh, cuồng nhiệt giữ lấy, thực tại làm người ta lo lắng, chỉ hy vọng Đông Phương Hải Diêu tốt nhất không phải đối với Vương gia là hư tình giả ý, nếu không chỉ sợ toàn bộ Đông Phương phủ đều chịu tai ương.

Vừa vào trong xe ngựa tốc độ đã không còn thông thả như lúc trước, càng không ngừng đi nhanh, Lưu Dĩnh phụ trách đánh xe cùng Hạnh Hoa ngồi ở một bên tất cả đều là vẻ mặt lo lắng, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn rèm che ở phía sau, mơ hồ nghe được thanh âm lo lắng của Long Hạo Thiên.

“Hải Diêu, nàng có chịu một chút, phía trước chính là vương phủ, một hồi đến vương phủ, ta lập tức đi tìm ngự y đến chẩn trị cho nàng!”

Khuôn mặt tuấn tú của Long Hạo Thiên bị che kín bởi lo âu, con ngươi đen lo lắng nhìn người trong lòng không biết vì sao đột nhiên lại sốt cao, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ của nàng đỏ lên khác thường, toàn thân nóng bỏng, khuôn mặt nhỏ nhắn thông khổ tựa vào cần cổ hắn, tay nhỏ bé đặt lên xiêm y trước ngực, giống như cổ nện đau đớn, miệng thỉnh thoảng dật ra than nhẹ không ổn:

“Long Hạo Thiên..... Ta rất khổ sở.....”

Nàng chỉ cảm thấy toàn thân giống bị lửa đốt, ngực nặng nề khác thường, làm nàng sắp không thở nổi, mà trước mắt nàng có thể dựa vào cũng chỉ có hắn.

“Ta biết. Hải Diêu, nàng nhất định phải tiếp tục chống đỡ.”

Long Hạo Thiên đau lòng không nỡ nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang khó chịu của nàng. Đều do hắn không tốt, quên lời dặn của Đông Phương Đường, nhìn thân mình nàng nội thương quá nặng, phải cẩn thận điều dưỡng, không thể có nửa điểm mệt nhọc, càng không thể chịu một chút phong hàn, nếu không chỉ sợ sẽ trở nên càng khó giải quyết; Nguyên tưởng rằng thân mình nàng đã tốt hơn, không ngờ nhiều ngày không ngừng chạy đi, tuy rằng xe ngựa chạy rất chậm, vẫn là không đủ cẩn thận, mới có thể để nàng bệnh thành như vậy.

Long Hạo Thiên đem thân thể mềm mại trong lòng ôm thật chặt, hận không thể thay nàng nhận những thống khổ này; Nàng tuyệt không có thể gặp chuyện không may, phát hiện người trong lòng đã ngắt đi, hắn hoảng sợ rống to với Lưu Dĩnh đang đánh xe:

“Lưu Dĩnh, mau hơn chút nữa!”

Với tốc độ kinh người của xe ngựa, Hạnh Hoa ngồi ở bên cạnh Lưu Dĩnh đã sớm bị dọa đến trắng mặt, cũng may Tĩnh vương phủ ngay tại phía trước cách đó không xa, bằng không tìm của nàng cũng sắp nhảy ra ngoài.

Một khắc chung sau(10phút), xe ngựa đã đứng trước cửa Tĩnh vương phủ, Long Hạo Thiên lập tức ôm Hải Diêu xuống xe ngựa, hướng về phía Lưu Dĩnh ở đằng sau vội la lên:

“Maul! Lập tức tiến cung, truyền mệnh lệnh của ta, thỉnh ngự y đến một chuyến!”

“Vâng.”

Lưu Dững nhận lệnh, thân hình chợt lóe, hướng hoàng cung mà đi.

Long Hạo Thiên ôm Hải Diêu, chạy gấp tiến vào trong vương phủ, một mạch hướng thẳng nơi ở của mình, ven đường tất nhiên là kinh động không ít người hầu, đoàn người còn chưa kịp trong kinh ngạc vì Vương gia đột nhiên hồi phủ mà hoàn hồn lại, đã bị thần sắc âm trầm trên mặt hắn làm sợ tới mức tự động vọt đến một bên.

Long Hạo Thiên ôm Hải Diêu đặt lên trên giường mình, Hạnh Hoa theo sát ở phía sau thông minh đã sớm chuẩn bị tốt một chậu nước lạnh, lấy khăn ngâm vào nước lạnh, tức thì bị Long Hạo Thiên một phen cướp đi, tự mình lấy khăn đặt trên trán Hải Diêu đang hôn mê.

Con người đen lo lắng nhìn thẳng người trên giường, hai tay nhẹ nhàng nắm chặt tay nhỏ bé đang nóng của nàng, lòng nóng như lửa đốt không biết nên làm sao cho phải.

“Đi xem ngự y đã đến chưa!” Hướng về phía Hạnh Hoa đang đứng ở một bên rộng to.

“Vâng.”

Hạnh Hoa bị tiếng hô đột ngột này làm giật mình, sắc mặt trắng bệch, ba bước cũng làm thành hai bước chạy ra khỏi phòng.

“Hải Diêu, nàng không có việc gì, ta không cho phép nàng có việc.”

Bàn tay to khỏe vượt hai gò má hồng khác thường của nàng, tâm tình hắn giờ phút này tựa hồ lại như lúc nàng rơi xuống vách núi, sống chết chưa biết, hắn suốt ngày tâm tình lo lắng đề phòng, sợ hãi bất an.

“Vương gia, Đông Phương Đường đến.”

Lưu Dững bước nhanh đến, Đông Phương Đường đi theo phía sau. Hắn đi vào cung một chuyến, không ngờ vừa vặn gặp được Đông Phương Đường cũng vào chẩn bệnh cho hoàng hậu, vì thế vội vàng đem người mang về.

Long Hạo Thiên nhìn thấy người tới, vội vàng đứng dậy nhường chỗ, đứng lặng ở một bên, sốt ruột nhìn hắn bắt mạch cho Hải Diêu.

Sau khi Đông Phương Đường bắt mạch xong, gương mặt ôn hòa toát ra một chút ngưng trọng, chỉ thấy hắn vội vàng lấy một bình sứ ngọc từ trong lòng ra, lấy một viên thuốc, bỏ vào miệng Hải Diêu, rồi mới rời khỏi giường, đi đến bàn tròn sớm đã chuẩn bị giấy bút, viết phương thuốc ra, đưa cho Hạnh Hoa ở một bên.

“Lập tức chiếu theo phương thuốc này đi lấy dược, ba chén nước nấu thành một chén, tức tốc đem dược bụng tôi.”

“Dược, ta đi làm ngay lập tức.”

Hạnh Hoa tiếp nhận phương thuốc, vội vàng đi ra ngoài.

“Tình huống hiện tại của nàng thế nào?”

Tính nhẫn nại của Long Hạo Thiên chỉ tới khi hắn ta viết xong phương thuốc, không đợi Đông Phương Đường chủ động báo cho biết, lập tức hỏi.

Sắc mặt Đông Phương Đường trầm trọng, hai tròng mắt hơi nhíu nhìn thẳng hắn, quay gót đi trở về giường, nhìn tiểu muội bệnh tình chuyển nặng, giọng điệu mang theo thần thiết chỉ trích.

“Vương gia, ta nhớ rõ từng luôn nói cho người, tình huống thân thể tiểu muội hiện nay không giống người bình thường, nội thương quá nặng, có thể sống sót đã là may mắn, cho dù tình hình nàng phục hồi như cũ có tốt, nhưng vẫn không thể khinh thường, phải tiêu tốn thời gian nửa năm điều dưỡng, lại càng không thể chịu chút phong hàn hay ôn ba nào; Nhưng hôm nay cái mạng nhỏ của nàng, lại suýt nữa bị mất trên tay người. Vương gia, người làm cho ta thập phần hối hận chính mình đã nhờ vả người, nếu người không thể chiếu cố tiểu muội thật tốt, như vậy ta thân là huynh trưởng, nhất định phải đem nàng đi.”

“Người mơ tưởng. Không có sự cho phép của ta, ai cũng đừng nghĩ mang nàng đi. Lần này là sơ sẩy của ta, ta cam đoan loại chuyện này sẽ không xảy ra lần nữa.”

Khuôn mặt tuần tú của Long Hạo Thiên hung ác nham hiểm làm cho người ta sợ hãi, cằm căng thẳng, con người đen xẹt qua một chút tàn nhẫn, thân hình cao lớn hộ ở trước giường, với tư thế nếu hắn muốn kiên quyết mang người đi, sẽ không ngại cùng hắn đánh một trận.

Ngay lúc hai người tức giận hết sức căng thẳng thì Hạnh Hoa bụng dược đã đun xong trên tay, cước bộ vội vàng đi đến.

“Vương gia, dược đã đun xong.”

“Đưa ta.”

Tiếp nhận chén thuốc, thân hình cao lớn ngồi xuống ở bên giường, ôm lấy Hải Diệu đang hôn mê, để nàng nằm dựa vào trong lòng hắn, giữa đầu đêm chén thuốc uống vào, một ngụm một ngụm tự mình dứt nàng uống hết, rồi hướng về phía Hạnh Hoa ở đằng sau ra lệnh:

“Đông Phương đại phu đã mệt rồi, dẫn hắn đi đến phòng khách nghỉ ngơi.”

“Đông Phương đại phu, mời.”

Hạnh Hoa ở một bên nhìn thấy đều mặt đỏ tím đập, ngượng ngùng cúi đầu, hướng về phía Đông Phương Đường ở bên cạnh nhỏ giọng nói.

Đông Phương Đường nhíu mày, nhìn phương thức Long Hạo Thiên cho tiểu muội uống được, hành động này của hắn cũng muốn chứng tỏ Hải Diệu là người của hắn, ai cũng đừng mong mang nàng đi; Có thể có một chuyện hắn vẫn phải hỏi rõ ràng mới được.

“Vương gia, về chuyện Hoàng Thượng tứ hôn, không biết ngài tính làm gì?”

“Lần này ta gấp rút trở về cũng là vì việc này, ta sẽ thỉnh Hoàng Thượng tứ hôn cho ta cùng Hải Diệu, đời này trừ bỏ Đông Phương Hải Diệu nàng, ai ta cũng sẽ không lấy, vị trí Tĩnh vương phi trừ nàng ra không còn ai khác.”

Long Hạo Thiên lấy ống tay áo nhẹ lau một ít được bên môi nàng. Nếu không phải vì việc này phải trở về gấp, cũng sẽ không liên lụy nàng, khuôn mặt tuần tú nhẹ vuốt khuôn mặt vẫn đang nóng của nàng. Một khi Hoàng Thượng tứ hôn, nàng cũng sẽ đừng mong chạy trốn.

“Ta đã cho muội ấy dùng một viên băng tâm ngọc lộ hoàn trước rồi, có thể bảo vệ tâm mạch của muội ấy, hiện tại muội ấy lại uống xong được, chờ sau khi muội ấy tỉnh lại sẽ không có việc gì nữa.”

Gương mặt ôn hòa của Đông Phương Đường lại có chút đậm chiều; một lời Hoàng Thượng tứ hôn này, tiểu muội chính là người của Long Hạo Thiên.

Thôi! Hết thảy vẫn là chờ muội ấy tỉnh lại sẽ nói sau. Gót chân vừa chuyển, để tiểu muội lại cho Long Hạo Thiên tự hắn chiếu cố, đi khỏi tấm phòng của hắn.

Đây là nơi nào?

Hải Diệu vừa mở mắt ra, nhìn đầu giường điêu khắc tinh xảo, cùng bốn phía tràn ngập những vật trang trí, bài trí giá trị bất phàm, ánh mắt nghi hoặc cuối cùng dừng ở trên người nam nhân cao lớn ngồi ở bên giường nhắm mắt ngủ say.

Là hắn chiếu cố nàng cả một đêm sao?

Hắn thân là Vương gia cao quý, vì sao không lệnh cho tỷ nữ chiếu cố nàng được rồi, việc gì phải khiến chính mình mệt nhọc như thế?

Nhìn khuôn mặt tuần tú mệt mỏi của hắn, hồi tưởng từ sau khi bị hắn mang về Vân Yên bộ quán, hắn đối với nàng chiếu cố cẩn thận, còn có tình cảnh hai người nhiều lần lỏa thân cùng ngâm trong hồ ôn tuyền.

Hắn nói, theo lúc ban đầu hắn đối với nàng là đoạt lấy, đến cuối cùng không tự chủ được mà ái mộ.

Hắn nói, hắn thật cao hứng khi nàng còn sống.

Hắn nói, kiếp này nàng nhất định là Tĩnh vương phi của hắn, đừng mơ tưởng thoát khỏi bên người hắn.

Mà nàng..... Đến hiện tại, để tay lên ngực tự hỏi, nàng thật sự muốn chạy trốn sao?

Tay nhỏ bé mới nhẹ sờ lên khuôn mặt hắn, ngay sau đó tức thì bị hắn cầm tay lại, một đôi con ngươi đen sắc bén lập tức mở ra.

Long Hạo Thiên đang ngủ say chợt cảm thấy khác thường, không ngờ hắn theo bản năng cầm lại cảm được tay nàng, mà người nhỏ nhắn trên giường chính là mở to một đôi mắt sáng trong suốt nhìn chăm chú vào hắn.

“Nàng tỉnh rồi.”

Long Hạo Thiên mừng rỡ, bàn tay to cẩn thận sờ hai má của nàng, con ngươi đen kích động nhìn nàng.

“Có chỗ nào không thoải mái hay không?”

“Ngươi luôn luôn ở bên cạnh chiếu cố ta sao?”

Về mặt vui sướng kích động của hắn làm tâm nàng mạnh nổi lên gợn sóng thật lớn; Tại đây một khắc, nàng rốt cục hiểu được, nàng không muốn lại chạy thoát.

“Hải Diệu, mắt của nàng.....”

Con ngươi đen của Long Hạo Thiên phụt ra một chút pháo hoa, kinh hi nhìn con mắt sáng trong suốt của nàng đang nhìn hắn không chuyển mắt, không

hề là không có tiêu cự nữa, hai mắt của nàng đã thấy được.

“Đúng vậy, hai mắt của ta đã thấy được ánh sáng.”

Hai tay Hải Diêu cử động thân mình muốn ngồi dậy, ngay sau đó, thân thể mềm mại yếu ớt tức thì được một đôi cánh tay sắt ôm chặt, đổ vào trong bộ ngực dày rộng, cảm cũng tùy theo bị nâng lên, con mắt sáng chống lại một đôi mắt đen dị thường lửa nóng.

“Hai mắt của nàng thật sự tốt lắm.”

Hai mắt Long Hạo Thiên sáng như đuốc, nhìn chăm chăm ở hai mắt của nàng, xác nhận lần nữa đáy mắt nàng toát ra thần thái, thể này mới chân chính yên tâm.

Con mắt sáng trong suốt thú vị nhìn thẳng đáy mắt mừng như điên của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ tuyệt mỹ giờ lên một chút cười, trêu ghẹo hỏi:

“Ngươi rốt cuộc muốn xem tới khi nào? Ta đã đói bụng, cũng không thể để ta ăn no trước rồi tùy ngươi muốn xem bao lâu cũng có thể.”

Long Hạo Thiên sững sốt, con ngươi đen thật sâu dừng ở nàng, trên khuôn mặt tuấn tú có mặt sùng nịch, bàn tay to khỏe vượt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vẫn tái nhợt, ôn nhu nhỏ giọng nói:

“Đây chính là nàng nói. Chờ nàng ăn no, tùy ta thích xem bao lâu cũng có thể.”

Con mắt sáng của Hải Diêu hơi cúi, nhưng cười không nói, hần thân mật đụng chạm đã sớm thành thói quen rồi.

“Người đâu!”

Long Hạo Thiên hiện tại một khắc cũng không muốn rời người trong lòng, hướng ra bên ngoài hô to.

Tiếng chưa dứt, lập tức đã thấy Lưu Dững vội vàng đi vào, nguyên tưởng rằng là xảy ra chuyện gì, nhưng sau khi nhìn thấy hai người ôm nhau trên giường bất giác sững sốt.

“Lập tức phân phó phòng bếp, chuẩn bị một ít đồ ăn thiện đưa vào, thuận tiện mời Đông Phương Đường đến đây một chuyến.”

“Vâng.”

Lưu Dững vuốt cằm, liếc mắt nhìn hai người một cái, nhanh chóng rời đi.

“Tam ca đã ở đây sao?”

Đôi mắt Hải Diêu trong nháy mắt tỏa sáng, kinh hi nhìn hắn.

“Có tất yếu vui vẻ như vậy không? Nửa tháng trước mới gặp qua còn gì, tình cảm huynh muội các người cũng không tránh khỏi tốt quá rồi.”

Con ngươi đen của Long Hạo Thiên xẹt qua một chút không hòa hoãn, tươi cười trên mặt hắn làm hắn càng thêm chói mắt.

“Xin hỏi Vương gia người là đang ghen sao?”

Một đôi mắt sáng của Hải Diêu có ý trợn to, trên mặt thanh lệ tựa tiểu phi tiểu, ngữ điệu tràn ngập hứng thú.

“Đúng vậy. Bởi vì hắn là huynh trưởng nàng, cho nên ta có thể nhẫn nại. Nhưng là, nhớ kỹ, không cho phép đối với nam nhân khác toát ra loại tươi cười này, bao gồm cả Thành Cương cũng vậy.”

Hắn một ngụm thừa nhận, đồng thời cũng cảnh cáo nàng, vì tốt cho nàng cũng như đối phương, không cần dễ dàng thử nghiệm cực hạn của hắn, nếu không hắn khó kiềm giữ được mà không làm ra chuyện gì đâu.

Xoay mình, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, cửa phòng bị đẩy ra, đi vào là bóng dáng cao to.

“Tam ca!” Hải Diêu vừa thấy người tới, vui vẻ kêu to.

“Tiểu muội..... Hai mắt của muội thấy được sao?”

Tầm mắt hai huynh muội đối diện nhau, khóe môi Đông Phương Đường cong lên một nụ cười, bước đi hướng về phía giường.

Mây rậm của Long Hạo Thiên hơi nhướng, đem người trong lòng dịu dàng xuống rồi tránh chỗ để Đông Phương Đường khám bệnh.

Đông Phương Đường xem xong mạch của nàng, lại kiểm tra khối sưng sau đầu nàng, vừa lòng nói:

“Chúc mừng muội, tiểu muội, khối sưng sau đầu muội đã hết.”

“Tam ca, sao huynh có thể vừa vịn ở đây?”

Ngay tại khi hai huynh muội vui sướng nói chuyện, Lư Dững từ ngoài đi đến, nhỏ giọng nói ở bên tai Long Hạo Thiên, chỉ thấy khuôn mặt tuần tú của Long Hạo Thiên trầm xuống, nhìn về phía Hải Diêu ngồi ở trên giường.

“Hải Diêu, ta có việc phải ra ngoài một chuyến. Chờ ta trở lại.”

Long Hạo Thiên đi về phía trước, bàn tay to cẩn thận khẽ vuốt hai má nàng, con ngươi đen thật sâu nhìn chăm chú nàng hồi lâu, như vậy mới không nỡ mà xoay người rời đi, Lư Dững cũng theo đuôi phía sau.

“Tam ca, xảy ra chuyện gì sao? Thần sắc Long Hạo Thiên có chút quái dị.”

Nàng chú ý tới, Lư Dững không biết ở bên tai Long Hạo Thiên nói cái gì, sắc mặt hắn liền thay đổi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Đông Phương Đường đánh giá bộ dáng nàng nhưu mây lo lắng thì thờ dài, có lẽ sầu lo lúc trước của hắn là dư thừa rồi.

“Muội cũng biết lần này hắn vội vã trở về là vì chuyện gì chứ?”

“Biết. Sư huynh đã nói với muội, là vì chuyện Hoàng Thượng tứ hôn.”

“Vậy theo muội thấy, Long Hạo Thiên có chấp nhận không?” Hai tròng mắt sắc bén của Đông Phương Đường ngưng lại nhìn nàng.

“Sẽ không.” Đôi mắt sáng khẽ nhắm, chắc chắn nói.

“Đúng vậy, muội thật sự đủ hiểu hắn. Lần này hắn tiến cung, ngoại trừ muốn ngăn cản Hoàng Thượng tứ hôn ra, trọng yếu nhất là, còn thỉnh Hoàng Thượng tứ hôn cho hắn cùng muội.”

Xem ra, tiểu muội đối với Long Hạo Thiên tuyệt đối không thể không có chút cảm tình nào, chỉ bởi điểm hai người tâm ý tương thông này, cũng liền có thể kết luận.

“Cái gì? Tứ hôn?!”

Hải Diêu nghẹn họng nhìn trần trời! Không hổ là phong cách hành sự của Long Hạo Thiên, như thế chẳng phải cắt đứt đường lui của nàng sao? Nàng sớm biết hắn đối với nàng không có khả năng buông tay, nhưng chiều này không khỏi cũng quá độc đi. Nàng nhận rõ tình cảm chính mình là một chuyện, nhưng nàng còn chưa muốn gả đi sớm như vậy a.

“Tiểu muội, muội thành thật nói cho tam ca biết, muội đối với Long Hạo Thiên rốt cuộc là loại tình cảm nào? Nếu muội thực không muốn gả cho hắn, ta có thể lập tức mang muội rời khỏi nơi này.

Nếu nàng thật sự không muốn gả cho hắn ta, dù cho từ nay về sau có phải đắc tội với Long Hạo Thiên đi nữa thì bất luận như thế nào, dùng hết thảy phương pháp, ba huynh đệ bọn họ cũng sẽ bảo hộ nàng rời xa Long Hạo Thiên.

“Cho dù bởi vậy mà khiến Đông Phương gia chịu tội phạm thượng diệt môn sao?”

Lời nói của Long Hạo Thiên lúc đó, vẫn còn vang vọng bên tai. Nàng cực không nổi.

“Chẳng lẽ muội không tin tưởng năng lực của ba vị ca ca sao? Cho dù phải chạy trốn, cũng tuyệt không hy sinh một người nào của Đông Phương gia.”

Điểm này, ba huynh đệ bọn họ vẫn còn có năng lực, hiện tại chỉ xem nàng quyết định như thế nào thôi.

Con mắt sáng của Hải Diêu ẩn chứa lệ quang, cảm động nhìn về mặt kiên quyết của tam ca. Có một câu nói này của tam ca là đủ rồi.

“Tam ca, họa là muội gây nên, muội không muốn vì chuyện của mình mà liên lụy đến bất cứ người nào của Đông Phương phủ. Huống chi, hiện tại muội, cũng không muốn rời khỏi hắn.”

Lần cực này nàng thua rồi, nàng đã yêu thương nam nhân cuồng bá này, hơn nữa nàng mãnh liệt hoài nghi, cho dù nàng đến cuối cùng vẫn như cũ không thể yêu thương hắn, hắn sẽ có thể thật sự thả nàng đi sao? Dù sao ngay từ đầu nam nhân này đã đối với nàng không buông tay rồi.

“Tiểu muội, muội yêu thương hắn.”

Quả thực như sở liệu của hắn. Như vậy cũng tốt, đem tiểu muội giao cho Long Hạo Thiên chiều cô, ba huynh đệ bọn họ cũng có thể yên tâm.

“Đúng vậy, muội yêu thương hắn.”

Nét mặt thanh lệ biểu lộ một nụ cười, lần đầu tiên thân nhiên thừa nhận tâm ý chính mình.

“Cam tâm tình nguyện trở thành Tĩnh vương phi sao?” Xác nhận lại nàng không có nửa điểm miễn cưỡng lần nữa.

“Đúng, cam tâm tình nguyện.”

Hải Diêu cười khổ thờ dài. Nàng muốn du ngoạn giang hồ, dạo khắp ngũ hồ tứ hải, giấc mộng đi khắp đại giang nam bắc xinh đẹp từ nay về sau đã thành xa vời rồi.

“Nếu đây là quyết định của muội, chúng ta đây cũng sẽ không có gì để nói, chỉ cần muội vui vẻ là được rồi.”

Đông Phương Đường kỳ thật cảm thấy có thể thờ dài nhẹ nhõm một hơi. Cù khoai lang phồng tay này từ nay về sau quăng cho Long Hạo Thiên lo đi, trách nhiệm của ba huynh đệ bọn họ cuối cùng cũng được đỡ xuống, nên nhanh chóng nói cho hai vị huynh trưởng tin tức tốt này mới được.

“Tam ca, đừng tưởng rằng muội không biết ba người các huynh đang nghĩ cái gì. Trong lòng các huynh nhất định là thật sự vui vẻ, nhất là đại ca; Không chỉ có thành công khiến muội khôi phục thân phận nữ nhi, về sau cũng không cần phải phiền não về chuyện của muội nữa rồi, nhất cử lưỡng tiện, muội nói có đúng không?”

Hải Diêu hừ lạnh, tâm tư ba vị huynh trưởng nàng đã sớm nhìn thấu, bất quá đáy lòng vẫn là cảm tạ quan tâm của bọn họ, dù sao gặp được một tiểu muội thích gây rắc rối như nàng, cũng khó trách ba người bọn họ sẽ bị thương căn não.

“Muội biết là tốt rồi.”

Đông Phương Đường yêu thương khẽ vuốt mái tóc đen mềm mại của nàng, xoay mình lại nhớ tới một chuyện, giọng điệu thận trọng dặn nàng.

“Chờ khi thương thế của muội tốt rồi thì cùng Long Hạo Thiên về nhà một chuyến, mọi người đều thực lo lắng cho muội. Có chuyện muội vẫn còn chưa biết, mạng nhỏ này của muội có thể được cứu vớt, ít nhiều cũng nhờ trước đó nhị tẩu đã báo cho biết, nếu không, ta cũng không có khả năng vừa vận xuất hiện ở đó mà hợp thời cứu muội một mạng đâu.”

Thật ra, thế tử Tào Tử Vận của Đông Phương Ngao, bởi vì bản thân có năng lực biết trước tai họa, bởi vậy biết được mình nhất định sống không qua mười chín tuổi, may mắn gặp gỡ Đông Phương Ngao, dựa vào tổ tiên Đông Phương gia tích đức, phúc trạch thâm hậu, mới cứu được một mệnh, nhưng cũng từ nay về sau đánh mất năng lực biết trước tai họa.

Nhưng lần này, Tào Tử Vận không biết vì sao lại nằm ác mộng ba ngày liên tục, trong mộng chứng kiến đều là cùng một địa điểm, còn có Đông Phương Hải Diêu mệnh ở sớm tối, trong lòng biết có dấu hiệu, mới muốn Đông Phương Đường đi đến đó một chuyến, không ngờ thật đúng là kịp thời cứu nàng.

“Xem ra, muội phải cảm tạ nhị tẩu thật nhiều mới đúng.”

Nghe vậy, Hải Diêu ngoài kinh ngạc ra, cũng nhớ lại lời nói của thầy tướng số khi còn ở Khâu Lăng thành, xem ra nàng đã tránh được một kiếp.

Cốc cốc. Ngoài cửa phòng truyền đến tiếng gõ cửa, sau đó cửa phòng bị đẩy ra, đi ở đầu là một nữ tử một thân hoàng sam(áo vàng) váy áo xinh đẹp, đi theo phía sau là Hạnh Hoa bung được thiện.

“Quá giống. Người thật là muội muội sinh đôi của Đông Phương Kiệt sao?”

Long Thiên Kỳ ngày hôm qua biết huynh trưởng ôm một vị cô nương trở về, hơn nữa liền an trí ở trong tấm phòng của hắn; Nàng vẫn không có cơ hội tiến vào nhìn một cái, thật vất vả đợi cho huynh trưởng rời đi, lúc này mới chạy nhanh lại đây tìm tòi đến tận cùng.

Nhìn người trước mắt trung ra gương mặt tương tự, làm nàng không khỏi nhớ tới Đông Phương Kiệt đã rơi xuống vách núi mà bỏ mình. Cuộc bộ chuyển động, đi đến trước giường, tình tế đánh giá dung mạo của nàng, dung nhan thanh lệ tuyệt mỹ như thế, còn một thân yếu đuối kia có thể làm nam tử trong thiên hạ nổi lên ý muốn bảo hộ, cũng khó trách huynh trưởng lại hăm sâu như vậy.

“Tham kiến quận chúa.” Đông Phương Đường đứng dậy chấp tay hành lễ.

“Đông Phương Kiệt thật sự đã chết sao?”

Long Thiên Kỳ qua lại nhìn hai người, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở trên mặt Hải Diêu. Cho dù tin Đông Phương Kiệt chết đã truyền khắp giang hồ thôn dã, nhưng đến bây giờ nàng vẫn là không muốn tin tưởng, thế nào cũng phải nghe được đáp án từ chính miệng bọn họ mới bằng lòng hết hy vọng.

“Đúng vậy, Tử đệ thật sự đã chết.”

Đông Phương Đường lấy ánh mắt hơi khiển trách liếc mắt người trên giường một cái. Lại là một nữ tử yêu thương tiểu muội phần thành nam trang, cho nên nói sớm ngày bắt muội ấy khôi phục nữ nhi thân phận là rất đúng, tránh cho có thêm nhiều người bị hại.

Hải Diêu đối mặt với ánh mắt trách cứ của huynh trưởng, chỉ có thể dưới đáy lòng bất đắc dĩ mà ca thán. Nhìn vẻ mặt đau thương của Long Thiên Kỳ, chột dạ không biết nên nói cái gì.

Được đến đáp án trong dự kiến, sắc mặt Long Thiên Kỳ âm trầm, lập tức mạnh lấy lại tinh thần, quan tâm hỏi Đông Phương Đường chuyện có liên quan đến bệnh tình của Hải Diêu.

“Đông Phương đại phu, nàng là bị sao vậy? Nghe Hạnh Hoa nói nội thương của nàng rất nặng, mấy tháng trước hai mắt còn không nhìn thấy, rốt cuộc là ai, sao lại nhẫn tâm đối với một cô nương hạ độc thủ như vậy?”

Nếu nàng là muội muội Đông Phương Kiệt, lại là nữ tử huynh trưởng yêu thích, kia vô cùng có khả năng là đại tẩu tương lai của nàng, nàng đương nhiên phải quan tâm chiều cố nhiều.

“Đa tạ quan tâm. Tiểu muội là bị đạo tặc đẩy xuống vách núi, mới chịu trọng thương này.”

Đông Phương Đường nói dối mà mặt không đỏ khí không suyễn, thần sắc bình thản, hai tròng mắt thành khăn, làm cho người ta nửa điểm hoài nghi cũng không có.

“Đa tạ quận chúa quan tâm, ta không có gì đáng ngại.”

Dưới đáy lòng Hải Diêu hiện tại thực bội phục biểu tình ôn hòa vô hại của tam ca, nếu hắn thật sự có tâm muốn gạt người, chỉ sợ người nọ chẳng những sẽ ngoan ngoãn bị lừa, nói không chừng ngược lại còn có thể cảm tạ hắn.

“Cái gì mà không có gì đáng ngại! Hạnh Hoa đều nói với ta. Cô nương đã một cước bước vào quỷ môn quan, sao có thể không có gì đáng ngại được. Tên đạo tặc kia có bắt được không?”

Long Thiên Kỳ nghe được lòng đầy căm phẫn, hận không thể đem kia ác nhân ngàn đao vạn vạ, thay nàng ấy báo thù.

“Tên đạo tặc kia sớm bị bắt, đa tạ quận chúa quan tâm.”

Long Thiên Kỳ này thật đúng là thẳng tính, làm hại đáy lòng nàng không khỏi hiện lên một cổ áy náy.

“Quận chúa, người cũng đừng hỏi nữa, nên để tiểu thư dùng bữa trước đã.”

Hạnh Hoa đem cháo nhân sâm cẩn thận mang đến trước giường; Hải Diêu nói lời cảm tạ, đưa tay tiếp nhận, cử chỉ tao nhã, một ngụm một ngụm chậm nuốt.

Long Thiên Kỳ ở trước giường đi qua đi lại, nghiêng đầu có chút dăm chiêu đánh giá nàng.

“Ta về sau nên xưng hô với cô nương như thế nào mới phải đây?”

Nhìn chung quanh tâm phòng đại ca, còn có Đông Phương Hải Diêu giờ phút này đang nửa nằm trên giường, đại ca chưa từng để nữ nhân nào nằm trên giường huynh ấy, mà nay nàng kia lại là một ngoại lệ.

“Kêu đại tẩu được chứ!”

Hai tay vui vẻ vỗ vỗ. Dù sao sớm hay muộn cũng là người của Long gia bọn họ, kêu sớm hay kêu muộn cũng đều như nhau.

“Khụ! Khụ!”

Một trận tiếng ho khan mãnh liệt vang lên.

“Tiểu muội, muội không sao chứ?” Đông Phương Đường nhanh chóng vỗ vỗ lưng giúp nàng thuận khí.

“Tiểu thư, người có khỏe không?”

Hạnh Hoa vội vàng tiếp nhận chén cháo sắp khuyh đảo, lo lắng nhìn nàng.

Long Thiên Kỳ ở một bên nhìn ba người, hai mắt chớp động một chút gian xảo, nàng tin tưởng huynh trưởng nhất định sẽ thật cao hứng nếu nàng kêu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Cầm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Ngự thư phòng.

Đương kim Thánh Thượng Long Dực Phi một thân long bào vàng óng ánh ngồi trên án thư, năm ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, hai tròng mắt chớp động hứng thú, nhìn vị đường huynh* thân hình cao lớn đang đứng lặng trước bàn, trên mặt không một tia sợ hãi.

*đường huynh : anh họ xa.

“Ý tứ của Tĩnh vương hiện tại là muốn cự tuyệt thành hôn?”

“Đúng vậy.” Ngữ điệu nói năng rất có khí phách.

“Ngươi không sợ mất đầu sao?”

“Nếu thật sự mất đầu, ta không biết đã sớm chết mấy lần rồi, hôm nay sao còn có thể đứng ở đây.”

Long Hạo Thiên tức giận hừ lạnh. Hoàng Thượng xuất ra chiêu tứ hôn này thủ đoạn thật ti tiện; Cũng không phải lần đầu tiên, hắn cũng chưa bao giờ xem vào mắt, nhưng lần này lại vì Hải Diêu, nếu không một năm rưỡi rồi hắn cũng không trở về, làm hắn ta bất mãn với hắn.

“Nhưng lần này, ngươi lại tự mình đến trước mặt trẫm yêu cầu hủy bỏ tứ hôn, trẫm rất ngạc nhiên là vì nguyên nhân gì.”

Đĩ vãng, hắn ta luôn lớn mặt không thèm để ý, tự tại tiêu dao bên ngoài đến khi thấy đủ rồi mới trở về, vì hắn ta biết rõ hắn không có cách nào với hắn ta, bất quá sự thật đúng là như vậy, hại hắn phải đối mặt với trách cứ của Thái Hậu; Ở trong lòng Thái Hậu, địa vị của vị đường huynh này, có thể còn cao hơn vị Hoàng Thượng như hắn.

“Thỉnh Hoàng Thượng tứ hôn cho ta cùng Đông Phương Hải Diêu.”

Long Hạo Thiên cũng không khách khí, nói thẳng mục đích của hắn. Chỉ cần Hoàng Thượng tứ hôn, liền có thể chặt đứt đường lui của Hải Diêu, thứ hai, về sau Hoàng Thượng cùng Thái Hậu cũng không cần vì hôn sự của hắn mà phiền não nữa rồi.

“Đông Phương Hải Diêu là ai? Có thể làm Tĩnh vương luôn luôn không gần nữ sắc, mắt cao hơn trời chủ động yêu cầu tứ hôn, trẫm thật phần tò mò lai lịch của nàng.”

Long Dực Phi nghe vậy, tinh thần chấn động, hai tròng mắt tỏa sáng, phút chốc đứng dậy, bước xuống thềm đá bạch ngọc, đi đến trước mặt Long Hạo Thiên. Thân hình hai người tương đương, khí thế cũng bất phàm, nếu nhìn kỹ hai người, sẽ phát hiện hình dáng hai người có chút tương tự.

“Nàng là muội muội sinh đôi của Đông Phương Kiệt, nữ nhi duy nhất của Đông Phương gia. Bởi vì từ nhỏ thân thể gầy yếu nhiều bệnh, bị đưa đến Vương Quân Sơn điều dưỡng, ít người biết đến sự tồn tại của nàng.”

Long Hạo Thiên đã sớm cùng Đông Phương Đường thông đồng đầu vào đây, nói dối đến mặt không đỏ sắc, cũng không xem người bị mình lừa gạt là đương kim Thánh Thượng.

“Cái gì?! Muội muội của Đông Phương Kiệt!”

Long Dực Phi thật phần kinh ngạc, nhớ tới Đông Phương Kiệt đã chết, cảm thán nói:

“Đáng tiếc Đông Phương Kiệt tráng niên sớm thế**, thật là tổn thất lớn nhất của chúng ta, làm trăm quả thật thấy đối với Đông Phương phủ có chút thua thiệt. Bất quá, nói đi phải nói lại, Đông Phương Kiệt thân là nam tử, bề ngoài tuấn mỹ cùng phong thái vốn có của hắn đã làm nữ tử trong thiên hạ mê đắm, hưởng chi là muội muội sinh đôi của hắn, nói vậy chắc chắn sẽ có dung mạo khuynh thành. Trẫm muốn gặp nàng ấy.”

** tráng niên sớm thế : tuổi trẻ mất sớm

Còn chưa nói đến Đông Phương phủ cùng hoàng thất vẫn có quan hệ sâu xa. Đông Phương lão gia quá cố từng giữ chức Thái Sư, hơn nữa cùng cùng Đông Phương Đường cùng Đông Phương Kiệt có quen biết, càng làm Long Dực Phi đối với Đông Phương phủ càng thêm hảo cảm; Đông Phương Kiệt chết, làm cho hắn thật sâu cảm thấy thiếu Đông Phương phủ một phần ân tình.

“Hoàng thượng đương nhiên có cơ hội thấy nàng, chẳng qua đến lúc đó nàng đã là Tĩnh vương phi.”

Mây rậm hơi nhú, thần sắc không còn giận ở trên khuôn mặt tuấn tú biểu lộ không bỏ sót, không xem hắn là Hoàng Thượng, khẩu khí rất lớn.

“Ha ha! Đường huynh, về mặt ghen tuông của ngươi giờ phút này, thật đúng là khó gặp, thực nên để Thái Hậu nhìn một cái mới phải.”

Long Dực Phi một chút cũng không tức giận, ngược lại cười đến thoải mái, làm cho hắn càng muốn gặp Đông Phương Hải Diêu một lần.

“Hoàng Thượng rốt cuộc có ban thưởng tứ hôn không?”

Long Hạo Thiên trưng ra khuôn mặt âm trầm, không muốn nhiều lời vô nghĩa với hắn ta.

“Tứ hôn? Đương nhiên muốn tứ hôn! Khó được ngươi chủ động yêu cầu, cuối cùng nguyện ý thành thân, trẫm nếu là không thành toàn ngươi, để Thái Hậu đã biết, bên tai ta sao còn có thời điểm được thanh tịnh.”

Thái Hậu cùng hắn, hai người bọn họ nhiều năm qua vì hôn sự của đường huynh mà sốt ruột, nhưng hắn ta năm nay đã hơn ba mươi tuổi, lại thủy chung là một bộ thái độ không vội, ngược lại làm cho Thái Hậu phiền hà hắn làm hắn cũng không có ngày nào qua là yên ổn. Thăm nghĩ hắn - đương kim Thánh Thượng, vì hôn sự của hắn ta còn phải vừa đầm vừa xoa, thế mà hắn ta lại xem như việc không đáng lo, gần đây còn chơi trò mất tích, kết quả người xui xẻo vẫn là hắn; Thật vất vả đợi được hắn ta chủ động yêu cầu tứ hôn, đối tượng lại là người của Đông Phương phủ, hắn đương nhiên vui vẻ mà thành

toàn rồi.

“Tạ Hoàng Thượng thành toàn. Vì thần cáo lui.”

Long Hạo Thiên được đến đáp án vừa lòng, chấp tay hành lễ, toàn thân đã muốn rời đi.

“Chờ một chút, đường huynh. Ngươi trở về một chuyến, liền vội vả bảo Lưu Dĩnh tiến cung tìm Đông Phương Đường, thân thể có chỗ nào không khoẻ sao?”

Long Dực Phi thấy bộ dáng hần đạt được mục đích liền vội vả muốn đi, cảm thấy không đành lòng. Hai người lâu ngày không gặp mặt, ngay cả nói cũng không muốn cùng hần nói thêm vài câu sau, hần thật đúng là không để Hoàng Thượng vào trong mắt mà; Hai người từ nhỏ cảm tình đã vô cùng tốt, hần đã ý lại đối với đường huynh này, đến bây giờ là kính trọng, căn bản hần không có cách nào đối với hần ta.

“Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm, ta không sao, là Hải Diêu nhiễm phong hàn, Đông Phương Đường hiện nay đã chữa bệnh rồi, không có việc gì.”

Long Hạo Thiên cho dù đáy lòng muốn chạy lấy người, cũng không thể không ngừng bước chân mà trả lời.

“Thôi. Nhìn ngươi một bộ dáng giống như tên, trăm cũng không làm khó dễ ngươi. Bất quá, lần khác ngươi nên tự mình đến giải thích tất cả với Thái Hậu, trăm cùng Thái Hậu chờ nghe quá trình quen biết của ngươi cùng Đông Phương Hải Diêu.”

Long Dực Phi vung tay lên, không hề khó xử hần. Trên mặt đường huynh có sốt ruột hiếm thấy, đã làm cho hần mở rộng tầm mắt, quay đầu nhanh chóng nói tin tức này với Thái Hậu.

“Tạ Hoàng Thượng.”

Long Hạo Thiên không hề ở lâu, y bào giương lên, toàn thân bước nhanh rời đi.

Nhìn bóng dáng hần vội vàng, lòng hiếu kì từ đáy lòng của Long Dực Phi càng tăng lên. Đông Phương Hải Diêu. Hôm nào phải gặp nàng một lần mới được.

“Cái gì?! Ngươi lặp lại lần nữa!”

Khuôn mặt tuần tú của Long Hạo Thiên như che kín gió lốc, con ngươi đen sắc bén nhìn chăm chăm người trước mắt.

Khi hần phong trần mệt mỏi chạy về vương phủ, một mạch nhắm thẳng tẩm phòng chính mình mà đi, khi nhìn thấy trong phòng không một bóng người liền cảm thấy cả kinh, đang định hỏi thì thấy Long Thiên Kỳ với vẻ mặt thất kinh chạy vào trong phòng.

“Đại ca, đại tẩu bị Tu La bắt đi rồi, Đông Phương đại phu đã đuổi theo, huynh nhanh đi cứu nàng!”

Long Thiên Kỳ thở hồng hộc vỗ ngực, lời kéo tay hần, lo lắng thúc giục.

Nghe vậy, sắc mặt Long Hạo Thiên đại biến, một cổ thấp thỏm lo âu trong nháy mắt bao trùm lên hần; Không kịp hỏi tiếp, hai tay đè lại lên hai vai của nàng, khuôn mặt tuần tú âm trầm rống to:

“Bọn họ đi về hướng nào?!”

“Hướng tây nam.”

Vẫn chưa nói xong, thân hình Long Hạo Thiên như tên bắn mà ra, trong chớp mắt biến mất trước mắt Long Thiên Kỳ.

“Vương gia! Sư muội!”

Một đạo thanh âm bao hàm lo lắng cùng với một thân hình khôi ngô bước vào sân nhà Long Hạo Thiên, hần nhìn xung quanh khắp nơi, miệng càng không ngừng kêu người.

“Thành Cương, sao ngươi lại tới đây?”

Long Thiên Kỳ vừa bước ra khỏi tẩm phòng huynh trưởng, tức thì nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương cùng giọng điệu tràn ngập vội vàng của hần.

“Quận chúa, xin hỏi Vương gia đâu?”

Thành Cương vừa vào liền hỏi. Hần một mạch lúng túng bắt Tu La mà đến, rất sợ sư muội bị hạ độc thủ, đặc biệt đến thông báo cho Long Hạo Thiên phòng bị.

“Đại tẩu tương lai của ta bị Tu La bắt cóc rồi, đại ca cùng Đông Phương đại phu đang đuổi theo về phía tây nam, ngươi nhanh đi hỗ trợ!”

Long Thiên Kỳ cũng không dơ dãi, một hơi nói xong, trước mắt nhiều người giúp đỡ, cơ hội cứu đại tẩu bình an trở về càng cao hơn.

“Cái gì?! Đã xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt Thành Cương đại biến, hần vẫn là tới muộn một bước.

“Ước chừng nửa canh giờ.”

Đều do nàng không tốt, không nên thấy tinh thần đại tẩu hơi có khởi sắc, liền đề nghị muốn dẫn nàng ấy đi làm quen với hoàn cảnh vương phủ; Càng không dự đoán được Tu La lại dám đột nhập vào vương phủ. Hần vốn muốn bắt là nàng, sau lại nghe được nàng kêu Đông Phương Hải Điều là đại tẩu, thế này mới chuyển hướng đi bắt Hải Điều, tính ra là nàng đã làm liên lụy đại tẩu, dưới đáy lòng Long Thiên Kỳ tự trách không thôi.

“Quận chúa, cáo từ!”

Thành Cương lòng nóng như lửa đốt, không dám nán lại lâu hơn, thân hình vừa nhảy, hướng phía tây nam mà đi.

Nhìn Thành Cương rời đi, hai tay Long Thiên Kỳ tạo thành chữ thập, dưới đáy lòng không ngừng khẩn cầu ông trời, nhất định phải phù hộ đại tẩu bình an vô sự trở về.

Gió hăng hái ở bên tai nàng gào thét mà qua, lá cây xẹt qua bên cạnh nàng, làm hai má khéo léo của nàng hơi hơi đau; Ngay từ lúc Hải Điều bị Tu La bắt cóc tại trong vương phủ, khi bị bắt một mạch hướng đến thâm sơn không người mà đi, nàng đã âm thầm để lại ám hiệu bên đường, chắc chắn tam ca có thể đúng lúc tới cứu nàng.

“Ha ha ha! Đại mỹ nhân, không ngờ ngươi là muội muội của Đông Phương Kiệt, thế tử của Long Hạo Thiên! Chỉ cần giết ngươi, thù của ta coi như đã được báo.”

Tu La đắc ý ngửa đầu cuồng tiếu, xác định phía sau không ai đuổi theo, đem Hải Điều bị bắt cóc trong người kéo ra trước mặt, vừa nhìn kỹ, hai mắt kinh diễm mở to, không chút nào che dấu sắc dục dưới đáy mắt.

“Buông Tam ca ta cùng Long Hạo Thiên sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Hải Điều cắn răng ngậm bực nội thương chính mình chưa lành, thân thể yếu ớt, căn bản không phải là đối thủ của hắn, giãy dụa thân mình không muốn bị hắn đụng chạm.

“Chỉ sợ khi bọn họ đến đây, vừa vặn kịp nhặt xác của ngươi. Đại mỹ nhân, ngươi là nữ nhân đẹp nhất mà đời này ta gặp qua. Ngươi yên tâm, ta sẽ yêu ngươi thật tốt, chờ ta hưởng thụ xong rồi, sẽ đem làn da xinh đẹp của ngươi một miếng một miếng từ từ cắt bỏ, đây chính là da người đẹp nhất mà ta cất chứa.”

Vừa nói chuyện, một tay vừa dễ dàng chế trụ hai cổ tay của nàng, một đầu tay sói khác đặt lên khuôn mặt khéo léo của nàng, trong hai mắt chớp động quý quang dị thường, khẩn cấp cúi đầu, mục tiêu là môi phần hồng của nàng, vội vàng muốn nếm thử tư vị của nàng.

Đúng lúc này, bên tai truyền đến tiếng vang rất nhỏ, Tu La cảnh giác nghiêng người tránh thoát, lập tức đem Hải Điều để tại trước người, một phen lắc lắc đại đao đồng thời đặt trên cổ trắng mịn của nàng.

“Nếu ngươi dám chạm vào một cọng tóc của nàng, ta cam đoan sẽ cho ngươi chết không có chỗ chôn.”

Khuôn mặt tuấn tú của Long Hạo Thiên âm lộ, con ngươi đen sắc bén như đao, nhìn chăm chú vào Tu La phía trước, hai tay đặt bên cạnh người nắm chặt, không thể tưởng tượng nếu hắn lại chậm một bước, Hải Điều chẳng phải đã bị tên kia lãng nhục sao?! Vừa nghĩ đến khả năng này, hần liền hận không thể đem Tu La chém thành trăm mảnh.

“Buông nàng ra, ta có thể tha cho ngươi một mạng.”

Đông Phương Đường đứng ở bên phải hắn, trên khuôn mặt luôn luôn ôn hòa hiện lên một chút ngưng trọng. Nếu không phải hắn phát hiện ký hiệu tiểu muội để lại, lấy giao hoạt của Tu La, trong nửa khắc nhất thời chỉ sợ khó tìm được hành tung của hắn; Mà trì hoãn càng lâu, tiểu muội cũng liền càng nguy hiểm.

“Tu La, lần này ngươi trốn không thoát đâu, còn không mau đem người thả ra!”

Thành Cương bảo vệ bên trái, ba người đã chặn tất cả đường lui của hắn, e rằng hắn có cánh cũng không thể bay. Cũng may đúng lúc hắn đi đến, đối mặt với tình cảnh tương tự trước mắt, lần này hắn tuyệt không thể lại để sư muội bị ngộ hại trước mắt hắn lần nữa.

“Hay lắm, các ngươi đều đến đông đủ. Long Hạo Thiên, Đông Phương Đường, Thành Cương, nếu các ngươi không cần mệnh của nàng ta, cứ việc tiến lên một bước, Tu La ta cũng sẽ không thương hương tiếc ngọc.”

Như là muốn chứng minh cảnh cáo của hắn, đại đao đặt tại trên cổ Hải Điều cũng hơi dùng sức, nhất thời một đường máu tinh tế chảy ra trên cổ Hải Điều, ba người thấy thế, sắc mặt đại biến, Tu La thấy ba người không dám hành động thiếu suy nghĩ, càn rỡ ngửa đầu cười to.

“Tu La, ta muốn giết ngươi.”

Con ngươi đen của Long Hạo Thiên hung hăng nheo lại, thấy bộ dáng Hải Điều như đang mảy đau đớn, chỉ cảm thấy tâm như dao cắt: Hắn chưa từng có

cảm xúc hận không thể đem một người bầm thây vụn đoạn giống giờ phút này.

“Muốn giết ta, có dễ dàng như vậy sao! Đừng quên trên tay ta còn có vương bài này, ba người các ngươi có năng lực làm khó dễ được ta sao? Nếu không muốn lại nhìn thấy trên người nàng thêm một đạo vết thương nào nữa thì ba người các ngươi đều tự chặt một tay đi, nếu không ta không biết tiếp theo đao sẽ dừng ở đâu đâu, rất khả năng nàng lập tức sẽ chết ở trước mặt các ngươi, đáng tiếc là một đại mỹ nhân như vậy.”

Có con tin tốt trên tay như vậy, ba người danh chấn giang hồ này cũng không phải ngoan ngoãn bị hấn khống chế sao? Hấn vừa vụn thừa cơ hội này mà báo thù.

Long Hạo Thiên cho hai người kia một cái ánh mắt, hai tay bên cạnh người cũng âm thầm vận khí, tính xem đúng thời cơ liền cứu Hải Diêu trở về.

“Còn không mau động thủ! Có phải thật muốn nhìn nàng ta chết ở trước mặt các ngươi hay không?”

Tu La điên cuồng mà rống to, đại đao vừa động, chỉ thấy trên cổ Hải Diêu máu chảy càng nhiều, giống như một cái dòng máu tinh tế, dọc theo cổ trắng mịn càng không ngừng nhỏ xuống, nháy mắt máu đã nhiễm trên vạt áo, ba người nhìn thấy đều kinh hãi run lên.

Long Hạo Thiên thấy thế lòng đau như cắt, con ngươi đen biểu lộ sát khí, ba người cực kỳ ăn ý đang muốn ra tay.

“Các ngươi không cần lo cho ta, giết hấn trước rồi nói sau!”

Hải Diêu chịu đựng đau nói. Nàng tuyệt đối không thể để ba người vì nàng mà hy sinh, một phen chửi thủ đồng thời từ ống tay áo nàng xuất ra xuống lòng bàn tay, lấy hết khí lực toàn thân, va chạm một chút, chửi thủ đồng thời đâm thẳng vào bụng Tu La.

Tu La không dự đoán được nàng có một chiêu này, đại đao ở không trung vung lên, mắt thấy đao sẽ rời từ trên đầu nàng xuống.

Nhanh như chớp, ba người đồng thời phi lên! Đông Phương Đường sớm có chuẩn bị, bản ngân châm về phía trước, chuẩn xác đâm vào hai mắt hấn, Long Hạo Thiên một chưởng đánh vào ngực hấn, một tay kia mạo hiểm cứu Hải Diêu ra, trường kiếm của Thành Cương từ phía sau đâm vào lưng hấn, tất cả động tác liền mạch lưu loát, Tu La ngay cả cơ hội kêu thảm thiết cũng không có, bị mất mạng tại trận.

“Hải Diêu.” Khuôn mặt tuần tú của Long Hạo Thiên biểu lộ hoảng sợ, kinh hãi nhìn người hôn mê trong lòng.

Mau! Trước mạng nàng hồi vương phủ!”

Đông Phương Đường nhanh chóng điểm trụ huyết đạo ở gần miệng vết thương của nàng, làm cho máu không chảy ra nữa, đau lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng không có chút máu.

Tam bóng người động tác đồng loạt, nhanh chóng rời đi, hoá tốc hướng vương phủ chạy gấp.

“Sư muội, không phải sư huynh thích mắng muội, nhưng vì sao muội làm việc luôn lỗ mắng như vậy, vạn nhất thật sự xảy ra chuyện thì phải làm sao? Chẳng lẽ muội không tin ba người chúng ta sao? Nếu một đao kia thật sự chém vào trên người muội, cho dù mệnh muội mỗi lần đều tốt đi chăng nữa, cũng có thể tìm được đường sống trong chỗ chết sao.”

Thành Cương nhìn người nửa nằm ở giường, trên cổ đã băng bó xong, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ trắng như tờ giấy, liền ngay cả môi cũng không có chút huyết sắc gì, nháy mắt đã bốc hỏa lên, ma âm đã lâu không dùng, như núi lửa bùng nổ, càng không thể vãn hồi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn Hải Diêu trung ra khổ sở, ánh mắt cầu cứu miết hướng tam ca đang một bên thu dọn hòm thuốc, nào biết tam ca không chỉ nhẫn tâm không để ý tới nàng, trước khi rời đi, còn tàn nhẫn dặn dò Thành Cương, nói cho hấn thêm một đám nữa, sau đó cũng không thèm nhìn tới nàng liếc mắt một cái, vậy vậy ông tay áo, tiêu sái rời đi.

Mắt thấy tam ca vô tình vô nghĩa, nàng đành phải đem ánh mắt cầu cứu di hướng Long Hạo Thiên đang tà ngồi ở đầu giường, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt hứng thú không bỏ qua xem kịch vui.

“Được rồi, Thành Cương, ngươi nói cũng đủ lâu, đi xuống nghỉ ngơi trước đi, kế tiếp đến lượt ta.”

Cái gì?! Hải Diêu ghen hờn nhìn trần trời, nhìn hấn thân hình cao lớn ngồi xuống ở bên cạnh nàng. Nàng có nghe lầm hay không?! Nam nhân này sợ nàng còn chưa đủ thâm hay sao, còn muốn tiếp tục nể nàng?! Sớm biết như thế, nàng sẽ không sớm tỉnh lại như vậy.

“Vương gia, vậy sư muội liền giao cho ngươi. Nha đầu này không giáo huấn nhiều là không được.”

Thành Cương trước khi đi còn không quên dặn dò, miệng nói xong, nhưng khi hai mắt nhìn về phía nàng cũng là tràn ngập quan tâm.

“Miệng vết thương còn đau không?”

Ngón tay dài nhẹ chạm vào miệng vết thương đã được băng bó tốt của nàng. Nghĩ rằng trước khi hấn tiến cung, khí sắc nàng đã chuyển tốt, nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hiện tại tái nhợt, cùng với bộ dáng chật vật kia, ngực hấn liền tràn đầy đau lòng cùng không nỡ.

“Chút vết thương này ta chịu được, ta không mảnh mai như vậy.”

Nàng không biết sống chết còn cậy mạnh. Lúc trước nàng rớt xuống vực sâu vạn trượng, đến bây giờ nội thương chưa lành, nàng cũng không phải vẫn sống được sao? Chút vết thương nhỏ ấy thật sự không là cái gì.

“Phải không?” Con người đen híp lại ả chứa tức giận, cánh tay sắt duỗi ra, thỉnh thoảng nàng gắt gao ôm trụ.

“Nàng thật sự là rất xúc động, sư huynh nàng mắng nàng rất đúng, vạn nhất đại đao kia chém vào trên người nàng, nàng cho là nàng còn giữ được mạng sao?”

Nghĩ đến tình huống lúc đó, hẳn thiếu chút nữa sợ tới mức hồn tiêu phách tán, chỉ sợ chính mình chậm một bước, nàng sẽ chết thảm ở trước mắt hắn. Đồng dạng tiếc nuối, hẳn tuyệt không cho phép lại phát sinh lần nữa, cái loại đau triệt nội tâm này, hẳn không thể lại chịu đựng lần nữa.

Hải Diêu bị hắn gắt gao ôm trụ, đang định ra tiếng phản bác, lại cảm giác được đôi cánh tay sắt ôm lấy nàng nhưng lại ả ả run run.

Hắn thật sự sợ hãi mất đi nàng như vậy sao?

Đáy lòng trong nháy mắt tràn đầy cảm động, nam nhân này xem ra là yêu thầm nàng rồi, mà sau khi nàng thành thực đối mặt với tình cảm của chính mình, cũng không muốn lại tra tấn hắn nữa.

“Yên tâm, ta không sao. Nếu kiếp này không làm được Tĩnh vương phi của chàng, ta sợ kiếp sau chàng còn tiếp tục quần quít lấy ta, rõ ràng kiếp này ta nên chấp nhận số phận một chút thì tốt hơn.”

“Lời này của nàng có ý gì?”

Long Hạo Thiên buông người trong lòng ra, hai tay vẫn là nhanh chóng ôm chặt eo nhỏ của nàng, con người đen như thuốc, ả ả nhảy lên vui sướng.

“Không phải chàng đã tâu thỉnh Hoàng Thượng tứ hôn cho chúng ta sao? Chàng đã xuất ra một chiêu này, ta còn có thể bỏ chạy sao.”

Đôi mắt sáng của Hải Diêu hơi nhắm, vẫn có vài phần oán hận, khẩu khí thờ dãi.

“Nàng là cam tâm tình nguyện sao? Vì sao? Hải Diêu, ta muốn nghe chính miệng nàng nói ra.”

Thật sự như hắn nghĩ sao? Tuy rằng thời gian này mơ hồ cảm giác được sự thay đổi của nàng, cảm giác nàng đối với hắn tựa hồ đã dần dần ý lại, nhưng ngày nào chưa nghe được chính miệng nàng nói ra, ngày đó hắn vẫn còn lo lắng.

Trong con người đen của Long Hạo Thiên có nóng bỏng chờ mong, áp lực làm đáy lòng kích động, chuyên chú dừng ở nàng.

“Ta nhận thua.” Hai tay chủ động ôm lấy cổ hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ nhếch lên một nụ cười xán lạn. “Ta, Đông Phương Hải Diêu, cam tâm tình nguyện làm thê tử của chàng, làm Tĩnh vương phi của chàng.”

Con người đen nóng cháy như lửa, khuôn mặt tuấn tú khó nén mừng như điên, hai tay giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nhìn vào chỗ sâu trong đôi mắt sáng của nàng, tiếng nói trầm thấp thâm tình nhỏ giọng nói:

“Không hối hận?”

Nghe vậy, Hải Diêu nhướng mi, giống như do dự, không xác định nhỏ giọng:

“Ta vẫn phải suy nghĩ thêm vài ngày nữa mới được, sư huynh luôn nói ta làm việc quá mức xúc động.”

“Nàng không có cơ hội hối hận.

Con người đen nguy hiểm nheo lại, khuôn mặt tuấn tú vì lời của nàng mà hiện lên tức giận, môi lửa nóng đồng thời dán vào môi phấn hồng của nàng, đem thân thể mềm mại của nàng ngã lên trên giường, thân hình cao lớn cũng áp lên trên, hai tay chuyển động trên thân thể mê người của nàng, mỗi chỗ chạm đến, quần áo của nàng cũng tùy theo bị cởi ra, màn trướng buông xuống, trình diễn một hồi kịch tình.

Long Hạo Thiên dùng hành động để chứng tỏ nàng không có một tia cơ hội hối hận.

Nàng rớt cục cũng là người của hắn.

Long Hạo Thiên nghiêng người dùng khuỷu tay chống má, con người đen có một mặt ôn nhu, tay kia nhẹ sờ khuôn mặt xinh đẹp đang ngủ say trong lòng.

Nàng ở trong nắng sớm, xinh đẹp không thể tả xiết, một đầu tóc đen rối tung ở trên giường, khuôn mặt khi ngủ ngây thơ không hề phòng bị, có thể làm nam tử trong thiên hạ không thể rời mắt khỏi.

Hắn nghĩ nàng là một muốn chết rồi. Nàng không nên khơi mào tức giận của hắn, mới có thể làm hắn nhất thời không khống chế được, bất chấp thân mình nàng vẫn suy yếu, muốn nàng cả một đêm, cố ý từ trong miệng nàng nghe được những lời tuyệt không hối hận của nàng, mới bằng lòng buông tha nàng.

Người nào đó trong lòng phát ra tiếng ‘um’, hàng lông mi dài như cánh bướm nhẹ nhàng chớp động, chậm rãi mở một đôi mắt sáng còn buồn ngủ, nhìn

mình trần trụi đang trong ngực người trước mắt, trong khoảng thời gian ngắn vẫn khó hiểu đã xảy ra chuyện gì, mãi đến khi tầm mắt chống lại một đôi con ngươi đen mím cười, thể này mới rồi đột nhiên bùng tỉnh.

“Long Hạo Thiên..... Chàng..... Ta.....”

Nàng nhớ đến kích cuồng đêm qua, hai gò má phút chốc lửa đỏ, con mắt sáng hơi cụp, nhất thời lại không dám nhìn con ngươi đen nóng bỏng của hắn.

“Hạo Thiên, gọi ta là Hạo Thiên.”

Cánh tay sát đuổi ra, dễ dàng đem người nào đó muốn cùng hắn bảo trì khoảng cách kéo nhanh vào lòng, thân hình đồng dạng trần trụi chặt chẽ tương hợp, bắt để một tia khe hở.

“Hạo..... Hạo Thiên, đừng như vậy.”

Tầm mắt Hải Diêu chỉ dám nhìn chăm chú vào cổ hắn, không dám nhìn lung tung, hai gò má giờ phút này như nóng như lửa đốt, bàn tay to làm cản chuyển động ở phía sau càng làm cho nàng động cũng không dám động.

Nghĩ đến kích tình tối qua, đáy lòng không khỏi trầm nghĩ, nam nhân này thật đúng là không thể vui đùa, ép buộc nàng cả một đêm, làm giờ phút này thân mình nàng đau nhức, có thể chứng minh nàng hoàn toàn bị hắn ăn không còn mảnh vụn.

“Trải qua tối hôm qua, nàng còn thẹn thùng cái gì?”

Long Hạo Thiên ý định trêu nàng, hắn rất thích nhìn bộ dáng thẹn thùng luống cuống của nàng, bàn tay to cũng đặt lên cái bộ phận tròn tròn của nàng, làm cho nàng thở gấp, chăm chú nhìn con ngươi đen của nàng trở nên thâm trầm.

“Đã không còn sớm, chúng ta cũng nên dậy thôi.”

Hải Diêu nhỏ giọng nói. Chỉ sợ hắn nhất thời lại xúc động lên, hiện tại toàn thân nàng thật sự đau nhức, chỉ sợ hắn lại nổi thú tính, thì nàng hôm nay cũng đừng mong rời khỏi cái giường này.

“Không vội.”

Vừa nói, thân hình cao lớn đồng thời đem nàng áp hướng giường, hai người mười ngón tay giao nhau, thân hình trần trụi đồng dạng chặt chẽ thiếp hợp, con ngươi đen thâm thúy lại có mặt lửa nóng.

Hải Diêu giật mình, sâu sắc nhận thấy được dục vọng tiến vào dưới đùi, hắn sẽ không lại.....

“Hạo Thiên..... Chàng bình tĩnh một chút, ta..... Không được.”

Nàng thực không có cốt khí mà cầu xin tha thứ, hắn sẽ không thật sự muốn nàng hôm nay không thể xuống giường được chứ.

“Qua vài ngày, chờ thân thể nàng tốt hơn một chút, ta sẽ cùng nàng về Đông Phương phủ một chuyến, chính thức cầu hôn với đại ca nàng.”

Cái hôn nhẹ dừng ở cần cổ nàng, trượt một đường, đi xuống trước ngực tròn của nàng, lấy đầu lưỡi đùa nụ hoa phấn nộn của nàng, thở gấp mê người cũng đồng thời vang lên.

“Đủ rồi..... chàng nói cái gì cũng được.”

Khuôn mặt thanh lệ xinh đẹp hiện lên động tình đỏ mặt, tiếng kêu nhỏ yếu kiều không ngừng từ trong miệng nàng phát ra.

Con ngươi đen tràn đầy tình dục giờ phút này nhìn chăm chăm thân thể tuyết trắng mềm mại của nàng, giống như phù dung nở rộ kiều diễm, làm người ta rời tầm mắt ra được, dưới thân vừa động, mi nàng hơi nhú, tiếng than nhẹ cũng đồng thời vang lên.

“Hải Diêu, nàng là của ta, đời này chỉ thuộc về một mình ta.”

Dưới thân chuyển động dần dần nhanh hơn, con ngươi đen lửa nóng không buông tha mỗi vẻ mặt mê người khiến hắn động tình, tiếng nói trầm thấp cuồng bá biểu thị công khai ở bên tai nàng.

Hải Diêu sớm bị hắn không ngừng làm sâu sắc kích tình bao phủ, nương theo hắn một tay chủ đạo lần tới, ở một lần cực hạn làm người ta rơi vào sâu trong cuồng tình, ngắt ở trong lòng hắn.

“Quận chúa, người không thể vào đi, Vương gia có lệnh, không cho phép bất luận kẻ nào đi vào quấy rầy tiểu thư.”

Hạnh Hoa nhanh một bước che ở trước cửa gỗ khắc hoa, không cho Long Thiên Kì bước vào trong phòng một bước.

“Hiện tại đều qua buổi trưa, sao đại tẩu còn chưa tỉnh lại? Có cần mời Đông Phương đại phu đến một chuyến hay không?”

Long Thiên Kì lo lắng hỏi. Ngày hôm qua khi đại tẩu được đại ca ôm trở về, vật áo toàn máu tươi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, đến giờ nghĩ đến vẫn còn

sợ hãi.

“Không cần..... Tiểu thư không có việc gì, chỉ là mệt muốn chết mà thôi.”

Sắc mặt Hạnh Hoa ửng đỏ. Còn nhớ rõ buổi sáng không cần thận nhìn thấy toàn thân tiểu thư che kín xanh tím đang ngủ say, thật đúng là hoảng sợ. Tuy rằng Vương gia thực tham món lợi nhỏ, nhưng tốt xấu cũng nên bận tâm tiểu thư có thương tích trong người, hẳn là kiềm chế một chút, cũng khó trách tiểu thư lại mệt thành như vậy.

“Hạnh Hoa, vì sao ngươi đỏ mặt? Ngươi nói đại tẩu mệt chết.....”

Long Thiên Kì nói đến một nửa, rồi đột nhiên hiểu được, hai gò má cũng theo hồng lên. Hai cô nương chưa xuất giá, nháy mắt xấu hổ không biết phải nói gì.

“Nếu là như vậy, ta đây trở một chút lại đến.”

Long Thiên Kì mới bước chân trước ra, hai phiến cửa gỗ phía sau cũng đồng thời bị mở từ trong ra, một thân tử sa váy(váy tím) thướt tha cười yếu ớt trong suốt nhìn hai người.

“Quận chúa mời vào.”

“Tiểu thư, ta đi đến phòng bếp mang giúp ngươi một ít thức ăn.”

Hạnh Hoa cúi người với Hải Diêu, rồi lập tức đi xuống phòng bếp, để lại hai người một mình nói chuyện.

“Đại tẩu, thật ngại quá, đánh thức ngươi. Mọi người về sau đều là người một nhà, tẩu gọi ta là Thiên Kì thì được rồi.”

Long Thiên Kì sợ run, xoay người đi vào trong phòng, bước vào trong phòng rồi cũng không quên xoay người cẩn thận đóng cửa phòng lại.

“Thiên Kì, muội đến tìm ta có chuyện gì sao?”

Hải Diêu thay nàng ấy rót ly trà, ngồi xuống ở bên cạnh nàng ấy, tò mò hỏi.

Long Thiên Kì nhìn chăm chú vào khuôn mặt thanh lệ xinh đẹp của nàng hồi lâu, phiết phiết môi, lời lẽ mang oán trách nói ra kinh người.

“Đông Phương Kiệt, ngươi lừa ta rất thâm nha, hại ta còn vì ngươi khóc thật lâu, kết quả ngươi biến hóa nhanh chóng, biến thành đại tẩu của ta.”

Trên mặt tươi cười của Hải Diêu hơi cứng lại, trên mặt xinh đẹp khó nén kinh ngạc hỏi:

“Sao muội phát hiện ra?”

“Ngày hôm qua, khi ngươi bị thương được đại ca ôm trở về phòng, ta vừa vặn đi ngang qua ngoài cửa phòng, nghe được Đông Phương đại phu nói người năm nay liên tục gặp tai ương, đầu tiên là rơi xuống vách núi, hiện tại lại bị thương, đều là do huynh muội Tu La ban tặng. Còn có, Thành Cương vẫn gọi ngươi là sư muội, lúc đó ta mới bừng tỉnh đại ngộ, Đông Phương Kiệt cùng Đông Phương Hải Diêu căn bản chính là cùng một người. Bất quá, người yên tâm, ta sẽ không nói ra ngoài.”

Cũng khó trách lần đầu tiên lúc nàng nhìn thấy nàng ta khôi phục nữ trang, còn có một loại cảm giác quen thuộc, lúc ấy nàng còn tưởng rằng là vì quan hệ sinh đôi.

“Thiên Kì, thật có lỗi, ta lừa muội, hại muội vì ta mà thương tâm.”

Hải Diêu áy náy nói. Nếu thân phận đã bị phát hiện, nàng cũng không có gì giấu diếm, ngược lại bởi vì không cần lừa gạt nàng ấy mà mừng rỡ thoải mái.

“Nói đến chuyện thương tâm, làm cho ta nghĩ đến một việc.”

“Việc gì?”

“Còn nhớ khi ngươi bị La Sát làm hại rơi xuống vách núi, khi đó bộ dáng đại ca hung ác nham hiểm điên cuồng cũng thật làm cho người ta sợ hãi. Huynh ấy vẫn tin tưởng ngươi không chết, cùng Thành Cương hai người hết ngày này đến ngày khác, nghĩ tất cả các biện pháp muốn xuống dưới vách núi để tìm ngươi. Thật vất vả xuống được dưới núi, lại tìm không thấy thi thể của ngươi, đại ca lúc buồn lúc vui, không ngờ lúc đó lại nghe được tin tức tẩu đã chết, lúc ấy vẻ mặt bi thống của đại ca làm lòng người chưa xót không đành lòng. Vì chứng thực tin về cái chết của ngươi, hẳn một khắc cũng không dám dừng lại, phong trần mệt mỏi tiến đến Lạc Dương.”

Long Thiên Kì nói đến đây, thở dài. Đại ca thật đúng là không yêu thì thôi, vừa yêu đã kinh người, mà việc này, đại tẩu hẳn là phải biết mới được.

“Đại tẩu, đại ca hẳn thật sự thực yêu ngươi.”

“Ta biết.”

Con mắt sáng hơi hạ, nếu không nhờ đáy lòng đã hiểu được, lòng của nàng cũng sẽ không hăm nhanh như vậy.

“Đông Phương Kiệt trước kia, ta một lòng thầm muốn khiến hắn trở thành phu quân của ta; Mà hiện tại Đông Phương Hải Diêu, ta thực vui vẻ người có thể trở thành đại tẩu của ta.”

Long Thiên Kỳ chủ động cầm hai tay của nàng, nét mặt xinh đẹp biểu lộ một chút cười xán lạn, thiết tình nói.

“Cám ơn muội.” Nàng cầm lại tay của nàng ấy, dễ dàng nhìn thấu tâm sự của nàng ấy, cười trừu nói: “Trong lòng muội nhất định suy nghĩ, bất luận kết quả như thế nào, ta đều là người của Long gia các người, đúng không?”

Nghe vậy, Long Thiên Kỳ hơi ngậy ra, nghịch ngợm thè lưỡi, cười to ra tiếng.

“Đại tẩu, người quả thực trí tuệ, cũng khó trách đại ca lại chung tình đối với người như thế.”

Đông Phương phủ - Hồng Lăng viện

Ban đêm trời đông giá rét, hoa mai trong viện sớm nở đầy vườn, trong không khí lộ ra một cỗ lãnh liệt.

Đông Phương Hải Diêu nhìn chung quanh chỗ của chính mình; Chỗ Hồng Lăng viện này năm ấy nàng mười sáu tuổi mới chính thức trở về, sau lại được ngự ban làm Ngọc Diện thần bộ, đi khắp đại giang nam bắc, một năm chỉ về vài lần, mà hiện tại nàng sắp xuất giá, về sau cơ hội trở về lại có thể đếm được trên đầu ngón tay.

“Suy nghĩ cái gì?”

Tiếng nói hùng hậu vang lên ở bên tai nàng, một đôi cánh tay sắt từ sau ôm lấy toàn bộ thân mình của nàng, áo khoác rộng mở đem thân thể mềm mại hơi lạnh của nàng toàn bộ vây lấy.

“Không có gì. Chàng cùng ba vị huynh trưởng nói chuyện thế nào rồi?”

Lần này bọn họ trở về, chủ yếu là thảo luận hôn ước của hai người, cũng vì giải tỏa nghi ngờ trong lòng, muốn nhờ đại ca chính miệng chứng thực chuyện hai mươi năm trước; Không ngờ đại ca trả lời thật đúng là xác minh lời Long Hạo Thiên nói, hai người thật sự có tồn tại hôn ước.

Hai mươi năm trước, nàng còn đang trong bụng mẫu thân, mẹ ruột hai người đã chính miệng đồng ý muốn ký kết lương duyên, năm ấy đại ca vừa mới mười tuổi vừa vận liên ở bên cạnh mẫu thân, đem sự việc kể lại rõ ràng.

“Mùng tám tháng sau là ngày lành, liền chọn ngày đó thành hôn. Nàng đã đứng đây bao lâu rồi? Sao thân thể đều lạnh như vậy.”

Mây rậm hơi nhú. Một ngày nay, hắn vẫn thập phần cẩn thận chăm sóc thân thể của nàng, nhưng nàng lại luôn có vẻ không đáng lo, bên ngoài lại thổi gió lạnh, nếu là nàng lại nhiễm phong hàn, xem hắn sẽ không buông tha nàng thế nào.

“Chỉ đứng một lúc. Đứng đây với ta một chút, lát nữa chúng ta hãy vào phòng.”

Hải Diêu xoay người ở trong lòng hắn, hai tay chủ động ôm lấy thắt lưng hắn, khuôn mặt xinh đẹp rúc vào cổ hắn, thổi khí như hoa lan nhỏ giọng nói.

“Được rồi, chỉ một lúc thôi.”

Trong con người đen có mặt sùng, cúi người ở giữa trán nàng nhẹ hôn một cái, dùng áo khoác màu đen gắt gao bao chặt lấy nàng.

“Cách hôn lễ còn một tháng thời gian, ta muốn ở lại trong Đông Phương phủ, ở bên các huynh trưởng nhiều chút, chàng về vương phủ trước đi.”

Bốn huynh muội bọn họ luôn luôn ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều, có điều cảm tình vẫn là thâm hậu như trước, trước khi xuất giá, nàng thầm nghĩ ở lại trong phủ, ở bên bọn họ nhiều chút.

“Nàng là muốn đuổi ta sao?”

Khuôn mặt tuần tú của Long Hạo Thiên hơi trầm xuống, thành thói quen ban đêm có thân thể mềm mại của nàng làm bạn, nay muốn hắn một mình, sao mà ngủ được? Chỉ sợ là cô chằm nan miên*.

*cô chằm nan miên : một mình khó ngủ

“Chẳng lẽ chàng cũng muốn ở lại?” Nàng mỉm cười ngửa đầu, cố ý hỏi hắn.

“Có gì không thể. Nàng đã muốn ở lại, ta đây liền cùng nàng ở lại, đến trước một ngày nàng xuất giá, ta mới về vương phủ.”

Dù sao hắn chính là không muốn rời khỏi nàng. Thật vất vả điều dưỡng thân thể nàng tốt lên, với tính tình không cẩn thận của nàng, vạn nhất nàng lại làm cho chính mình bị bệnh, người đau lòng chính là hắn nha.

Hải Diêu nhưng cười không nói, cũng không nói thêm gì nữa, giờ phút này hai người không tiếng động, ôn tồn ẩn ẩn quán quanh ở hai người làm tâm nàng

sinh quyền luyện.

“Hạo Thiên, ta yêu chàng.”

Rất khó tưởng tượng chính mình lại ý lại một người như thế. Nàng bị thương mấy ngày nay, hắn cẩn thận che chở, làm cho nàng không thể không động tâm, tuy rằng hắn sớm biết tâm ý của nàng, nhưng nàng vẫn thiếu hắn một câu bày tỏ rõ ràng.

Cánh tay sắt vây quanh thân nàng phút chốc buộc chặt, khuôn mặt tuấn tú chạm vào vành tai và tóc mai của nàng, tuy rằng sớm hiểu được tâm ý của nàng, nhưng hắn luôn luôn chờ nàng chính miệng nói ra tâm ý của mình, mới có thể làm cho hắn chân chính yên tâm.

“Nếu, ta cuối cùng vẫn không thể yêu thương chàng, chàng cũng không có khả năng thả ta đi, đúng không?”

“Đúng vậy. Đối với nàng, ta vĩnh viễn không thể buông tay.” Hắn thân nhiên thừa nhận.

“Ta thật cao hứng, cuối cùng ta như chàng mong muốn yêu thương chàng, nếu không chỉ sợ chàng sẽ là ác mộng lớn nhất của cuộc đời ta.”

Muốn thoát khỏi đeo bám của hắn khó như vậy, chỉ sợ nàng đời này đều mất đi tự do.

“Thật cao hứng nàng biết được điều này. Ta yêu nàng, Đông Phương Hải Diêu.”

Cúi đầu thâm tình hôn nàng, cùng môi mềm mại của nàng găt gao dây dưa.

Đời này, Long Hạo Thiên hắn đã nhận định Đông Phương Hải Diêu nàng rồi, có chết cũng sẽ không buông tay, mà nàng cũng chỉ có thể bó tay chịu trói.

Đóa hoa màu trắng theo gió nhẹ nhàng bay xuống, dừng ở trên người hai người.

Bóng đêm càng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Cầm Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.